BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 133 ► Ocak / Çile 2001 ► 250.000 TL.

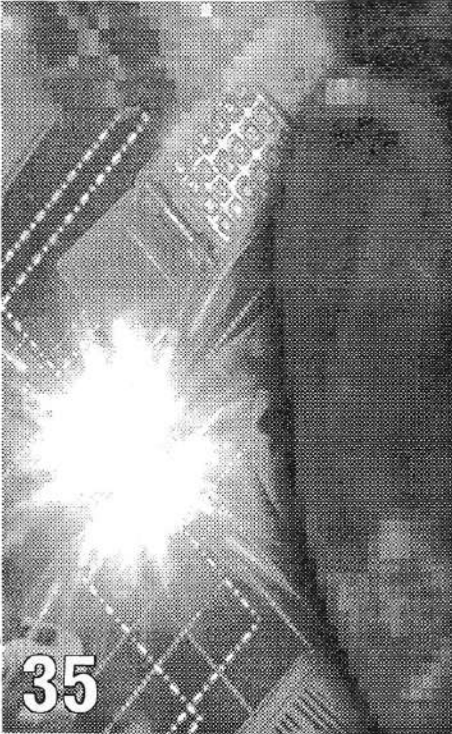

HERŞEYE RAĞMEN

Devrimci irade teslim alınamaz!

içindekiler

Değerli okurlar; Artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adresimiz:

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JI BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi: K. İnan • 33 Rue du Marais Vert, 67000 France
İnternet Adresi: http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 / 388 32 57 97

Fiyatı: 250.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BARBARLIĞIN TEK ALTERNATİFİ:
SOSYALİZM!

BARBARLIKTAN KURTULMANIN TEK YOLU:
BOLŞEVİK DEVRİM!

Bir yılı daha geride bırakıyoruz. 21. yüzyılın ilk yılının; 2000 yılının son günlerini yaşıyoruz... Dünyaya bir göz attığımızda ama gerçekten 21. yüzyılda yaşadığımızı söylemek için çok tanık gerekir! Evet bir yanda dünyada hiç bir zaman görülmemiş bir üretim zenginliği yaşanıyor; evet teknik hiçbir zaman olmadığı boyutlarda gelişmiş durumda ve doğru kullanıldığında dünya cennetini yaratmak için maddi imkânlar her zamankinden daha olgun. Fakat diğer yanda zenginliğin paylaşılmasındaki adaletsizlik de, her zamankinden daha büyük uçurumlar yaratmış durumda. Dünyanın en zengin 250 insanı, 100'den fazla devletin bütçesinden daha büyük bir para değerini elinde bulunduruyor. Zengin emperyalist ülkelerle; "gelişmekte olan", "geri kalmış" vb. biçimlerde kategorize edilen bağımlı ülkeler arasındaki uçurum; her ülkede de zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum büyüdükçe büyüyor. Dünya nüfusunun beşte biri Birleşmiş Milletler örgütlerinin hesaplarına göre "yoksulluk sınırı"nın altında yaşıyor. Dünya nüfusunun % 80'i tüm dünya gelirinin üçte birinden azı-

Etiyopya'da yiyecek bekleyen insanlar...
BM örgütlerine göre dünya nüfusunun beşte biri "yoksulluk sınırı"nın altında yaşıyor!

Sudanlı bu çocuğun isteği sadece yaşayabilmek!

Sudan

nı paylaşmak durumunda. Her üç saniyede bir, bir çocuk açlıktan, yoksulluktan ölüyor. Yoksulluk üzerine, zenginliğin bölüşülmesindeki adaletsizlik üzerine somut verileri uzatmak istemiyoruz. Görmek isteyenin görebileceği, bilmek isteyenen bilebileceği ölçüde veriyi burjuvazinin kurumları bizzat kendileri sunuyorlar. Eğer dünyada herkese yetecek kadar zenginlik üretiliyorsa fakat buna rağmen bu dünyada yüzbinlerce, milyonlarca insan açlıktan, sağlıklı içecek su yokluğundan, yeterli sağlık hizmeti olmadığından vb. ölüyor veya her gün ölüm tehdidi altında yaşıyorsa, bunun bir adı vardır: Barbarlık!

Barbarlık yalnızca milyonlarca insanın mahkum edildiği –zenginlik içinde– yoksulluk olgusunda göstermiyor kendini: Dünyanın her yanında emperyalizmin çıkarları için gerici-karşıdevrimci savaşlar yürüyor; darbeler yapılıyor; sisteme karşı olanlar

Yalnızca 2000 yılı içinde Seattle; Prag ve Nice zirvelerinde yanyana gelen emperyalist haydutları protesto gösterilerinde, gösterileri bastırmak isteyen polisin tavrı, emperyalist efendilerin bütün insan hakkı vb. savunuculuklarının boş bir balon olduğunu göstermeye yeter.

Seattle'de polisin göstericilere tavrı: Barbarlık!

zindanlara atılıyor, işkencelerden geçiriliyor vb. vb. Bütün bunlar aslında bizzat emperyalist güçlerin marifetiyken ve onların çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilirken, emperyalistler ve propagandacıları; sürekli olarak "barış yanlısı" görünmekten, "insan hakları savunucusu" pozlara girmekten, kısacası sahtekârlıktan yorulmuyor.

Bunların "barış yanlısı" görünmelerinin sahtekârlığını anlamak için, her birinin andaki savaş alanlarına ne kadar silah satmış olduklarını, bundan ne kadar kâr elde ettiklerini sorgulamak yeter!

Bunların insan haklarını, demokrasi savunuculuğunu vb. ne kadar "ciddiye" aldıklarını, her yıl yaptıkları değişik zirve toplantılarını protesto gösterilerine karşı takınılan tavırlar, sınır güvenliğini koruma adı altında alınan tedbirler ve bunların sonuçları gösteriyor. Yalnızca 2000 yılı içinde Seattle (ABD); Prag (Çek Cumhuriyeti) ve Nice (Fransa) zirvelerinde yanyana gelen emperyalist haydutları protesto gösterilerinde, gösterileri bastırmak isteyen polisin tavrı, emperyalist efendilerin bütün insan hakkı vb. savunuculuklarının boş bir balon olduğunu göstermeye yeter.

Bu tavırların veya örneğin sınır dışı edilmek istenen yabancılara karşı takınılan tavırların bir ismi vardır: Barbarlık! İçte aslında anda iktidarları tehdit altında olmadığı halde bile, en ufak bir 'rahatsızlık' karşısında bile faşist tedbirlere başvurma, içte faşistleştirme! İdeolojik alanda ırkçılığı körükleme! Militarizmi körükleme, dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında güçlerini düzenleme! Yaptıkları budur.

Önce kışkırtılan, büyümelerine göz yumulan, yer yer desteklenen, gelişen yerde bir dizi emperyalist ülkede egemen siyasi partilere ciddi bir rakip haline gelen açık faşist partilere karşı yürütülen resmi/devlet damgalı "antifaşist"(!!!) gösteri ve mücadele sahtekârlıkları da bu gerçeklerin üzerini örtemez. Kendileri ırkçı olanların, ırkçılığa karşı mücadele edermiş gibi görünmesi sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Aynı "insan hakları"nı, o haklar kendi düzenlerine karşı kullanılmak istendiğinde ayaklar altına alanların, insan hakkı savunuculuğunun sahtekârlık olması gibi.

Dünyanın halini kısaca tanımlamak gerekirse, onun 'emperyalist barbarlık' diye adlandırılması doğrudur. Bu barbarlık, kâr hırsıyla dünyada yaşam temellerinin sarsılması, doğanın emperyalist

Açık faşist partilere karşı yürütülen devlet damgalı "antifaşist"(!!!) gösteri ve mücadele sahtekârlıkları geçtiğimiz yıl da sürdü!

2000: Tam bir "seller yılı!" Mozambik'te sellerden binlerce kişi hayatını kaybetti!

hoyrat talanı sonucu, doğal dengelerinin bozulması noktasına gelmiştir. İkibin yılı tam bir 'seller yılı' olmuş; milyonlarca insan, insan yapısı iklim değişikliğinin sonucu olan 'seller' altında evini barkını yitirmiş, Afrika'da yüzbinler ölmüştür. İnsanlığın ve dünyanın aslında bu barbarlığın çok daha uzun sürmesine tahammülü yoktur. Sözkonusu olan artık her zamankinden daha çok ve acil olarak ya emperyalist barbarlığın kendisi ile birlikte tüm insanlığı yıkılışa, çöküşe götürmesi; ya da emperyalist barbarlığa devrimle son verilmesi alternatifidir.

***

Kuzey Kürdistan – Türkiye'de barbarlık yer yer emperyalist efendilerin bile, 'biraz insaf' dedikleri boyutlardadır.

Önce ekonomik alanda zenginliğin paylaşımındaki korkunç dengesizlik ülkelerimizde çıplak gözle görülen boyutlardadır. Bir yanda gösterişçi/görmemiş bir zenginlik; diğer yanda milyonlarca yoksul, aç insan! Dengesizlik öyle açık ki, MİT Genel Sekreteri yaptığı bir söyleşide görgüsüz zenginliği gösteren bir TV programı için "Televole beni bile komünist eder" diyebiliyor!

Siyasi alanda demokrasi adına uygulanagelen hep faşizm olmuştur. Ve bugün de böyledir.

Öyle bir "demokrasi"dir ki; uygulanan, faşist sisteme karşı mücadelede egemen sınıflara tutsak düşmüş insanlar, her biri işkence tezgâhından geçmiş tutsaklar; F tipi adı verilen hücre tipi cezaevlerinde kendilerini bekleyenin ne olduğunu bildikleri için, hücrelere girmemek için, çıplak canlarını ellerindeki tek silah olarak kullanmak durumunda kalmaktadır. En basit bir demokratik hakkın elde edilmesi veya korunması için can bedeli bir mücadele zorunlu olmaktadır. Bu yazıyı kaleme aldığımız gün F tipine karşı ölüm orucu 54. gününde idi. Can bedeli mücadele yürüten devrimci tutukluların bir bölümü için artık ölüm orucu ertesi –ölümler olmasa bile– yeniden eski sağlığına kavuşabilme noktası geçilmişti. Ve Meclis'te kimi itler çıkıp, birçok başka itin düşündüğünü göğsünü gere gere yüksek sesle ilan edebiliyordu: "Bırakın gebersinler!". Dev-

F tipi cezaevlerine karşı ve açlık grevini desteklemek için dışarda yapılan eylemliliklerde polis azgınca saldırıyor!

rimci tutsaklar saat saat, dakika dakika ölüme yaklaşırken, Adalet Bakanı "Aceleye gerek yoktur!" diyordu!!! F tipi cezaevlerine karşı ve açlık grevini desteklemek için dışarda yapılan eylemliliklerde polis azgınca saldırıyordu. Yalnızca ülke içinde değil, ülke dışında da faşistler açlık grevi destekçilerine azgınca saldırıyor, Hollanda'da bir devrimci faşistlerin bıçak darbeleriyle katlediliyordu. Bütün bunların bir adı var: Barbarlık.

Bu barbarlık kendini aklınıza gelen her alanda gösteriyor.

Örneğin ulusal sorunu alın: Öncelikle PKK'nin başını çektiği mücadele sonucu Türk hakim sınıfları kıyısından köşesinden 'Kürtler'in varlığını kabul etmek zorunda kaldılar.

Fakat bugün bile hâlâ devletin çeşitli kurumları "Kürtçe TV olur mu, olmaz mı?" tartışması yürütüyor. MİT açıklama yapıyor 'yararlı olur' diyor; Genelkurmay karşı çıkıyor; "PKK'ya yarar!" diyor vb. Her iki yan açısından da Kürt ulusundan insanların kendi dillerinde yayınlara sahip olmaları onların en tabii hakkı değil, Türk devletinin taktik kaygılarla bahşedeceği bir lütuf!

"Türkiye Türklerindir!" diyenler, sonra da kalkıp, örneğin "Almanya Almanlarındır! Türkler dışarı!" diyenleri "ırkçılıkla" suçluyor! Haklı olarak! Fakat bunun ırkçıların ırkçıları ırkçılıkla suçlaması gibi bir garabet örneği olduğunu göremeyecek kadar da körler! İlkellik, barbarlık!

Ya da insanlararası "normal" ilişkileri alın; kadınlara ve çocuklara karşı tavırları alın! Bütün araştırmalar kadınlara karşı şiddetin –daha Türkçesi dayağın– aslında olağan vaka olduğunu gösteriyor. Kadın intiharları artıyor! Yalnızca erkek egemen devlet değil –o kendini bütün rezilliği içinde gözaltında ve tutukevlerinde devletin elinde tutsak olan kadınlara tecavüzde gösteriyor–; ağabey, dede, baba dayağı da, din ve töre baskısı da vb. kadınları eziyor.

Çocuk eğitiminde dayak geniş kitleler açısından hâlâ esas araç durumunda! Evde dayak, sokakta dayak, tarlada, atölyede, okulda dayak... emekçi çocukların gündelik hayatının ayrılmaz parçası. Çocuklar gözünü barbarlığa açıyor ülkelerimizde!

Ve biz 21. yüzyılın ilk yılını geride bırakıyoruz!

İnsanlık artık uzayda uydu kentler kuracak; dünyada doğa ile uyum içinde ihtiyaca göre planlı yapılacak bir üretimle tek aç, açık, muhtaç insanı bırakmayacak zenginliği yaratabilecek tekniğe, bilgiye, donanıma sahip!

Buna rağmen hâlâ barbarlığın egemen olması insanlık açısından gerçekte utanılacak bir durumdur.

Bu barbarlığın alternatifi var mı?

Evet var: Sosyalizm! Üretimin temeline hep daha fazla kârı değil, çalışan insanların sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını en iyi biçimde karşılamayı koyan sistem. Böyle bir sistemin maddi temeli ancak tüm üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin (bu ister kişi, ister grup, ister kapitalist devlet mülkiyeti olsun farketmez) kaldırılması; toplumsal mülkiyetin sağlanmasıdır.

Biz, "Alternatif vardır, sosyalizmdir!" dediğimizde, bir çoklarından gelecek itirazları duyar gibiyiz: "Ama sosyalizm yıkıldı! Bugün var olanlar da (Çin, Kore, Vietnam, Küba) aslında emekçiler açısından kapitalist ülkelerden pek farklı değil, hatta kapitalist ülkelerde yer yer emekçiler daha fazla hakka sahip vb."

Bu itirazlara karşı her zaman söylediğimizi bir kez daha yineleyelim:

Yıkılan sosyalizm değildi, değildir. Yıkılan sosyalizm adına yozlaşmış bürokrat burjuva, sosyalfaşist diktatörlük rejimleridir. Sovyetler Birliği'nde 1917 Ekim Devrimi'yle başlayan ve Lenin ve Stalin önderliğinde muazzam başarılar elde etmiş olan sosyalizm deneyimi, ne yazık ki sosyalist sistem içinde büyüyüp gelişen revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile kesintiye uğramış; Sovyetler Birliği ve onunla birlikte bir dizi Doğu Avrupa ülkesi sosyalizm adına devlet kapitalizmi yoluna girmiştir. Yıkılan budur! Bugün Çin'de, Kore'de, Vietnam'da, Küba'da proletaryanın diktatörlüğü değil, milliyetçi burjuvazinin diktatörlükleri işbaşındadır. Bu ülkeler sosyalist ülkeler değildir.

Büyük insanlığa, dünyaya gerçek sosyalizm gereklidir.

Peki sosyalizme varmak mümkün müdür ve nasıl mümkündür? Evet sosyalizme varmak mümkündür. Ve o yalnızca mümkün değil, insanlığın geleceği açısından zorunludur da... Eğer sosyalizm işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesiyle kazanılamazsa, dünyayı bekleyen hep birlikte çöküştür. 30-35 yıl –ki proletaryanın Sovyetler Birliği'nde gerçekten iktidarda olduğu ve sosyalizmi inşaya yönelme fırsatı bulduğu süre en fazla bu kadardır– bırakalım şimdi 6 milyon yıl olup olmadığı tartışılan insanlık tarihini, bir insanın hayatı açısından bile uzun olmayan, bir insan hayatı içine sığabilecek bir süredir. Bu süre içinde sosyalist bir iktidarın işçiler, emekçiler için elde ettiği başarılar burjuvazinin hayalinin bile yetişemeyeceği muazzam başarılardır. O halde, sosyalizm mümkündür. Yeter ki, işçiler, emekçiler bolşevik bir devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarını yerle bir edip kendi iktidarlarını kursunlar; yeter ki işçiler, emekçiler kendi iktidarlarını hem devrilen sömürücü sınıflardan, hem dış saldırılardan hem de bizzat işçi sınıfı içinden çıkacak, kendi kişisel, ailevi, grupsal çıkarlarını, toplumsal çıkarlarının önüne geçirmek isteyecek revizyonist burjuva yolcuların açık ve kapalı saldırılarından koruyabilsinler!

Hiç kimse olmaz demesin! Olur! Yeter ki işçiler, emekçiler içinden 'yahu olmaz' diyenler, olmazlığın nedeninin kendileri olacağını kavrasınlar.

Neden olmayacakmış?

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de, bütün dünyada da nüfusun büyük çoğunluğunun en az % 80'inin sosyalizmde kaybedeceği hiç bir şey yoktur! Kazanacağı kendi iktidarı; kazancağı yeni, koca bir dünya vardır!

2001 yılına girerken Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve bütün dünyada işçileri, emekçileri, tüm ezilenleri bu bilinçle selamlıyor, geleceğin mimarlarına sesleniyoruz:

Bu dünyanın emperyalist barbarlık içinde batmasını istemiyorsanız; insanların barış içinde, kardeşçe birarada yaşayacakları, sömürünün değil özgür emeğin egemen olduğu bir dünya istiyorsanız:

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

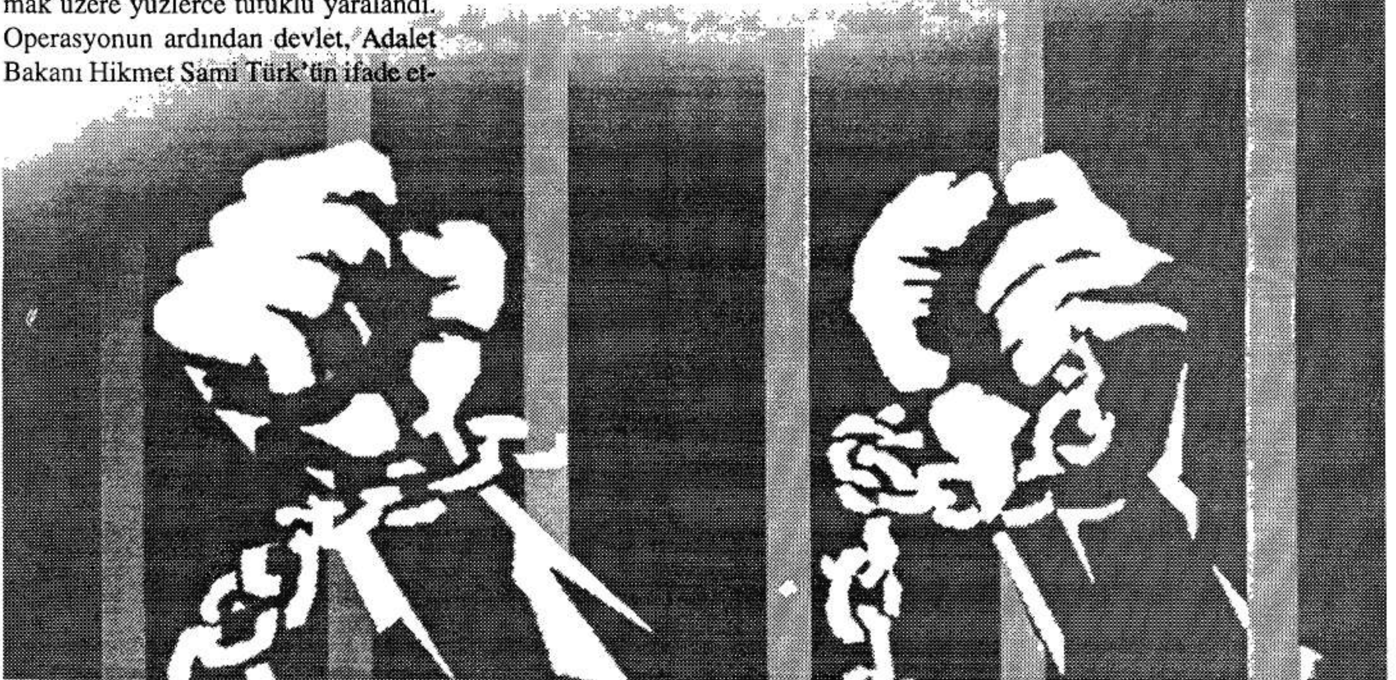
12 Aralık 2000 ▲

FAŞİST DEVLETİN "HAYAT KURTARMA OPERASYONU" ADI ALTINDA CEZAEVLERİNDEKİ TUTUKLULARA SALDIRISINDA 31 ÖLÜ, ÇOĞU AĞIR YÜZLERCE YARALI VAR!

Faşist devletten katliamın hesabını devrimle soracağız!

19 Aralık 2000 tarihinde sabah saat 05.00'te Türkiye'nin 20 değişik cezaevinde faşist devletin kolluk güçleri bir operasyonla açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutuklu ve hükümlülere saldırdı. İçişleri, Adalet ve Sağlık Bakanlıklarınca ortak planlanan saldırıda devlet, devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik silah, gözyaşartıcı bomba ve diğer ateşli silahlar kullandı. Bu saldırılar sonucunda otuzun üzerinde devrimci tutuklu katledildi, çoğu ağır olmak üzere yüzlerce tutuklu yaralandı. Operasyonun ardından devlet, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün ifade ettiği şekliyle "F-tipi cezaevlerine yasal düzenlemeler ve gerekli iyileştirmeler yapılmadan geçilmeyecek" sözüne rağmen devrimci tutuklu ve hükümlüleri F tipi cezaevlerine koydu.

Katil Ecevit operasyon sonrası yaptığı açıklamada, "teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarmayı" hedeflediklerini söylüyordu. Gerçekte ortada bir terör varsa bu devletin onlarla devrimcinin katledilmesine yolaçan terörüdür. Yine Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, yaptığı açıklamada operasyonun "İnsan Hayatını Kurtarma Operasyonu" olduğunu söylüyordu. Gerçekte bu operasyon "insan hayatını kurtarma operasyonu" değil, devrimci tutsakları ve hükümlüleri imha operasyonudur. Faşist Türk devleti, katliamcı geleneğine bir halka daha eklemiş ve yeni bir katliam gerçekleştirmiştir. Bu katliamın da hesabı devrimle sorulacaktır.

DİRENİŞİN ÖNCESİ: F-TİPİ CEZAEVLERİNDE TECRİDE HAYIR!

Türkiye Cumhuriyeti tarihi, içerde; yani cezaevlerinde veya dışarda katliamların tarihidir. Ermeni katliamının sorumlusu olan bir imparatorluğun devamı olarak kurulan TC, katliamcı geleneği sürdürmüş, Kürtler başta olmak üzere, toplumun çeşitli kesimleri üzerinde yoğun baskı ve katliamlar uygulamış, deyim yerindeyse bir katliam zinciri oluşturmuştur. Ağrı, Zilan, Dersim, Çorum, Maraş, Sivas vb. vb. bu zincirin "dışardaki" halkalarıdır.

TC, özellikle 12 Eylül 1980 askeri faşist diktatörlük sonrasında, "içerde" yani tutsak bulunan devrimci tutuklu ve hükümlüler üzerinde yoğun bir baskı uygulamış, onlarca devrimciyi, Kürt yurtseverini katletmiştir. Diyarbakır, Buca, Metris, Ulucanlar... "içerdeki" devlet saldırılarının kimi örnekleri ve katliam zincirinin zindan halkalarıdır.

Devletin, "içerdeki" devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılarının temelinde yatan şeylerden birisi onların tam teslim alınması, devrimciliğinden soyutlanması ve sistemin siyasal bireyleri haline getirilmesi; bunun mümkün olmuyorsa tecrit ve imha edilmesidir. Özellikle 12 Eylül sonrası yapılan tüm dayatma ve saldırıların temelinde toplumun siyasi olarak en ileri kesimi olan devrimci tutsakların "devrimcilikten" vazgeçmesi; cezaevlerindeki devrimci tutsakların "tam teslim" alınması suretiyle dışardaki devrimci hareketin çok daha büyük ölçüde tahrip edilmesi; kitlelere gözdağı verilmesi ve en ufak bir muhalefetin bile zor ve imha yoluyla engelleneceği mesajı... vs. vs. vardı.

"Devrimci tutsakları tam teslim almak" için çok çeşitli yöntemler denedi hakim sınıflar... Onların tüm bu çabalarına karşı ise devrimciler direnme yolunu seçtiler. Cezaevlerinde çok çeşitli biçimlerde yaşanan direnişler karşısında hakim sınıflar istediklerine bir türlü kavuşamıyorlardı; ne devrimciler devrimcilikten vazgeçiyorlardı ne de içerdeki devrimciler üzerinden dışardaki devrimci hareketi sindirebiliyorlardı...

Hakim sınıflar, cezaevleri sorununu hücre tipi cezaevleriyle çözmeye yöneldiler. Özellikle son on yılda bu yönlü bir dizi proje üretildi. Sonuçta Terörle Mücadele Yasası denilen bir yasa hazırlandı. Devrimci hareketi devlet terörüyle boğmanın, devrimcileri imha etmenin, devrimci halk hareketine kapsamlı saldırılar düzenlemenin vb. vb. yasal altyapısını oluşturan bu yasayla devrimcilerin cezaevlerinde "hücrelere" konmasına da olanak tanınıyordu. Cezaevlerinde yaşamın hücreleştirilmesi saldırısı ile devlet devrimci tutuklu ve hükümlüleri yalnızlaştırmayı, devrimci tutuklu ve hükümlülerin devletin saldırılarına karşı birlikte hareket etmelerini engellemeyi, onları hücrelerde psikolojik yıldırma harekatıyla tam teslim almayı planlıyordu.

Terörle Mücadele Yasası yanında Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıkları "Üçlü Protokol" adı altında devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı 'kolektif' hale getiriyor, çok yönlü ve güçlü bir şekilde saldırıyorlardı.

F-tipi cezaevlerine geçiş yönünde çalışmalar "yeni" değildi. 1996 yılında da Eskişehir tabutluğu olarak adlandırılan hücre tipi cezaevleri dayatılmış, devrimci tutsaklar bu saldırıya açlık grevi ve ölüm orucu ile yanıt vermiş, sonuçta 12 devrimcinin ölüm orucunda hayatını kaybetmesinden sonra devlet geri adım atarak bu tabutluğu kapatmıştı.

Devletin, hücre tipi cezaevleri inşasına başladığı, bu zindanların önce Mayıs 2000 tarihinde "hizmete gireceği"; daha sonra bu geçişin sonbahara ertelendiği vs. ifade edildi. Bu arada bir yandan yeni cezaevlerinin inşasına devam ediyorlar; diğer yandan ise, bir dönem kullandıkları; daha sonra cezaevlerine koydukları çeteler üzerinden kamuoyu yaratmaya çalışıyorlardı... Devletin cezaevlerine egemen olmadığı, bu alanlarda "çetelerin hakimiyetini sürdürdüğü", "devletin devletliğini göstermesi gerektiği", bu yapılmadığı koşullarda "sonu kanlı biten olayların ve isyanların çıkmasının mümkün olduğu" vs. vs. yalanları ile devlet, kamuoyunu yeni saldırılar için hazırlamaya çalıştı.

Devrimciler bir devlet saldırısının er ya da geç geleceğini biliyorlardı. Devletin bu saldırısına karşı direniş örgütlenmeliydi. Örgütlendi de...

Haykırıyordu bir kadın devrimci tutsak: "Bizi diri diri yaktılar!"

VE DİRENİŞ: SÜRESİZ AÇLIK GREVİ VE ÖLÜM ORUCU...

Devletin F tipine geçişin zamanı konusunda net bir tavır takınmaması, ama sürekli cezaevlerindeki durumu ileri sürerek "F tipi cezaevlerine geçileceğinin" ve "F tipinden geriye dönüşün olmayacağının" vurgulanması karşısında devrimci örgütlerden DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP davalarından devrimci tutsaklar, yaklaşmakta olan saldırıyı durdurmak için 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Süresiz açlık grevindeki devrimci tutukluların talepleri şunlardı:

"TALEPLERİMİZ:

1– Bugüne kadar yapımı süren F Tipi hücre hapishaneleri kapatılmalıdır.

2– 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.

3– Adalet, İçişleri ve Sağlık bakanlıklarının ortak imzalarından oluşan "Üçlü Protokol" iptal edilmelidir.

4– Devlet Güvenlik Mahkemeleri ile verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.

5– Hapishaneler, belli periyotlarla tutuklular, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili demokratik kitle örgütlerinin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerden oluşan bir heyet tarafından denetlen- melidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.

6– 21 Eylül 1995 tarihinde Buca, 4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye, 24 Eylül 1996 tarihinde Diyarbakır, 26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar, 5 Temmuz 2000 tarihinde Burdur hapishanelerinde onlarca arkadaşımızın katledilmesinden ve yaralanmasından sorumlu olanlar, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdırlar.

7– Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.

8– Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkarılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

9– Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir."

Devletin hücre tipi cezaevlerinde devrimcileri tecrit etme saldırısı karşısında üç devrimci örgüt, başlattıkları açlık grevini, talepler kabul edilmediği takdirde ölüm orucuna dönüştüreceklerini belirttiler.

Devlet talepleri kabul etmek bir yana, açlık grevinin 20'li ve 30'lu günlerine kadar konuyla ilgili açıklama yapma gereğini bile duymuyor, açlık grevini yok sayma yolunu seçiyordu. Bunun üzerine üç devrimci örgüt, başlattıkları açlık grevini 21 Kasım'da ölüm orucuna çevirdiler.

Devletin devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik F tipi denilen hücre saldırısına karşı DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP tarafından 20 Ekim 2000 tarihinde başlatılan, daha sonra cezaevlerindeki başka devrimci grup ve kişilerin de desteği ile güçlenen açlık grevleri, 300'e yakın devrimci tutuklu ve hükümlü tarafından ölüm orucuna dönüştürülmüştü. Faşist devletin yetkilileri açlık grevi eylemi bir dizi devrimci açısından ölüm sınırına gelip dayandığında ve kamuoyunda da "ölümler olmasın", "F tipinden vazgeçilsin" talepleri sınırlı da olsa bir yaygınlık kazandığında, ölüm orucuna ve onun taleplerine ilgi ve destek artmaya başladığında, önce sessizlikle boğmak istediği açlık grevleri ve onun talepleri konusunda tavır takınmak zorunda kaldı. Faşist devlet bir yandan katliam hazırlarken, diğer yandan F tipine karşı oluşan kamuoyunu daraltmak, etkisini kırmak amacıyla, "uzlaşma" görüşmeleri yapıyormuş pozlarına girdi. Önce aydınların başlattığı, daha sonra Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun sürdürdüğü uzlaşmaya devlet yanaşmadı; tutsakların hücre tipi cezaevlerinden vazgeçmesi talebi devlet tarafından reddedildi.

Faşist Başbakan Bülent Ecevit, yeni cezaevlerinin hücre olmadığını yineleyerek gerçekleri gizliyor ve kamuoyunu yanıltıyor; F-Tipi cezaevlerinden vazgeçilmesinin mümkün olmadığını söylüyordu. Adalet Bakanı "F-Tipi cezaevlerinden vazgeçilmeyeceğini" her fırsatta yineliyor, bu tür cezaevlerine "neye mal olursa olsun" mutlaka geçileceğini söylüyordu. Faşist devletin kimi milletvekilleri, açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklar için "Geberirlerse gebersinler!" diyor, devletin devrimcilerin hayatına yaklaşımını bu sözlerle ve çok "açık" bir biçimde ifade ederek devletin katliamcı, faşist yüzünü bir kez daha açığa vuruyordu!

Ölümün kapıya gelip dayandığı ölüm orucunun 55. gününde Meclis İnsan Hakları Komisyonu Üyesi Mehmet Bekâroğlu ve kimi sivil toplum örgütlerinin aracı olması sonrasında Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, yaptığı bir açıklamayla "F tipi cezaevlerine kimi yasal düzenlemeler yapılmadan ve kimi konuyla ilgili kurum ve kuruluşlarla ortak bir çalışma yapıp uzlaşma sağlanmadan geçilmeyeceğini" ifade etmek zorunda kaldı. Bu, devlet açısından görünürde bir geri adımdı. Kuşkusuz bu açıklamanın ardında başka hesaplar vardı.

Devrimci tutuklular bu tavır karşısında güvence istediler. Çünkü daha önce de –örneğin 1996'da!– devlet "Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nin kapatılacağı" sözünü vermişti!!! Ancak Adalet Bakanlığı böyle bir güvence vermeye yanaşmıyor, tersine oyalamayla insanların ölüme gitmesine seyirci kalır bir pozisyonda duruyordu...

Kendisini uzlaşmacı gösteren şovdan sonra, başta Başbakan Ecevit ile Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk olmak üzere devlet yetkilileri "devlet olarak yapılabilecek olan şeylerin yapıldığını; ölümler olursa bunun sorumlusunun emir vererek insanları ölüme yollayan yasadışı örgütler olduğunu " vb. söylüyor; saldırı için uygun bir ortam hazırlamaya çalışıyorlardı. Bu arada medyaya haber yasağı getiriliyor ve hazırlıklar tamamlanıyordu.

Saldırı için kılıflar da hazırlanmıştı: Hiç bir devlet, insanların göz göre göre kendini öldürmesine izin veremezdi! Verebileceği kadar tavizi vermiş olan devlet "maalesef" sonuç alamamıştı ve ölümleri engellemek için "artık müdahaleden başka yapılacak bir şey kalmamıştı!"

Güya ölümleri önlemek istediğini söyleyen devlet, müdahalenin ölümleri önleme değil, ölüm demek olduğunu, devrimcilerin ölümüne direneceğini bile bile saldıracaktı! Bu saldırıyla istenen gerçekte katliam ve imha olduğu için devlet, F tipinden vazgeçme şeklindeki çözüme yanaşmadı! Güya ölümleri önlemek istediğini söyleyen devlet, gerçekte F tipi cezaevinin, devrimcilerin tek başlarına faşist işkencecilere terk edilmesi anlamına geldiğini biliyordu; devrimcilerin F tipine girmemekte kararlı olduğunu biliyordu. Onun derdi, ölümleri önlemek vb. değil, saldırıydı ve F tipine geçiş için ortamı yaratmaktı. Ölüm Orucu'nun 61. gününde saldırı geldi.

CEZAEVLERİNE SALDIRI!

20 Ekim 2000'de DHKP/C, TKP(ML) ve TKİP'den devrimci tutukluların Süresiz Açlık Grevi olarak başlattığı ve 21 Kasım 2000'den sonra da Ölüm Oru-

Devletin "hayat kurtarma operasyonu"... Sonuç: 31 devrimci katledildi!

cu'na dönüştürdükleri eylem 61. gününe girdiğinde, faşist devlet eyleme son vermek için yoğun bir biçimde saldırdı.

Faşist devlet 19 Aralık sabahı saat 05.00'te Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ölüm orucu ve destek eylemlerinin sürdüğü 20 cezaevine aynı anda koordineli bir saldırı düzenledi. İçişleri Bakanı'nın dediğine göre 1 yıla yakın zamandır böyle bir operasyona hazırlanan tepeden tırnağa silahlı yüzlerce, binlerce öldürmeye emirli, timleriyle, panzerleriyle, tanklarıyla, helikopterleriyle, iş makinalarıyla... devletin it sürüleri, çıplak bedenlerinden başka silahı olmayan, bir çoğu açlık grevi nedeniyle zayıf düşmüş, bir bölümü ölüm sınırında olan devrimci tutsaklara barbarca saldırdı.

Devrimci tutsaklar, devletin bu teslim alma operasyonuna karşı yiğitçe direndi. Devrimci onuru ayaklar altına aldırmayan tutsakların direnişlerine karşı daha önce Ulucanlar'da, Burdur'da provası yapılmış olan planlı, programlı katliam gerçekleştirildi. Direnişçilerin olduğu alanlara ağır silahlarla kurşun yağdırıldı. Duvarlar ağır iş araçlarıyla, greyderlerle, vinçlerle yıkıldı. Çatılara indirilen itler, çatıları delip devrimcilere kurşun yağdırdılar; devrimcilerin bulunduğu ve direndiği koğuşlara çeşitli bombalar –gaz bombası, yangın bombası, biber gazı, sinir gazı vs.– attılar. Faşistlerin açtığı ateş sonucu, yangın bombalarıyla vs. çıkan yangınlarda kimi devrimci tutsaklar diri diri yakıldı!

Faşist Türk hakim sınıflarının kolluk güçleri bu saldırıda 31 devrimciyi, kurşunlayarak, yakarak, döverek katletti... Çoğu ağır yüzlerce devrimci tutuklu ve hükümlü var.

Yazgülü Güder Öztürk, Fırat Tavuk, Ali Ateş, Aşur Korkmaz, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Nilüfer Alcan, Gülser Tuzcu, Seyhan Doğan, Mustafa Yılmaz, Cengiz Çalıkoparan, Murat Ördekçi, Ahmet İbili, Alp Ata Açıkgöz, Ercan Polat, Umut Gedik, Fidan Kalsen, İlker Babacan, Dursun Önder, Fahri Sarı, Sultan Sarı, Murat Özdemir, A. İhsan Özkan, İrfan Ortakçı, Hasan Güngörmez, Yasemin Cancı, Berrin Bıçkılar, Halil Önder, Erol Poyraz ile isimleri tespit edilemeyen iki devrimci tutsak barbar devletin saldırısı sonucu katledildi.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi devlet görüşmeler sürerken Adalet Bakanı'nın ağzından "F tipine hemen geçilmeyecek" sözünü vermiş, devrimci tutsaklar ise bu sözlere inanmadıklarını, güvence verilmesini istemişlerdi. Süreç, devrimcilerin haklılığını bir kez daha gösterdi: Devlet, kendi Adalet Bakanı'nın ağzından, milyonlara hitap eden kendi televizyonları üzerinden verdiği sözden vazgeçti! Saldırının hemen ertesinde devrimciler

Mehmetçik basın cezaevlerinde devrimciler katledilirken yalanlarıyla iş başındaydı!

yapımı tamamen bitmeyen F tipi cezaevlerine konuldu. Hem de boş cezaevi olmadığı gerekçesiyle!

F tipi cezaevlerine konulan devrimciler ölüm orucunu daha büyük katılımlarla sürdürürken bu cezaevlerinde de devrimci tutuklu ve hükümlülere işkence devam etmekte, yaralı devrimci tutuklu ve hükümlülerin tedavileri yapılmamakta, aileleri ve avukatlarıyla görüşmeler engellenmekte, en temel ihtiyaç maddeleri içeri alınmamaktadır. Kamuoyuna "lüks otel" olarak lanse edilen F tipi cezaevlerinde sular akmamakta, ısıtılmamakta; devrimci tutuklu ve hükümlüler tecrit yanında bu olumsuz koşullarda mücadele etmektedirler.

Ölüm orucu yeni katılımlarla sürerken ölüm orucu nedeniyle ölümler de başlamıştır. Her an toplu ölümler beklenmektedir. Ancak devlet, yer yer ölüm orucundaki devrimcilere saldırmakta, onlara zorla tedaviyi kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

DEVLETİN YALAN SİLAHI!

Cezaevlerine yönelik saldırı sırasında faşist devlet, ateşli silahlarla devrimci tutsakları katlederken, yalan silahına da çok sık başvuruyor, halkı bu silahla da vuruyordu!!! Yalanla, düzmece haberlerle, uyduruk mizansenlerle... halkın barbar devletin "haklılığına" inanması isteniyor, çok yoğun bir yalan kampanyası ile gerçekler tersyüz edilerek kitlelerin bilinçleri de saldırıya uğruyordu! Cezaevlerindeki duvarları iş makineleriyle yıkan devlet, insanların bilinçlerini yalan makinesiyle tahrip ediyordu! Bunun birçok örneğini vermek mümkün...

Örneğin; faşist devlet, saldırının ismini "Hayata Dönüş" operasyonu adını vermişti. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, yaptığı açıklamada operasyonun "İnsan Hayatını Kurtarma Operasyonu", "Şefkat Operasyonu" olduğunu söylüyordu. Başbakan katil Ecevit, "teröristleri terörden kurtarmayı amaçladıklarını" ileri sürüyordu! Gerçekte bu saldırı ne "insan hayatını kurtarma" operasyonudur, ne "şefkat" operasyonudur! Bu saldırı, devrimci tutsakların ve hükümlülerin imha edilmesi, katledilmesi için düzenlenen ve devrimcilerin katledildiği bir saldırıdır!!! Şu sahtekarlığa ve pervasızlığa bakın ki; devrimci tutsakların devletin tecrit saldırısına karşı çıkması ve hücreleri reddetmesi, hücre saldırısına direnmesi terörizm olarak görülüp gösterilirken; direnen devrimcilere çeşitli bombalarla, makineli tüfeklerle, iş makineleriyle saldırılması ve onlarca insanın katledilmesi "teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarma" olarak adlandırılıyor; devrimcilerin katledilmesinin adı "hayata dönüş" oluyor, devrimcilerin koğuşlarına bomba yağdırılma- sının, onların diri diri yakılmasının adı "şefkat" ve "hayat kurtarma" oluyor!

Faşist devletin operasyonun ilk saatlerinden itibaren yoğunlukla yinelediği yalanlardan birisi, "devletin 91 yılından bu yana cezaevlerine giremediği"; bu operasyonla cezaevlerini teröristlerden kurtarmanın amaçlandığı", operasyon sonrası ise "cezaevlerinin kurtarıldığı" yalanıdır. Sonuçta devlet cezaevlerini "ele geçirerek" büyük bir başarı kazanmıştır! Bu bağıntıda faşist devlet yetkililerinin söyledikleri tümüyle yalandır! Bunu açlık grevleri ve ölüm oruçları başlamadan devrimci örgütler sık sık yinelemişlerdir. Gerçekte devlet cezaevlerine hakimdir! Cezaevlerine hakim olamayan devlet Eskişehir'de, Buca'da, Diyarbakır'da, Ulucanlar'da ve daha birçok cezaevlerinrde devrimci, demokrat, yurtsever tutuklu ve hükümlülere istediği biçimde ve istediği anda saldırıp onlarca devrimci tutsağı katledebilmiştir!!! Salt bu örnek bile bunların ne tür yalanlarla kitleleri kandırdıklarını göstermeye yeterlidir!

Saldırı sırasında ileri sürülen binbir yalanın içinde öne çıkan yalanlardan birisi de "ölüm orucunun olmadığı" yalanıydı. Faşist devlet, öyle yüzsüz ve pervasız saldırıyordu ki, söyledikleri yalanları yine kendilerinin sözleriyle yalanları açığa çıkıyordu: "Açlık grevini ve ölüm orucunu bitirmek için operasyon düzenlediklerini" ileri sürenler, açlık grevinin olmadığı yalanını ileri sürebiliyorlardı!!! Yine "olmayan" açlık grevinin ve ölüm orucunun –Sağlık Bakanı aynen "Olmayan ölüm orucunun kaçıncı günü mü olurmuş?!" diyordu!!!– katılımın artarak sürdüğünü Adalet Bakanı saldırı sonrasında kabulleniyordu!

Tüm bu ve benzeri yalanların gös-

terdiği gerçek şudur ki, tam bir çapul devleti olan faşist Türk hakim sınıfların devleti, iktidarlarını da, saldırılarını, katliamlarını da yalanla gizlemek durumundadırlar; yalan faşistlerin kullandığı güçlü silahlardan birisidir! Bu yalanlara karşı gerçekleri anlatmak, faşist devletin gerçek yüzünü kitlelere kavratmak görevi devrimcilerin önündeki temel görevlerden birisidir.

Faşist devlet yalanlarını emrindeki medya üzerinden kitlelere ulaştırmaktadır. Hakim sınıfların medyası kendisine verilen talimatlar doğrultusunda hareket etmekte, sus denildiğinde susmakta, çizmeyi kazara aşanlar hemen anında susturulmaktadır. Bu durum cezaevi operasyonunda çok açık bir biçimde görüldü. Devletin katliamı, yalanları vs. medyanın yardımıyla kitlelere çarpıtılarak verildi. Devletin yakarak katlettiği devrimcilerin "kendilerini yaktığı" söylenerek katliam gizlendi! Dışarıda tepkisini dile getirenler "suç işleyenler" olarak lanse edildi. "Devletin gücü" kitlelere medya tarafından defalarca "hatırlatıldı", katliama tepkiler gizlendi; dışarıda tepkisini dile getirenler "suçlu" gösterildi vs. vs. Kısaca tüm marifetiyle medya saldırıda önemli görevlerden birisini üzerlendi! Bu görev sürüyor. Medyanın andaki görevi hiçbir haber vermeme ve ölüm orucu ile açlık grevlerine ilişkin devlet yetkililerinin verdiği bilgi ve demeçler dışında hiçbir haberi yayınlamama şeklindedir.

BARBARLIK HER YERDE!

Hunhar saldırının hedefi, yalnızca onurumuzu çiğnetmeyeceğiz diyen devrimci tutukluları değil, aynı zamanda onlara destek vermeye çalışan herkesti!

Açlık grevine ve ölüm orucuna katılan devrimci tutsakların yakınlarının tepkileri faşist devletin engellemeleriyle, terörüyle karşılaştı. İçerde katliam sürerken dışarda katliama karşı tepkilerini dile getiren tutuklu yakınlarına saldırıldı, onlarcası gözaltına alındı, işkenceden geçirildi.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin her yanında bu katliamı protesto için gösteri yapmaya çalışanlar polisin saldırısına uğramış, coplanmış, yumruklanmış, tekmelenmiş, yerlerde sürüklenmiş, yüzlerce kişi tutuklanmıştı. Kimi parti ve sendikalar ile bazı demokratik kitle örgütleri de saldırılardan payını aldılar. Faşist devletin resmi-sivil itleri açlık grevi ve ölüm orucuna saldırılara tepki gösteren devrimcilere saldırdılar, çeşitli binalara yönelik saldırılar düzenlediler, birçok insanı yaraladılar.

Yine devrimci basın üzerinde yoğun bir baskı ve terör sürmekte, İçişleri Bakanı tarafından hedef gösterilen ilerici, devrimci basın yayın organlarına yeni saldırılar planlanmaktadır.

Yine F tipi cezaevlerine sevkedilen devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik işkencelerin sürdüğü, açlık grevi ve ölüm orucunu sürdüren tutsaklara yer yer zorla "tedavinin" dayatıldığı da bilinmektedir.

KAZANILAN "ZAFER": DEVLET "KENDİ CEZAEVLERİNİ ELE GEÇİRDİ" AMA...

Faşist devlet yöneticileri, cezaevlerine yönelik saldırılardan sonra yaptıkları açıklamalarda "cezaevlerinin ele geçirilerek büyük bir zafer kazandığını", "on yıldır girilemeyen cezaevlerine girildiğini", "teröristlerin direnişine rağmen cezaevlerinin terör yuvaları olmaktan çıkarıldığını" propaganda etmekteler... Hatta öyle ki, Türkiye'nin 20 cezaevine onbinlerce güçle yapılan ve bedenlerinden ve devrimci onurlarından başka hiçbir silahı olmayan devrimcilere yapılan saldırı "Kıbrıs Barış Harekatı" ile eşdeğer tutulmakta, "böylesi bir adımı "ancak ve ancak Ecevit'in atabileceği" ifade edilmektedir!

Evet ortada bir zafer vardır ama bu zafer devletin operasyonun başında ileri sürdükleri amaçlara uygun olan, "hayat kurtarma" temelinde bir "zafer" değildir... Bir zaferden bahsedilecekse, evet devlet barbarlığını bir kez daha göstermiş, esir olarak elinin altında bulunan devrimci tutsakları katletme "başarısını" göstermiştir; egemenler tarafından kutlanması gereken "zafer" budur! Ve bu "zafer"in "hayat kurtarmayla" ilgisi yoktur.

"Kendi cezaevlerine" saldırarak, devrimci tutsakları öldürme becerisini göstererek "zafer kazanan" devletin muzaffer komutanı katil Ecevit, saldırıyı "teröristleri kendi terörlerinden kurtarma" olarak lanse etmiş, "ölüm oruçlarını sona erdirmeyi hedeflediklerini" söylemişti. Saldırı sonunda "ölüm oruçlarını sona erdireceklerini" düşünen faşist devlet yanıldı! Ölüm orucu ve süresiz açlık grevinde olan devrimciler eylemi bırakmadılar. Eylem yeni katılımlarla daha da büyüyerek sürdü, sürüyor! **Faşist devletin saldırısı, devrimci iradeyi kırmaya yetmedi! Devletin saldırıları karşısında devrimciler teslim olmayacaklarını, kurşunlara, bombalara rağmen devrimci onurun ayaklar altına alınmayacağının bir örneğini daha verdiler!**

Evet, faşist devlet, cezaevlerini "ele geçirdi" ama devrimcileri tam teslim alamadı! Devletin "zaferi" gerçekte aczin zaferidir! Devletin devrimcileri

Devlet yakıp yıkabilir, kurşunlayabilir, yakabilir; ama o hiçbir zaman devrimci iradeyi teslim alamaz!

FAŞİST DEVLET ÖLÜM ORUCUNDAKİ DEVRİMCİLERE SALDIRDI...
DEVLET TUTSAK DEVRİMCİLERİ KATLEDİYOR!

Susma! "Bana ne" deme! "Ben ne yapabilirim" vs. deme! Sustukça sıra sana da gelecek!

YÜKSELT SESİNİ! HESAP SOR!

F tipi denen, hücre tipi zindanların açılmaması ve bir dizi başka haklı, demokratik taleple 20 Ekim 2000'de DHKP/C, TKİP ve TKP(ML)'den devrimci tutukluların Süresiz Açlık Grevi olarak başlattığı ve 21 Kasım 2000'den sonra da Ölüm Orucu'na dönüştürdükleri eylem 61. gününe girdiğinde, faşist devlet eyleme son vermek için yoğun bir biçimde saldırdı.

19 Aralık sabahı saat 05.00'te Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ölüm orucu ve destek eylemlerinin sürdüğü 20 cezaevine faşist devlet güçleri aynı anda koordineli bir saldırı başlattılar.

Panzerleriyle, tanklarıyla, helikopterleriyle, tepeden tırnağa silahlı olarak yüzlerce, binlerce öldürmeye emirli, İçişleri Bakanı'nın dediğine göre 1 yıla yakın zamandır böyle bir operasyona hazırlanan timler, it sürüleri yani, devletin elinde tutsak olan ve silahları çıplak bedenleri olan, bir çoğu açlık grevi nedeniyle zayıf düşmüş, bir bölümü ölüm sınırında olan devrimci tutsaklara hunharca saldırdı.

Devrimci tutsaklar, devletin bu teslim alma operasyonuna karşı yiğitçe direndi. Devrimci onuru ayaklar altına aldırmayan tutsakların direnişlerine karşı daha önce Ulucanlar'da, Burdur'da provası yapılmış olan planlı, programlı katliam gerçekleştirildi. Direnişçilerin olduğu alanlara ağır silahlarla kurşun yağdırıldı. Duvarlar ağır iş araçlarıyla, greyderlerle, vinçlerle yıkıldı. Çatılara indirilen itler, çatıları delip devrimcilere kurşun yağdırdılar; devrimcilerin bulunduğu ve direndiği koğuşlara gaz bombası attılar. Faşistlerin açtığı ateş sonucu çıkan yangınlarda kimi devrimci tutsak diri diri yandı!

19 Aralık'ta saat 19.30'da, yani operasyonun başlamasından 14 buçuk saat sonra, Adalet Bakanı tarafından saldırılan 20 cezaevinden 18'inde direnişlerin ezilmiş olduğu; İstanbul-Ümraniye ve Çanakkale cezaevinde henüz sürdüğü bildiriliyordu. Ölü ve yaralı sayısı hakkında 15 devrimcinin kendi kendini yakarak öldüğü, "iki güvenlik görevlisi"nin de direnişçiler tarafından öldürüldüğü bilgisi veriliyordu. Yine verilen bilgilere göre, Bartın cezaevinde bulunan devrimci tutuklular Sincan F tipi cezaevine nakledilmişlerdi.

Hunhar saldırının hedefi, yalnızca onurumuzu çiğnetmeyeceğiz diyen devrimci tutukluları değil, aynı zamanda onlara destek vermeye çalışan herkesti! Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin her yanında bu katliamı protesto için gösteri yapmaya çalışanlar polisin saldırısına uğramış, coplanmış, yumruklanmış, tekmelenmiş, yerlerde sürüklenmiş, yüzlerce kişi tutuklanmıştı.

Devlet bu hunhar katliam operasyonuna "hayata dönüş" operasyonu adını vermiş! Ne utanmazlık! Faşist devletin başbakanı Ecevit, operasyonu "Teröristleri kendi terörizmlerinden koruma ve kurtarma" operasyonu diye adlandırıyor! Ne yüzsüzlük! Adalet(sizlik) Bakanı H. Sami Türk son yıllarda yaşanan bu en açık ve planlı katliamı "Devletin şefkat operasyonu, insan kurtarma operasyonu" olarak adlandırıyor! Ne sahtekârlık! Fakat bu adlandırmalar bu faşist devletin gerçek yüzünü gösteriyor! Bu devlette, devletin elinde tutsak olan bir devrimcinin, "Ben sosyal bir varlığım, tek başına bırakılmayı, tecrit edilmeyi red ediyorum" demesi, terörizm; tecrit hapishanelerine karşı direnmesi; tecrit hapishaneleri açılmasın vb. oldukça basit demokratik bir talep için ölümü göze almak zorunda kalması terörizm; direnen devrimcilerin üzerine bombalarla, kurşunlarla, kepçelerle saldırılması "teröristleri kendi terörizmlerinden kurtarma" oluyor. Bu devlette devrimcilerin tam teslim alma, devrimci iradeyi kırma hevesi her zaman kursağında kalacaktır! Devlet yakıp yıkabilir, kurşunlayabilir, yakabilir; katledebilir; ama o hiçbir zaman devrimci iradeyi teslim alamaz! Son saldırının ve devrimci direnişin gösterdiği gerçeklerden birisi budur!

FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

Yukarıda da çeşitli noktalarda açımladığımız üzere köhnemiş faşist Türk devleti bu saldırısıyla bir kez daha katliamcı yüzünü göstermiştir. Faşist Türk devletinin eli bir kez daha devrimci kanıyla yıkanmıştır.

Faşist Türk devletinin cezaevi saldırısı salt devrimci tutsaklara yapılan bir saldırı değildir. Faşist devletin saldırısı çok daha kapsamlıdır. Onun saldırısı devrimci tutsaklar şahsında, devrimci tutsakların haklarını savunduğu, bu uğurda zindanlara düştüğü işçilere ve emekçilere yönelen bir saldırıdır. Bu saldırı, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiden, eşitlikten, barış ve kardeşlikten, emekten yana olan; sömürüye, baskıya ve ücretli kölelik düzenine karşı olan herkese yönelen bir saldırıdır. Bu saldırı, faşist devletin hayatın her alanında "hücreleşmeyi" dayattığı; "dikensiz gül bahçesi" isteğini; sessiz, "uysal" ve "köle" bir toplum isteğini dışa vurduğu bir saldırıdır. Bu saldırı toplumun sesini yükselten kesimlerine bir gözdağı saldırısıdır. Bu saldırı toplumu sindirme saldırısıdır.

Devletin topyekün saldırısı karşısında sessiz kalınamaz! Devletin devrimcileri katletmesine karşı sessiz kalınamaz.

ledilmesinin adı "hayata dönüş" oluyor. Bu devlette devrimcilerin koğuşlarına bomba yağdırılmasının, onların diri diri yakılmasının adı "şefkat" ve "kurtarma" oluyor!

Faşist devletin amacı en baştan mümkün olan en kısa süre içinde "F tipi"ne geçmekti. "Ceza indirimi yasası" isimli afla, hapishanelerin bir bölümünü boşaltmak, öncelikle de devrimci tutukluları koğuşlardan çıkarıp tecrit etmek, devletin demagojik bir biçimde sürekli vurguladığı "hapishanelerde devlet otoritesinin kalmadığı" durumu değiştirmek, bu devletin kesin gerçekleştirmek istediği plandı. Tutsak devrimcilerin bir bölümü bu planı boşa çıkarmak için, 20 Ekim'de başlanacak ve süreç içinde Ölüm Orucu'na dönüştürülecek Süresiz Açlık Grevini zorunlu ve doğru gördüler. Bu faşist devletin yetkilileri açlık grevi eylemi bir dizi devrimci açısından ölüm sınırına gelip dayandığında, ve kamuoyunda da "ölümler olmasın", "F tipinden vazgeçilsin" talepleri sınırlı da olsa bir yaygınlık kazandığında, ölüm orucuna, ve onun taleplerine ilgi ve destek artmaya başladığında, önce sessizlikle boğmak istediği açlık grevleri ve onun talepleri konusunda tavır takınmak zorunda kaldı. Ve bir yandan katliam hazırlarken, diğer yandan F tipine karşı oluşan kamuoyunu daraltmak, etkisini kırmak amacıyla, "uzlaşma" görüşmeleri yapıyormuş pozlarına girdi. Adalet Bakanı, "F tipine geçişin erteleneceğini, tartışmalar ertesi toplumsal bir uzlaşma formülü bulunduktan sonra geçileceğini" vb. ilan etti. Devrimci tutsaklar bu devletin nasıl sahtekârlık yaptığını bildiklerinden haklı olarak belli güvenceler talep ettiler. Devlet kendisini uzlaşmacı gösteren şovdan sonra, "bir devletin yapabileceği her şeyi yaptık, ölümler olursa vebali örgütlerdedir" vb. diyerek saldırı için ortamı hazırladı. Pratik olarak da konan haber yasağı vb. ile hazırlıklar tamamlandı. Sahte, demagojik gerekçe de hazırdı: Hiç bir devlet, insanların göz göre göre kendini öldürmesine izin veremezdi! Devlet verebileceği tavizi vermişti, artık yapılacak tek şey vardı, ölümleri önlemek için!!! müdahale! Müdahalenin ölümleri önleme değil, ölüm demek olduğunu, devrimcilerin ölümüne direneceğini bile bile saldıracaktı devlet! Ölümü engellemek için bir yolun olduğunu, onun da devletin F tipinden vazgeçtiğini açıklaması olduğunu biliyordu devlet! Güya ölümleri önlemek istediğini söyleyen devlet, gerçekte F tipi cezaevinin, devrimcilerin tek başlarına faşist işkencecilere terk edilmesi anlamına geldiğini biliyordu; devrimcilerin F tipine girmemekte kararlı olduğunu biliyordu. Onun derdi, ölümleri önlemek vb. değil, saldırı ve F tipine geçiş için ortamı yaratmaktı. Ve Ölüm Orucu'nun 61. gününde saldırı geldi.

Devlet şimdi Adalet Bakanı'nın ağzından verilmiş "F tipine hemen geçilmeyecek" sözlerini unuttu!!! Devrimcilerin bir bölümü daha şimdiden F tipine taşındı. Şimdi güya tedavide olanlar, yani kendi özgür irade beyanlarının tersine, faşist zorla eylemlerinden alıkonulanlar da F tipine taşınmak istenecektir. Bu devlet yalancıdır, bu devlet gaddardır! Bu devlet faşisttir. Bu devletin kanlı elleri, bir kez daha devrimci kanıyla yıkanmıştır. Bu devlet katildir!

Devletin saldırıp katlettiği devrimciler, işçiler köylülerin emekçilerin hakkını savunduğu için saldırı hedefi olmuştur!

Onlara yapılan bu saldırı; yalnızca onlara, örgütlü devrimcilere, tutuklu aile ve yakınlarına, ve ne yazık ki, milyonlarca işçi-emekçi ile karşılaştırıldığında bir avuç olan destekçiye yapılan bir saldırı değildir. Bu saldırı, gerçekte Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiden, eşitlikten, kardeşlikten, barıştan, güzellikten, insanlıktan yana olan; emekten yana olan, sömürüye karşı olan herkese yönelen bir saldırıdır. Bu saldırı, bu devletin, bu devletten onun vermek istediği en basit bir demokratik hak için bile mücadele eden veya etmek isteyen herkese savaş ilanıdır! Devlet, ne olursa olsun benim dediğim olacak, ben bana karşı çıkanın kafasını keser, kolunu bacağını koparırım diyor!

Bu kadar açık bir katliam karşısında kimse susamaz! Susmamalı! Susan, bana ne diyen; ben ne yapabilirim ki vb. diyen; aslında suç ortaklığı yapmaktadır.

Evet kimse tek başına çok bir şey yapamaz! Fakat emekçiler bu toplumun büyük çoğunluğunu oluşturuyor, ve egemen sınıflar emekçilere rağmen hiç bir şey yapamaz! 15

Sorun gücümüzü kavramaktadır. Sorun görevimizi kavramaktadır! Çözüm birleşmektedir! Çözüm faşist devleti devrimle yıkmakta, işçilerin emekçilerin iktidarını kurmaktadır.

Katliama karşı sesimizi yükseltelim! Katil devletten hesap soralım! Ve şunu bilelim ki, bugün güçlü görünenler, ancak emekçiler onların bu güçlü görünüşünün altında kendi eylemsizlikleri, boşvermişlikleri, dolaylı ve dolaysız desteklerinin yattığını gördükleri gün, silinip gideceklerdir! Gerçek güç yaratan'larda, işçi sınıfında, emekçilerdedir.

19 Aralık 2000 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN

[illegible] bu vahşete sessiz kalıyorsa, [illegible] bu vahşeti suskunlukla izliyorsa o devletin saldırılarına onay veriyor demektir!

Bu saldırı karşısında susmak, ses çıkarmamak yeni ve çok daha kapsamlı faşist saldırılara davetiye çıkarmaktır!

İşçiler, emekçiler; emeğin ve emekçilerin haklarını savundukları için zindanlara atılan, zindanlarda ölüme giden devrimci tutsakların ölmesine seyirci kalmamalı, katliamlara karşı seslerini yükseltmeli ve bu vahşete "Yeter!" demelidirler.

Bu katliamların hesabını soracak olan işçilerin, emekçilerin birleşmiş gücüdür. **Bu katliamın hesabı devrimle sorulacaktır!**

Emekçiler, faşist devletin tüm korkutma ve sindirme politikalarına karşı birlik ve dayanışma silahıyla meydanlara çıkmalı; güçlerine güvenmeli, faşist devleti yıkma mücadelesine katılmalıdırlar.

Bu barbarlıktan kurtuluşun tek yolu barbarlık üzerine kurulu sistemi, o sistemi ayakta tutan ordusuyla, polisiyle resmi ve sivil çeteleriyle devlet yıkmaktır! Yeni, demokratik bir toplum bu vahşeti uygulayan faşist devletin yerle bir edilmesiyle ancak kazanılabilir. Bu barbar ve köhnemiş devlet işçilerin-köylülerin, silahlı devrimiyle er ya da geç, ama mutlaka yıkılacak; işçilerin-köylülerin devrimci demokratik iktidarı kurulacaktır!

Emekçileri devrimci mücadeleye katılmaya çağırıyoruz!

Emekçileri devrim mücadelesinin öncü gücü Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz!

Haydi faşist barbarlığa karşı, devrimci mücadeleye!

2 Ocak 2001 ▲

DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!

FAŞİST KATİLLERİN KATLETTİKLERİ DEVRİMCİLER ÖLÜMSÜZLEŞEREK ARAMIZDAN AYRILDILAR...

Katliamın hesabı devrimle sorulacaktır!

Tutsak edilen devrimcilerin "F" tipi denilen hücre sistemine karşı mücadelesi yeni değil... 1996'da ellerindeki tek silahları olan bedenlerini ölüme yatırarak 12 yiğit devrimcinin kazanılmış haklarının korunması için ölümü kucaklamaları belleğimizden silinmedi. Faşist katiller kana doymuyordu, tutsak ettikleri devrimcileri teslim alamadıklarından çılgına dönen bu caniler, devrimciler üzerinde baskıları yoğunlaştırarak devam ettirdiler. Bu faşist baskılar, katliama dönüşerek Ümraniye, Buca, Ulucanlar, Diyarbakır, Burdur'da devam etti, devrimciler işkenceden geçirildi, katledildi ve fakat hiç bir zaman teslim olmadılar. Onlar tutsaklık koşullarında da onurlu yaşamanın mücadeleden geçtiğini, çıplak bedenlerini siper ederek gösterdiler. Onların kararlı mücadelesi yolumuzu aydınlatıyor.

Devletin F tipi hücre cezaevleri saldırısına karşı devrimci tutsakların başlattığı açlık grevi ve ölüm orucu eylemine destek sunan, bunun için bulundukları alanlarda birçok etkinlik/eylem düzenleyen; kendi eylemleri dışında diğer devrimci örgütlerin düzenlediği eylemlere katılan Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler, faşist Türk devletinin 19 Aralık'ta devrimci tutsaklara yönelik katliamı karşısında da protestolarını yükselttiler.

Bolşevikler bu eylemler için çok çeşitli propaganda ve ajitasyon malzemeleri hazırladılar. Katliamın hemen ertesinde çıkarılan ve çok yaygın olarak dağıtılan bildirilerde; faşist Türk devletinin katliamcı yüzü teşhir edilerek, kitleler açlık grevi ve ölüm orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışmaya ve faşist devleti protesto eylemlerine katılmaya çağırıldı... Yine Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde/bölgelerinde bolşevikler -yer yer diğer devrimci örgütlerle ortak- çeşitli dillerde çıkardıkları ve çok geniş dağıttıkları bildirilerle katliama tavır takındılar.

Bu bildirilerin bazılarından paragraflar yayınlıyoruz.

DEVLET DEVRİMCİLERİ HÜCRELERE, TECRİTE GÖNDERİYOR!
HÜCRELERE KARŞI, CEZAEVLERİNDEKİ BASKI VE SALDIRILARA KARŞI
DIŞARIDA MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM!
ZİNDANLARDAKİ DİRENİŞE OMUZ VERELİM!

İşçiler, emekçiler!

Faşist Türk devleti zindanlarında bulunan, bir türlü teslim alamadığı devrimcilere karşı saldırılarını sürdürüyor. **"F tipi cezaevi sistemine geçiş"** olarak adlandırılan sistem, gerçekte büyük koğuş sisteminden hücre tipi ya da tecrit koğuşu olarak tanımlanan sisteme geçiştir.

Devrimci tutsakların bir bölümü 20. Ekim'den bu yana egemen sınıfların bu alçakça saldırısına karşı süresiz bir açlık grevi yürütüyor.

Hücrelere hayır!

Devrimcilerin koğuşlarda birlikte kalma gibi "haklara" sahip olmaları hiç de kolay olmadı. Zindanlardaki devrimci tutsakların mücadele geleneği devletin hoşuna gitmiyor. Devlet yakaladığı "içeriye" tıktığı devrimci tutsakları tamamen teslim almak istiyor. Bunu gerçekleştirmek için çeşitli saldırılarda bulundu, bulunuyor. Devrimci tutsakların bu saldırılara karşı tavrı, her dönemde topyekün direniş oldu. Devrimci değerlerinden, kimliklerinden ödün vermeyen tutsakların tavrı karşısında gerçek amacına ulaşamayan devlet, zindanlardaki direnişi kırmak için yeni yöntemlere başvurmaktadır. F tipi cezaevi olarak adlandırılan hücre sistemi temelindeki saldırısı bu yeni yöntemlerden biridir.

Devletin bu politikasını gerçekleştirme yönündeki saldırılarından birisi Ulucanlar cezaevinde gerçekleştirildi. 26 Eylül 1999'da yapılan saldırıyla 10 devrimciyi katleden, onlarcasını yaralayan devlet, Ulucanlar saldırısını hücre tipi cezaevlerine geçme yönünde propaganda amaçlı kullandı. En son Burdur'da devrimci tutsaklara saldırarak onlarca devrimciyi yaralayan devlet, şimdi yeni saldırılara hazırlanıyor.

"Devrimcilerin cezaevlerine hakim olduğu, birçok ateşli silaha sahip oldukları, devletin kolluk güçlerine silahla saldırdıkları..." yalan ve demogojileriyle kamuoyu, cezaevlerinde 'düzen değişikliği'nin gerekli olduğuna ikna edilmeye çalışılıyor. Devletle içiçe olan mafya elemanlarının, çetelerin çeşitli cezaevlerinde silahlı çatışmaları, devletin cezaevlerine hakim olmadığı, örgütlerin cezaevlerinde hakim olduğu yalanı için kullanılıyor. Mafya, çetelerle içiçe olan devlet, cezaevlerinde de bu durumu korumaktadır. Mafya, çete üyeleri için içeride 'yok' yok! Bakmayın devletle pazarlığa oturan Nuriş gibi mafya çetelerine ve şeflerine 'haddini bildirme' operasyonlarına. Gerçekte mafya / devlet içiçedir. Devletin gerçek saldırı hedefi teslim alamadığı devrimcilerdir.

İşçiler, emekçiler!

Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar... katliamını gerçekleştiren bu devlettir. Devlet, gerçekte cezaevlerine hakimdir. Devletin hakim olamadığı ve olmak istediği şey, devrimci tutsaklardır. Devlet, devrimcileri politik kimliklerinden soyutlayamamakta, devrimcilerin bilincini esir alamamaktadır. İdeolojik ve politik olarak devrimcileri teslim alamayan devlet; devrimcileri teker teker hücrelere tıkarak, yalnızlaştırarak bu amacı çok daha rahat gerçekleştirebileceğini düşünüyor. Her türlü saldırı ve katliam, yalan ve demogoji bunun için yapılıyor!

Direnelim ve kazanalım!

İşçiler, emekçiler!

Cezaevlerinde yaşanılan sorunlar, sadece orada tutsak olarak tutulan devrimcilerin sorunu değildir. Devrimciler; işçilerin-emekçilerin ezilmediği, sömürülmediği, bir dünya uğruna mücadele ederken tutsak düştüler.

Hepimizin toplumsal kurtuluşu için canını ortaya koyarak mücadele ederken tutsak edilen komünist ve devrimcilerin hücrelerde tecrit edilmesine, katledilmesine karşı çıkın, hesap sorun!

Cezaevlerindeki baskı ve saldırılara karşı dışarıda mücadeleyi örgütleyelim!

Güncel açlık grevi direnişine en geniş desteği sağlayalım.

Bolşevik Parti saflarında birleşelim, örgütlenelim! Faşist devleti ait olduğu yere, tarihin çöplüğüne gömelim!

Devrimci tutsaklara yönelen saldırıların hesabını devrimle soracağız!

- *Devrimci tutsaklara özgürlük!*
- *Ya faşizm ya devrim!*
- *Hücrelere hayır!*

Ekim 2000

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.Ş.S.P. ve Yazışma adresi: [illegible]

"Devrimci değerlerinden, kimliklerinden ödün vermeyen tutsakların tavrı karşısında gerçek amacına ulaşamayan devlet, zindanlardaki direnişi kırmak için yeni yöntemlere başvurmaktadır. F tipi cezaevi olarak adlandırılan hücre sistemi temelindeki saldırısı bu yeni yöntemlerden biridir. ... Devlet, şimdi yeni saldırılara hazırlanıyor."

Ekim 2000 tarihli "Bolşevik Partizan" imzalı bildiriden...

Egemenler teslim alamadıkları devrimcilerin, komünistlerin bu kararlılığı karşısında kudurmuş köpekler gibi saldırıp duruyorlar. Esir aldıkları devrimcileri, komünistleri "F" tipi dedikleri hücrelere tıkarak teslim alacakları hesapları içinde, bir yandan yoğun bir biçimde bu tip tabutlukları yaparken, diğer yandan da "Mehmetçik" basın aracılığı ile, bu tabutlukların ne denli gerekli olduğu, 1991'den bu yana cezaevlerine hakim olamadıkları yalanını yayarak anlatmaya çalıştılar. Çok geçmeden "F" tipi tabutluklara karşı içerde ve dışarda mücadele yükselmeye başladı. Devrimci tutsaklar bu uygulamaya karşı açlık grevleri ve daha sonra ölüm oruçları ile cevap vermeye başladılar.

Ölenler
döğüşerek öldüler;
güneşe gömüldüler
vaktimiz yok onların matemini tutmaya!

akın var
güneşe akın!
güneşi zaaaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın!

Ölüm oruçları, ölüm sınırına gelince, kuyrukları iyice sıkışan hakim sınıflar, bir taraftan "Devletle pazarlık olmaz, teslim olun" çağrısını yaparken, diğer taraftan, göstermelik olarak bazı aydınları devreye sokarak, sanki uzlaşmadan yana imiş sahtekârlığını sergilediler. Bu da sökmeyince, Adalet Bakanı faşist Hikmet Sami Türk'ün ağzından "F" tipi hücre uygulamasının "süresiz ertelendiği" açıklamasını yapmaya başladılar. Bu sahtekârlığa kimseyi inandıramayan hükümet gizliden gizliye katliam hazırlığını yapmaya başladı. 14 Aralık'da operasyon için düğmeye basan faşist devlet, 19 Aralık Salı sabahı "Hayata dönüş Operasyonu" adı altında katliam için 20 cezaevinde kan emiçi vampirlerini harekete geçirdi. Görsel ve yazılı "Mehmetçik basın" aracılığı ile katliamı haklı çıkarmak için kampanya başlattılar. "Bayrampaşa ile Bartın cezaevleri arasında telefon görüşmeleriyle 'Kendinizi yakın!' emri verildi", "kleşinkof silahları var", "tüp gazlarla direniyorlar" vs. gibi yalan açıklamalarıyla, katliamlara zemin hazırlayarak, otomatik silahlar, gaz bombaları, göz yaşartıcı bombalar, iş makineleri ile kan kusmaya başladılar. Devrimciler bu saldırıya karşıda direndiler. 30'un

---

HAYDİ; DEVRİMCİLERİN YÜRÜTTÜĞÜ AÇLIK GREVLERİ İLE DAYANIŞMAYA!

DEVLET DEVRİMCİLERİ HÜCRELERE, TECRİTE GÖNDERİYOR!
FAŞİST DEVLETİN CEZAEVLERİNDEKİ BASKI VE SALDIRILARINA

Karşı çık, hesap sor!

İşçiler, emekçiler!

Faşist Türk devlet zindanlarında bulunan, bir türlü teslim alamadığı devrimcilere karşı, yeni bir saldırı da bulunmak istiyor. "F tipi cezaevi sistemine geçiş" olarak adlandırılan sistem, gerçekte büyük koğuş sisteminden hücre tipi ya da tecrit koğuşu olarak tanımlanan sisteme geçiştir.

Hücrelere hayır!

Devrimcilerin koğuşlarda birlikte kalma gibi "haklara" sahip olmaları hiç de kolay olmadı. Zindanlardaki devrimci tutsakların mücadele geleneği devletin hoşuna gitmiyor. Devlet yakaladığı, içeri tıktığı devrimci tutsakları tam teslim almak istiyor. Bunu gerçekleştirmek için çeşitli saldırılarda bulundu, bulunuyor. Devrimci tutsakların saldırılara karşı tavrı, her dönemde topyekün direniş oldu. Devrimci değerlerinden, kimliklerinden ödün vermeyen tutsakların tavrı karşısında gerçek amacına ulaşamayan devlet, zindanlardaki direnişi kırmak için yeni yöntemlere başvurmaktadır. F tipi cezaevi olarak adlandırılan hücre saldırısı bu yöntemlerden biridir.

Devletin bu politikasını gerçekleştirme yönünde birçok saldırı gerçekleştirdi. 10 devrimcinin katledildiği, onlarcasının yaralandığı Ulucanlar ile Burdur, Bergama cezaevlerindeki saldırılar bu zincirin son bir-iki yıl içindeki halkalarıdır.

"Devrimcilerin cezaevlerine hakim olduğu, birçok ateşli silaha sahip oldukları, devletin kolluk güçlerine silahla saldırdıkları" vs. yalan ve demogojileriyle kamuoyu, cezaevlerinde düzen değişikliğinin gerekli olduğuna ikna edilmeye çalışılıyor. Devletle içiçe olan mafya elemanlarının, çetelerin çeşitli cezaevlerinde silahlı çatışmaları, devletin cezaevlerine hakim olmadığı, örgütlerin cezaevlerinde hakim olduğu yalanı için kullanılıyor. Mafyayla, çetelerle içiçe olan devlet, cezaevlerinde de bu durumunu korumaktadır. Mafya, çete üyeleri için içeride yok yok!

İşçiler, emekçiler!

Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar katliamını gerçekleştiren bu devlettir. Devlet gerçekte cezaevlerine hakimdir. Devletin hakim olamadığı ve olmak istediği şey devrimci tutsaklar üzerinde hakimiyettir. Devlet devrimcileri politik kimliklerinden soyutlayamamakta, devrimcilerin bilincini esir alamamaktadır. İdeolojik ve politik olarak devrimcileri teslim alamayan devlet, devrimcileri teker teker hücrelere tıkarak, yalnızlaştırarak bu amacı çok daha rahat gerçekleştirebileceğini düşünüyor. Her türlü saldırı ve katliam, yalan ve demogoji bunun için yapılıyor!

Direnelim ve kazanalım!

Cezaevlerindeki devrimci tutuklu ve hükümlülere karşı devletin yöneltiği saldırılar karşısında devrimci tutuklu ve hükümlüler her zaman olduğu gibi direniyorlar. Devletin hücrelerdeki tecrit politikasını hayata geçirme çabaları karşısında devrimci tutuklu ve hükümlüler devletin saldırılarını boşa çıkarmak, faşist devletin çok yönlü saldırıları karşısında seslerini duyurabilmek için onurlu direniş geleneğini sürdürmektedirler. Devletin F-tipi cezaevi saldırısına açlık grevi ile yanıt vermektedirler. Devlet hücre tipi cezaevlerine geçişten geri adım atmadığı sürece açlık grevini bir süre sonra ölüm orucuna dönüştüreceklerini açıklamışlardır.

Kısacası cezaevleri bir kez daha ölümüne direniştedir! Devrimcilerin can bedeli sürdürdükleri mücadeleye destek olalım! Devrimcilerin cezaevlerinde tecridine, teslim alınması politikalarına, katledilmelerine karşı sesimizi yükseltelim!

Cezaevlerinde yaşanılan sorunlar, sadece orada tutsak olarak tutulan devrimcilerin sorunu değildir. Devrimciler işçilerin, emekçilerin ezilmediği, sömürülmediği, bir dünya uğruna mücadele ederken, tutsak düştüler. Sizlerin kurtuluşu için canını ortaya koyan **devrimcilerin hücrelerde tecrit edilmesine, katledilmesine karşı çıkalım, hesap soralım! Cezaevlerindeki baskı ve saldırılara karşı dışarıda mücadeleyi örgütleyelim!**

İşçiler, emekçiler;

Faşist Türk devlet "toplumsal barışı sağlama" vs. adına bir af çıkarmak için çalışıyor. Bu büyük bir sahtekârlıktır. Bu düzen ve bu devletin varlığı bizzat toplumsal barışı bozmaktadır! Gerçekte "toplumsal barış"ın en büyük düşmanı olan faşist devlet öncelikle mafyayı, vurguncuyu, kara para aklayıcılarını, bir dönem kullandığı çeteleri, halkı soyup soğana çevirenleri, bankaların içini boşaltarak zararı emekçi halkın sırtına yükleyenleri vs. vs. affetmenin peşindedir!

Devlet, zindanlarında zorla tuttuğu binlerce devrimcinin dışarı çıkmasını istememektedir. Gerçekte devrimcilerin affedilecek bir suçu yoktur. Onlar, her türlü suç üzerine kurulu olan düzeni ve devleti devrimle yıkmak için mücadele etmeleri nedeniyle zindanlardadırlar. Bu suç değil, bu düzende yapılacak tek doğru ve onurlu tavırdır.

Kendisi her türlü suç üzerine kurulu olan faşist devletin kimseyi yargılama, mahkum etme, hapise atma hakkı yoktur. Bu devletin dayandığı en temel yasa olan Anayasanın gayrimeşru ve zorla kabul ettirilmiş olduğu bizzat devletin etkili-yetkili ağızları tarafından açıklanmıştır.

Tüm bunlardan dolayı verilen bütün yargı kararları gerçekte geçersizdir, gayrimeşrudur! Tam da bu yüzden biz komünistler: "Zindanlar boşalsın!", "Tüm tutsaklara özgürlük!" diyoruz.

Örgütlenelim!

Devletin işçilere, emekçilere, yoksul halka ve onların bilinçli öncüleri olan devrimcilere yönelik saldırılarına karşı Bolşevik Parti saflarında birleşelim, örgütlenelim! Bu faşist devlet ortadan kalkmadan, sömürü sistemi ortadan kalkmadan işçilere, emekçilere kurtuluş yoktur! Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir! Haydi bolşevik saflarda devrim mücadelesine!

*** Hücrelere hayır!**
*** Devrimci tutsaklara özgürlük!**

16 Kasım 2000

BOLŞEVİK PARTİZAN
NRW TARAFTARLARI

V.i.S.d.P. K. İnan 33 Rue du Marais Vert, 67000 France

DEVLETİN DEVRİMCİLERE YÖNELİK F TİPİ HÜCRE SALDIRISINA VE BASKILARINA KARŞI ÇIKALIM! MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM!

Zindanlardaki direnişe omuz verelim!

İşçiler, emekçiler!

Faşist Türk devleti zindanlarda bulunan, bir türlü teslim alamadığı devrimcilere karşı yeni bir saldırı dayatıyor. Yeni saldırısıyla devlet, cezaevlerinde sistem değişikliğine gitmek; cezaevlerindeki mevcut büyük koğuş sisteminden "tecrit koğuşu", "tabutluk" olarak da adlandırılan "F tipi hücre sistemine" geçmek istiyor.

Hücrelere hayır!

Devrimcilerin koğuşlarda birlikte kalma gibi "haklara" sahip olmaları hiç de kolay olmadı. Zindanlardaki devrimci tutsakların mücadele geleneği devletin hoşuna gitmiyor. Devlet devrimci tutsakları tam teslim almak istiyor. Bunu gerçekleştirmek için çeşitli saldırılarda bulundu, bulunuyor. Devrimci değerlerinden, kimliklerinden ödün vermeyen tutsakların direnişçi tavrı karşısında gerçek amacına ulaşamayan devlet, zindanlardaki direnişi kırmak için yeni yöntemlere başvuruyor. İşte, F tipi cezaevi olarak adlandırılan hücre saldırısı bu yöntemlerden biridir.

"Devrimcilerin cezaevlerine hakim olduğu, birçok ateşli silaha sahip oldukları, devletin kolluk güçlerine silahla saldırdıkları" vs. yalan ve demogojileriyle kamuoyu, cezaevlerinde düzen değişikliğinin gerekli olduğuna ikna edilmeye çalışılıyor. Devletle içiçe olan mafya elemanlarının, çetelerin çeşitli cezaevlerinde silahlı çatışmaları, devletin cezaevlerine hakim olmadığı, örgütlerin cezaevlerinde hakim olduğu yalanı için kullanılıyor. Mafyayla, çetelerle içiçe olan devlet, cezaevlerinde de bu durumunu korumaktadır. Mafya, çete üyeleri için içeride yok yok!

Katliamlara hayır!

Devlet F tipi cezaevi politikasını egemen kılmak için birçok saldırı gerçekleştirdi. 10 devrimcinin katledildiği, onlarcasının yaralandığı Ulucanlar ile Burdur, Bergama cezaevlerindeki saldırılar bu zincirin son bir-iki yıl içindeki halkalarıdır.

Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar cezaevlerindeki katliamları gerçekleştiren de bu devlettir. Devlet gerçekte cezaevlerine hakimdir. Devletin hakim olamadığı, ama olmak istediği şey devrimci tutsaklar üzerinde hakimiyettir. Devrimcileri politik kimliklerinden soyutlayamayan, onların bilincini esir alamayan devlet; devrimcileri hücrelerde yanlızlaştırıp ideolojik ve politik olarak teslim almayı düşünüyor. Her türlü saldırı ve katliam, yalan ve demogoji bunun için yapılıyor! Devletin devrimci tutsaklara yönelik her türlü saldırısına karşı çıkalım, hesap soralım!

Direnişe omuz verelim!

Cezaevlerindeki saldırılar karşısında devrimci tutuklu ve hükümlüler her zaman olduğu gibi direniyorlar. Bir bölüm devrimci tutuklu ve hükümlü devletin saldırılarına açlık grevi ve ölüm orucu ile yanıt veriyor. Türkiye'nin 13 değişik hapishanesinde 99 devrimci tutsak 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren açlık grevine başladı. Taleplerin kabul edilmemesi sonucu açlık grevi 19 Kasım'dan itibaren ölüm orucuna dönüştürüldü. Cezaevleri bir kez daha ölümüne direnişte!

Devrimcilerin can bedeli sürdürdükleri mücadeleye destek olalım! Devrimcilerin cezaevlerinde tecridine, teslim alınması politikalarına, katledilmelerine karşı sesimizi yükseltelim! Cezaevlerinde yaşanılan sorunlar, sadece orada tutsak olarak tutulan devrimcilerin sorunu değildir. Devrimciler işçilerin, emekçilerin ezilmediği, sömürülmediği bir dünya için mücadele ederken tutsak düştüler. İşçilerin, emekçilerin kurtuluşu için canını ortaya koyan devrimcilerin hücrelerde tecrit edilmesine, katledilmesine karşı çıkalım, hesap soralım! Cezaevlerindeki saldırılara karşı dışarıda mücadeleyi örgütleyelim!

Örgütlenelim!

Devletin işçilere, emekçilere, yoksul halka ve onların bilinçli öncüleri olan devrimcilere yönelik saldırılarına karşı bolşevik saflarda birleşelim, örgütlenelim!

Bu faşist devlet ortadan kalkmadan, sömürü sistemi ortadan kalkmadan işçilere, emekçilere kurtuluş yoktur! Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir!

Haydi devrim mücadelesine!

1 Aralık 2000

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.İ.S.d.P. ve Yazışma adresi: K. İnan, 33 Rue du Marais Vert, 67000 France
E-Mail: h.inan@wanadoo.fr **İnternet adresi:** http://perso.wanadoo.fr/bolshevik.partisan

---

"Devletin hücrelerdeki tecrit politikasını hayata geçirme çabaları karşısında devrimci tutuklu ve hükümlüler devletin saldırılarını boşa çıkarmak, faşist devletin çok yönlü saldırıları karşısında seslerini duyurabilmek için onurlu direniş geleneğini sürdürmektedirler. Devletin F-tipi cezaevi saldırısına açlık grevi ile yanıt vermektedirler."

16 Kasım 2000 tarihli "Bolşevik Partizan – NRW Taraftarları" imzalı bildiriden...

"Türkiye'nin 13 değişik hapishanesinde 99 devrimci tutsak 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren açlık grevine başladı. Taleplerin kabul edilmemesi sonucu açlık grevi 19 Kasım'dan itibaren ölüm orucuna dönüştürüldü. Cezaevleri bir kez daha ölümüne direnişte! Devrimcilerin can bedeli sürdürdükleri mücadeleye destek olalım!"

1 Aralık 2000 tarihli "Bolşevik Partizan" imzalı bildiriden...

üzerinde devrimciyi alçakça katledip 100'ün üzerinde devrimciyi ağır yaraladılar. Geri kalanlar, gaz ve gözyaşartıcı bombalar sonucu önemli sağlık problemleri ile karşı karşıyalar.

Devrimciler de bu faşist saldırıya karşı, siperler kurarak direndiler. "Teslim olun!" çağrılarına "Faşist devlet hesap verecek!" sloganları atarak cevap verdiler. Faşist devlete, "F" tipi tabutlukların da devrimcileri yollarından döndüremeyeceğini haykırarak gösterdiler.

Faşist devlet "ele geçirdiği" 650'nin üzerinde devrimciyi "F" tipi tabutluklara yerleştirdi. Faşist devletin "F" tipi cezaevlerinin süresiz ertelendiği açıklamasının nasıl bir sahtekârlık olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler emekçiler;

Onlar insanın insanı sömürmediği yeni bir dünya için mücadele yürüttüklerinden baskılara, işkencelere, katliamlara maruz kalıyorlar. İşçi ve emekçi yığınların yaşamlarının sürekli yoksullaşarak sürmesine karşı çıktıkları için bu saldırılara maruz kalıyorlar. 102 milyon lira asgari ücretle emekçileri açlığa mahkum eden, kamu emekçilerini %10 gibi sefalet ücretiyle yaşamaya mahkum eden, emekçilerin en ufak bir hak arayışını dahi polis ve jandarma baskısıyla bastıran, IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist sermayenin bir dediğini iki etmeyen, seni her geçen gün biraz daha kölelik şartlarında yaşamaya mahkum eden hakim sınıflar dikensiz gül bahçesi istiyorlar.

Devrimciler, komünistler kapitalist sistemin bu barbarlığına karşı sana yol gösterdikleri için bu baskılara katliamlara maruz kalıyorlar.

Eğer insan gibi yaşamak istiyorsan devrim mücadelesine omuz ver, devrim için örgütlen! Unutma ki devrimcilerin katledilmesi senin de zararınadır. Devrimcilerin katledilmesine, hücrelere tıkılmasına karşı çık, hesap sor!

Katliamın hesabı devrim ile sorulacaktır!

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Faşist Türk devleti döktüğü kanda boğulacaktır!

23 Aralık 2000

Bolşevik Parti
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

Cürüm örgütü faşist Türk devleti, bugün rüzgar ekenlerin yarın fırtına biçeceklerini bile bile panik içinde, korku içinde, acz içinde katliamlarına devam ediyor.

Nazi faşizminin " *türklerin soykırımdan geçirdiği ermenileri kim hatırlıyor ki* " diyerek kendine örnek aldığı 20. yüz yılın ilk soykırımcısı faşist Türk devleti, katliamlarına devam ediyor. Zindanlarda tecrit zulmüne karşı özgürlük tutsaklarının 20 ekimde başlattıkları açlık grevleri ve ölüm orucu direnişlerinin 60. gününde yirmi hapishanede birden 19 aralık sabahı saldırıya geçti.
Çevik kuvvetlerin aylardır hazırlandığı faşist saldırılar, dördüncü gününde katliamlarına devam ediyor. Özgürlük tutsaklarının direnişi de.

Rüzgar ekenler fırtına biçecek !

Günlerdir süren saldırılara yiğitçe direnen, devrimci kararlılığın, başeğmezliğin simgesi onlarca devrimci tutsak, faşist Türk devletini er ya da geç ama herhalukarda tarihin çöplüğüne savuracak fırtınanın tohumları [illegible]k toprağa düştüler, düşüyorlar. [illegible] kararlılığın özverinin, [illegible] meyi, hakim sınıfl[illegible] devrim yerine konmayı kabullenmektir.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler,

Faşist Türk devletinin zindanlarında, devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik katliamlara, saldırılara karşı dışarıda direniş cephesini, mücadeleyi güçlendirelim. Katliamlarla birlikte uygulamaya konulan F tipi tecrit hücrelerinde hepimizin gerçek özgürlüğü için canını ortaya koyan devrimcilerin, komünistlerin tecrit ve imha edilmelerine karşı gücümüzün bilinciyle karşı çıkalım, hesap soralım. Gücümüzün şu ya da bu faşist düzen partilerinin kendi aralarındaki çıkar dalaşlarında çarçur edilmesine artık dur diyelim. Kendi gücümüzü, işçi sınıfı önderliğinde sosyalizmin yolunu açacak olan kendi devrimci demokratik iktidarımız için örgütleyelim.

onların devleti adına gerçekleştirdiler, gerçekleştiriyorlar. Katliamların sorumlusu faşist Türk devleti, faşist düzendir.
Katillerden ergeç hesap sorulacak, hiçbir katliam cezasız kalmayacaktır. Hesap, bu baskıcı, katliamcı, işkenceci cürüm örgütü faşist T[illegible] devletinin, örgütlü işçi sınıfı ve e[illegible] demokratik halk devrimiyle [illegible]erek sorulacaktır. Hesap sor[illegible] rüşvetçi, fidyeci, kaçakçı [illegible] fırtınasıyla tari-

Ya faşis[illegible] ya devrim.

22 aralık 2000
Bolşevik Partizan Taraftarları
Fransa

Tecrit zulmüne hayır!
Hücre tipi cezaevlerine hayır!

"*Faşist TC devleti 19 Aralık 2000 tarihinde savaş tutsaklarına karşı bir katliam gerçekleştirdi. Savaş tutsaklarına karşı kimyasal gazlar ve silahlar kullanıldı. … Faşist devlet yaptığı katliamı gizlemek için tutuklu ve hükümlülerin kendi kendilerini yaktığını ve bir bölümünün kendi arkadaşları tarafından öldürüldüğü yalanı ile kamuoyu oluşturmaya çalışıyor.*"
22 Aralık 2000 tarihli "Bolşevik Partizan Taraftarları - Fransa" imzalı bildiriden…

YASIMIZI ÖFKEYE DÖNÜŞTÜRELİM! KATLİAMIN SORUMLUSU FAŞİST TC DEVLETİNDEN HESAP SORALIM! FAŞİST TC DEVLETİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAKTIR!

Kuzey Kürdistan Türkiye'de faşist Türk devleti kendi sömürü ve zulüm düzenini sürdürmesinin araçlarından biri olarak kurduğu, bu sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele eden komünistlerin, devrimcilerin, ilericilerin onbinlercesinin tutsak edilerek insanlık dışı koşullarda esir tutulduğu zindanlarda 20 Ekim'den itibaren başlatılan açlık grevleri daha sonra ölüm oruçlarına dönüştürüldü.

Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki devrimci tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılarının en sonuncusunun adı F-tipi saldırısı idi. Devrimci tutuklu ve hükümlüleri tecrit etmek, teslim almaya yönelik F-tipi saldırısına karşı başlatılan açlık grevleri ve ölüm orucu direnişleri kanla bastırıldı.

Faşist TC devleti 19 Aralık 2000 tarihinde savaş tutsaklarına karşı bir katliam gerçekleştirdi. Savaş tutsaklarına karşı kimysal gazlar ve silahlar kullanıldı. Katliam ertesinde kendilerinin verdiği bilgiye göre 24 savaş esiri yaşamını yitirdi. Onlarca tutuklu ve hükümlü ağır yaralandı. Faşist devlet yaptığı katliamı gizlemek için tutuklu ve hükümlülerin kendi kendilerini yaktığını ve bir bölümünün kendi arkadaşları tarafından öldürüldüğü yalanı ile kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Faşist devlet sahtekarlık yapmakta sınır tanımıyor. Söylemlere göre savaş esirleri kolluk güçlerine karşı silah hatta kalaşinkof silahını bile kullanmışlar!

Faşist devlet her türlü üçkağıda ve sahtekarlığa başvuruyor. Devlet açıkca yalan söylüyor. Yaptığı katliamı 'haklı' çıkarmak ve kamuoyunun desteğini alabilmek için devlet "cezaevlerine hakim olamadığı" 1991'den beri ilk defa Bayrampaşa cezaevine hakim olunduğu yalanına başvuruyor. Devlet bu yalanını cezaevlerinin "örgüt yuvaları" olduğu, "cezaevlerinde komün yaşamının hüküm sürdüğü" vb. gerekçelerle yaptığı katliamı 'haklı' çıkarmaya çalışıyor. Gerçekte faşist devletin cezaevlerine hakim olmadığını, cezaevlerini örgütlerin yönettiğini söylemesi büyük bir sahtekarlıktır. Bu söylemlerle devlet yaptığı katliam için kamuoyu oluşturmaya çalışırken, katliamların da üzerini örtmeye çalışıyor. Faşist TC devleti daha önce de Diyarbakır, Eskişehir, Bayrampaşa, Buca, Ulucanlar ve Burdur cezaevlerinde katliamlar gerçekleştirmişti. Devletin gerçekleştirdiği bu katliamların hatırlanması bile devletin cezaevlerine hakim olmadığı yalanını çürütmeye yeter.

Gerçekleştirilen katliam ertesinde savaş tutsakları F tipi cezaevlerine yerleştirilmeye başlandı. Faşist TC devleti devrimci tutuklu ve hükümlüleri tecrit etme politikasını yerine getirdiğini sanıyor. Ama tüm çabalar boşuna! Devlet savaş esirlerini tecrit koşullarında ideolojik ve politik kimliğinden soyutlayarak tam teslimiyete zorlamak istiyor. Devletin bu amacı asla gerçekleşmiyecektir. Çünkü faşizme karşı mücadelede teslim olmayan, cezaevlerinde devletin onlarca kez denediği faşist saldırılar karşısında direnen savaş tutsaklarının F tipi cezaevi uygulaması ile de teslim alamayacağı açıktır. Bugüne kadarki cezaevi direnişlerinin gösterdiği gerçek budur. Bu direniş geleneği bundan böyle de sürecektir.

Cezaevlerinde gerçekleştirilen katliam ertesinde, bu katliamı protesto eden eylemlere faşist kolluk güçleri azgınca saldırdı, saldırıyor. İnsanlar dayaktan geçirilip gözaltına alınıyor. Basit bir basın açıklamasına bile izin verilmiyor. Ülkede yaratılmak istenen "dikensiz gül bahçesi" cezaevlerinde de yaratılmaya çalışıldı, çalışılıyor! Fakat nafile! Faşist TC devleti er geç yıkılacaktır. Hüküm süren faşist düzeni sömürücü sınıfların başlarına yıkacağız. Faşist diktatörlük, işçi sınıfı önderliğinde, şiddete dayalı devrimle yıkılıp yerine işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü er geç kurulacaktır.

Milyonlarca işçiye ve emekçiye hayatı çekilmez hale getiren, onları iliğine kadar sömüren hakim sınıflar ve onların faşist düzenidir. Başta Kürt ulusu olmak üzere, azınlık milliyetlere de en koyu milli zulmü uygulayan, ve halen Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında tutan faşist hakim sınıflar ve onların faşist düzenidir.

Faşist devletin cezaevlerinde gerçekleştirdiği katliama karşı mücadele etmek hepimizin görevidir. Baskı ve sömürü düzeninin gerçek yüzünü göstermek, faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına karşı direniş hattını örgütlemek başta işçilerin ve emekçilerin görevidir.

KATLİAMIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!
TECRİT ZULMÜNE VE HÜCRE TİPİ CEZAEVLERİNE HAYIR!
TECRİT HÜCRELERİNE KARŞI DİRENİŞE OMUZ VER!
23 ARALIK 2000

BAYERN BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARI

V.i.S.d.P: K. İnan 33 Rue du Marais Vert, 67000 France

"*Faşist TC devleti 19 Aralık 2000 tarihinde savaş tutsaklarına karşı bir katliam gerçekleştirdi. Savaş tutsaklarına karşı kimyasal gazlar ve silahlar kullanıldı. … Faşist devlet yaptığı katliamı gizlemek için tutuklu ve hükümlülerin kendi kendilerini yaktığını ve bir bölümünün kendi arkadaşları tarafından öldürüldüğü yalanı ile kamuoyu oluşturmaya çalışıyor.*"
23 Aralık 2000 tarihli "Bayern Bolşevik Partizan Taraftarları" imzalı bildiriden…

Katliama protestolar sürüyor!

*Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamlarına karşı protestolar sürüyor. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler; faşist Türk devletinin 19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik **katliamını** gerek yurtiçinde, gerekse yurtdışında çeşitli eylemlerle **protesto** ettiler/ediyorlar; açlık grevi ve ölüm orucundaki **devrimcilerle** dayanışmayı yükseltiyorlar. Dergimiz baskıya girerken **yurtdışında** Almanya, Avusturya ve Fransa'da... çeşitli **yürüyüş** ve mitinglere katılındığı, bildiri dağıtıldığı, afiş ve pullamalar yapıldığı bilgileri geldi. Bolşevikler Avusturya'da, Fransa'da (Lyon, Strasbourg vd. şehirlerde), Almanya'da (Stuttgart, Berlin, **Köln**, Düsseldorf... vd. şehirlerde) faşist Türk devletini protesto **eylemlerine** katılarak **dayanışmayı** yükselttiler; devrimci **tutsakların yanında** olduklarını **haykırdılar**. Gerek Kuzey Kürdistan-**Türkiye'den**, gerekse Avrupa'dan haberleri derleyerek gelecek **sayımızda** okurlarımıza bütünlüklü bir şekilde ileteceğiz. **Dergimiz** baskıya girmeden önce elimize ulaşan Almanya'nın **Kuzey Ren Westfalya** bölgesinden eylem haberleri ile **Berlin'deki yürüyüşe** ilişkin bir grup okurumuzun gönderdiği **mektubu yayınlıyoruz**.*

YAZI KURULU

Katliamların hesabını devrimle soracağız!

Faşist Türk devletinin devrimci tutuklu ve hükümlüleri F - tipi cezaevlerinde tecrit etme saldırısı karşısında bölgemizde son üç aydır eylemlilik açısından bir hareketlilik yaşanmaktadır.

Ekim ayı başlarında, devletin F tipi saldırısını pratiğe dönüştüreceği yönünde adımlar atmaya hazırlandığı bir dönemde, kamuoyunun dikkatini Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki cezaevlerine çekmek amacıyla "Türkiye'deki politik tutukluların izolasyon hücrelerine gönderilmelerine hayır! Politik tutuklulara özgürlük!" sloganı temelinde Türkçe ve Almanca dillerinde afiş, bildiri, yapışkanlı pullar, dövizler ve kuşlama denilen küçük el ilanları hazırladık; bu malzemelerle geniş bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttük.

Geçtiğimiz dönem, bölgemizde de diğer devrimci örgütlerin eylemler örgütledikleri bir dönem oldu. Biz, kendi propaganda-ajitasyon çalışmamız yanında düzenlenen yürüyüş, miting gibi eylemlerin önemli bir bölümüne –yer yer pankart açarak; yer yer pankartsız– katıldık. Yine Türkiye'de açlık grevleri başladıktan sonra destek amaçlı başlatılan açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin yapıldığı merkezlerden birisi olan Köln'deki açlık grevi-ölüm orucu çadırını sık sık ziyaret ederek dayanışmada bulunduk. Yer aldığımız eylemlerin kısa bir dökümünü aşağıda veriyoruz:

1 Aralık 2000 – Brüksel: Avrupa kamuoyunun dikkatini Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki F tipi cezaevleri saldırısına çekmek amacıyla yapılan yürüyüşe katıldık, bildiri dağıttık. Bu yürüyüş Avrupa Parlamentosu önünde sona erdi.

9 Aralık 2000 – Köln: Almanya'da gelişen ırkçılığa karşı birçok örgütün biraraya gelerek düzenlediği ırkçılık karşıtı yürüyüşte Almanca hazırlanmış "Türkiye'de hücre sistemine hayır!" sloganının yer aldığı, "Bolşevik Partizan" imzalı pankartı taşıyıp propaganda çalışması yürüttük. Bu yürüyüşte bazı Kuzey Kürdistan-Türkiyeli devrimci örgütler de vardı ve onlar da cezaevleri merkezli propaganda yürüttüler.

10 Aralık 2000 – Köln: Köln'de açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla dayanışma amacıyla "İzolasyona Karşı Mücadele Komitesi" tarafından düzenlenen yürüyüşe katıldık. Yürüyüşe katılım yaklaşık bin kişiydi. Bu eylemde örgüt pankartı açılmadı; düzenleyici örgütlerin açlık grevi-ölüm oruçları ve F tipi cezaevleri ile ilgili açtıkları pankartların arkasında yüründü. Köln Ebertplatz'da başlayan yürüyüş, Dom Kilisesi önünde yapılan bir mitingle sona erdi. Bu yürüyüşte ve mitingte Almanca-Türkçe bildiri dağıttık.

20 Aralık 2000 – Köln: Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamını protesto etmek amacıyla Köln'de yapılan yürüyüşe katıldık. Katılım 800 -1000 kişi arasındaydı.

23 Aralık 2000 – Köln: Ebertplatz'da başlayan, Dom Kilisesi önünde yapılan bir mitingle sona eren yürüyüşe yine Almanca hazırlanmış pankartla ("Türkiye'de hücre sistemine hayır! – Bolşevik Partizan") katılarak faşist Türk devletinin cezaevlerindeki katliamını güçlü bir şekilde protesto ettik. Yürüyüşe yaklaşık 4000 kişi katıldı.

30 Aralık 2000 – Köln: Yaklaşık ikibin kişinin katılımıyla gerçekleşen yürüyüşte faşist Türk devletinin devrimci tutsaklara yönelik katliamları protesto edildi. Bu yürüyüşte pankart açıp yürüdük, bildiriyi dağıtıp, propaganda çalışması yürüttük

Kuzey Ren Westfalya bölgesinden bir grup BP okuru
31 Aralık 2000 ■

TECRİT ZULMÜNE HAYIR!
HÜCRE TİPİ CEZAEVLERİNE HAYIR!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan cezaevlerinde, faşist Türk devleti; devrimci ve komünist tutuklu ve hükümlülere yönelik tam teslim alma siyasetinin bir parçası olarak gündeme getirdiği hücre tipi cezaevlerine geçişi örgütlemek için hummalı bir çalışma sürdürüyor. Bunun için devlet bir yandan yeni hücre tipi cezaevleri inşa ediyor, bu alana yeni kaynaklar aktarıyor, diğer yandan kısmi bir afla cezaevlerinde "yer açma"yı planlıyor. Faşist devletin devrimci ve komünist tutuklulara ve hükümlülere hücre tipi cezaevleri dayatmasına karşı tepkisini dile getiren başta tutuklu ve hükümlü yakınlarıyla duyarlı kamuoyu devletin şiddetiyle karşı karşıya kalıyorlar.

Köhnemiş sömürücü sisteme karşı kitleleri örgütlemeye ve onları aydınlatmaya, sınıf savaşımında onlara önderlik etmeye çalışan devrimcilere ve komünistlere karşı faşist devletin yanıtı devrimcileri ve komünistleri imha etmek olmuştur. Kimi zaman yargısız infazlarda sokak ortasında, kimi zaman devletin kolluk güçlerinin baskınlarında devrimciler ve komünistler kurşunlanarak katledilmişlerdir. Devrimcilerin ve komünistlerin faşist devletin işkencehanelerinde katledildiğinin de birçok örneği vardır.

Faşist devletin devrimcileri ve komünistleri imha çalışması, onları esir tuttuğu cezaevlerinde de sürmüştür. Onlarca devrimci ve komünist bizzat cezaevlerinde gördüğü işkence sonucu katledilmiştir. İnsanca yaşam koşulları ellerinden alınmış olan devrimci tutuklu ve hükümlülerin cezaev[illegible]lerinde sağlıklarının giderek bozulması için ortam hazırlanmış, hastalıkların tedavisi için hiç birşey [illegible]ılmamış, hatta tutuklu ve hükümlülerin kendi olanaklarıyla sağlık sorunlarına çözüm bulma [illegible] bilinçli tavrıyla engellenmiş, bu yüzden onlarca devrimci yaşamını yitirmiştir. [illegible] emekçi halkın [illegible] bilgiye göre bugün [illegible] müdahalesi gereken 160 civarında [illegible] saldırılara en başta [illegible] karşı [illegible] komünistlerin [illegible] konulması saldırısına karşı sesini yükseltmelidir. Bu tavır devrim[illegible] hükümlülere yönelik imha çalışması yalıtma ve emekçileri önderliksiz bırakma çabalarına da çok iyi bir [illegible] devrimcilerin ve komünistlerin [illegible]

Sınıf bilinçli işçiler, emekçiler; sizlerin kurtuluşu için canını ortaya koyan de[illegible] yönelmiş[illegible]lerin hücrelerde tecrit edilmesine, katledilmesine karşı çıkın, hesap sorun! Devrimcilerin [illegible] komünistlerin politik kimliğinden arındırılması çabalarına karşı çıkın! Onların hücre tipi cezaevler[illegible]ine yönelik direnişine dışarıdan bütün gücünüzle destek verin!

Bizler; faşist devletin cezaevlerindeki F tipine geçiş adı altında piyasaya sürdüğü hücre dayatmasının karşısındayız! Devrimci ve komünist tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılara karşı, direniş cephesini güçlendirelim; devletin saldırılarının püskürtülmesi için mücadeleyi yükseltelim!

-HÜCRE SİSTEMİNE HAYIR!
-ZİNDANLAR BOŞALSIN, TÜM DEVRİMCİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
-DİRENECEĞİZ, KAZANACAĞIZ!
-DEVRİMCİ TUTSAKLARA YÖNELEN SALDIRILARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

Cezaevlerindeki Devrimci Tutsaklarla Dayanışma komitesi- Strasbourg ve çevresi
ACTİT, EKM, FDHF, ATİK Strasbourg taraftarları, BP Strasbourg taraftarları
DEVRİMCİ ÇÖZÜM

"Bizler; faşist devletin cezaevlerindeki F tipine geçiş adı altında piyasaya sürdüğü hücre dayatmasının karşısındayız! Devrimci ve komünist tutuklu ve hükümlülere yönelik saldırılara karşı, direniş cephesini güçlendirelim; devletin saldırılarının püskürtülmesi için mücadeleyi yükseltelim!"

"Cezaevlerindeki Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** — Strasbourg ve çevresi ACTİT, EKM, FDHF, ATİK Strasbourg Taraftarları, BP Strasbourg Taraftarları, Devrimci Çözüm**" imzalı bildiriden...

O K U Y U C U   M E K T U B U

Devrim kitlelerin eseri olacaktır! Devrimcilik tekkecilik değildir!

Bu yazının başlığını, "Devrimciler ne zaman devrimciliği öğrenecek?" diye de okuyabilirsiniz. Fakat, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci örgütlerin –ki bunların çoğu komünist olma iddiasındadır– muzdarip olduğu temel hastalıklardan birisi, işçi ve emekçiler adına devrimi, devrimci örgütlerin yapacağı anlayışı iken; bu hastalığın bir göstergesi de tekkecilik olarak da tanımlanabilecek grupçuluktur. Aslında kitleler adına devrimi devrimci örgütlerin yapacağı anlayışıyla, grupçuluk bir madalyonun iki yönüdür. Bu yüzden de başlıkta bu hastalığa dikkat çekmek istedik.

Evet, devrim kitlelerin eseri olacaktır. Bu, Marksizm-Leninizm biliminin en temel ilkelerinden biridir. Devrim için mücadele ettiğini söyleyen ve komünist olma iddiasında olan devrimcilere yol göstermesi gereken temel marksist-leninist yaklaşımlardan, ilkelerden biri de budur. Fakat Kuzey Kürdistan-Türkiyeli devrimcilerin tavırlarına bakıldığında, sözkonusu örgütlerin bu marksist-leninist ilkeden fersah fersah uzak olduğu, her seferinde –ne yazık ki– yeniden ortaya çıkmaktadır.

Devrimin kitlelerin eseri olacağı konusuna fazla girmeden, bu tavrı takınmamızı gerektiren konuya geçelim.

Faşist Türk devleti, 19 Aralık 2000 tarihinde devrimci tutukluların açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerini sürdürdüğü 20 cezaevine koordineli biçimde saldırdı. Hakim sınıfların büyük sahtekârlıkla "şefkat operasyonu", "hayata dönüş operasyonu" vb. diye adlandırdığı bu saldırıda onlarca devrimci katledildi, yüzlercesi yaralandı ve şimdilik bin civarında devrimci tutuklu F tipi cezaevlerine konuldu. Açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri hâlâ sürüyor. Faşist devletin başbakanı ve bilimum yetkili savunucuları bu katliamı cezaevleri sorununun çözümü olarak kitlelere lanse etmektedir. Hakim sınıflar kendi çıkarlarına, sınıfsal tavırlarına uygun davranmaktadırlar.

Fakat devrimci örgütler, bırakın devrimin kitlelerin eseri olacağı yaklaşımına uygun davranmayı, devrimciler arasındaki eylem birliğini, ajitasyon ve propaganda özgürlüğünü bile hazmedemeyecek kadar tekkeci, grupçu tavırlar takınmaktadırlar.

Bunun somut örnekleri cezaevlerindeki katliama, saldırılara karşı protesto eylemlerinde yaşandı. Faşist Türk devletinin cezaevlerine saldırmasından önce ölüm orucu eylemini yürütenler, yurtdışında da yer yer reformist tavırlarla burjuva liberal ve hümanist kesimlere çağrıda bulunurken; saldırı sonrasında yapılan eylemlerde devrimcilere, komünistlere pankart bile açtırmadılar.

Somut olarak bizim yaşadığımız örnek, Almanya'nın Berlin şehrinde oldu. 19 Aralık Salı günü, cezaevlerine saldırının başlatıldığı günün akşamı bir protesto eylemi yapıldı. Bu eylem, bir bağlamda hazırlıksız yapılan ve ilk tepkinin dile getirildiği eylem oldu. Fakat ertesi gün, yani 20 Aralık Çarşamba günü akşamı, hazırlığı yapılan, izni alınan bir protesto yürüyüşü eylemi yapıldı.

ALMANYALI BOLŞEVİKLERDEN TEPKİ!

Faşist Türk devletinin cezaevlerinde gerçekleştirdiği katliam Almanyalı Bolşevikler tarafından da protesto edildi. Almanya'da bolşevik partinin inşasını hedefleyen bir perspektifle yayınlanan "Trotz Alledem" ("Herşeye Rağmen") isimli dergi, çıkardığı bir bildiriyle katliamı protesto etti. Faşist Türk devletinin Almanyalı "demokratik" dostlarından öğrendiğini, bu durumun devrimci tutuklular için hücre tipi cezaevleri inşasında da geçerli olduğunun belirtildiği bildiride şu görüşlere yer verildi:

"Bunun Almanya ile ne ilgisi var? Almanya, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de büyük ekonomik ve siyasi çıkarlara sahiptir. Bugünkü faşist Türk devleti aynı zamanda Almanya'nın çıkarlarının da savunucusudur. Alman devleti Türk faşizmini, onun "terörizm" diye adlandırdığı şeye, yani Türkiye'de emperyalizmin ve uşaklarının çıkarlarına karşı olan herşeye karşı yürüttüğü savaşta desteklemektedir. Örneğin, bu bağlamda Almanya Avrupa'da hâlâ PKK ve DHKP-C yasağının sürdüğü tek ülkedir! Türkiye'de zindanlardaki katliamda da Alman devleti sorumlu ve suçludur."

DEUTSCHER EXPORTSCHLAGER „STAMMHEIM" WIRD DURCHGESETZT!

Massaker in türkischen Knästen!

Bu eyleme biz de mümkün olduğunca fazla insan harekete geçirmeye çalıştık ve başka eylemlerde harekete geçiremediğimiz bazı insanlar bile bu yürüyüşe gelip bizimle birlikte protestosunu yüksek sesle haykırdı.

Faşist Türk devletinin devrimci tutuklulara karşı saldırılarını ve katliamını dile getiren ve protesto eden Almanca bir de pankart yazdık. Elimize geçen 19 Aralık 2000 tarihli Bolşevik Partizan imzalı Türkçe ve 20 Aralık 2000 tarihli Herşeye Rağmen imzalı Almanca bildirileri de çoğaltarak yürüyüş yerine gittik. Yürüyüş yerine gittiğimizde iki yoldaş dışarda bakanlar tarafından görülebilecek biçimde pankartımızı açtı. Fakat bu arada bizden önce pankart açmak isteyen MLKP taraftarları arkadaşlarla yürüyüş komitesi arasında bir tartışmanın yürüdüğü ve kimseye pankart açtırılmadığını öğrendik.

Yürüyüş komitesinden –yürüyüş komitesi DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP'ten oluşmuştu– arkadaşlar bizimle de konuşmaya geldiler. Kimseye pankart açtırmayacaklarını, sadece komitenin ortak belirlediği iki pankartın taşınacağını anlattılar. Bizim pankarttaki Bolşevik Partizan imzasını çıkarabileceğimizi, pankartı imzasız da taşımaya hazır olduğumuzu söylememize rağmen, pankart taşımaya izin vermediler.

Bunun üzerine, bizim devrimcilerin yaptığı bir eylemde, devrimcilere, komünistlere pankart taşıtmama tavrını yanlış bulduğumuzu, bunun demokratlıkla bile ilişkisi olmadığını; bu tavrı protesto ettiğimizi ama faşist Türk devletinin devrimcilere saldırıda bulunduğu, devrimci tutukluları katlettiği bir ortamda, faşist Türk devletine karşı devrimcilerin protesto seslerini daha fazla yükseltmeleri gerektiği bir ortamda, eylem anında bu yanlış üzerine fazla tartışmak istemediğimizi belirterek, pankartımızı açmadan yürüyeceğimizi açıkladık.

500 kadar insanın katıldığı yürüyüşte, yürüyüş sonuna kadar pankartımızı pankart sopalarına sarılı biçimde taşıdık... Belki de birileri yanlışlığın farkına varmış olabilir diye düşünüyorduk. Fakat, Almanya'nın diğer bölgelerindeki eylemlerden aldığımız haberler, devrimcilerin bir türlü öğrenmek istemediğine işaret ediyordu. 20 Aralık Çarşamba günü Berlin'de ayrıca TKP/ML de ayrı bir yürüyüş yaptı.

Berlin'de takınılan "ölüm orucuna katılmayanlar pankart açamaz" vb. tavrı yurtdışında yer yer diğer bölgelerde de uygulandı. İlk bir iki gün bazı yerlerde imzasız pankarta izin verilse de egemen olan yaklaşım DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP'in ortak kararlaştırdıkları pankartlar dışında kimsenin pankart açmayacağı tavrı olmuştur.

Tüm devrimci oportünist örgütler eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesini ilke olarak kabul etmemekte, her eylemde, eylemi düzenleyenlerin anda işlerine geldiği gibi kullanılmaktadır. Böylece birlikte yüründüğünde daha gür çıkacak devrimci protesto sesleri, devrimci güçlerin eylemde birliği, ajitasyon ve propagandada serbestliği ilkesi uygulanmayarak zayıflatılmıştır. Bırakın bu ilkenin uygulanmasını, ölüm orucuna katılmayanlar... eylem birliği içine bile alınmamıştır.

Somutta DHKP-C, TKP (ML) ve TKİP, kendileri dışındaki devrimcilerle bile birliği reddeden grupçu, evet evet tekkeci siyasete sahip olduklarını pratik tavırlarıyla da göstermişlerdir. Bu somutta grupçuluk tavrını takınan esasta bu üç örgüt olsa da, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki diğer devrimci örgütlerin büyük çoğunluğunun tavrı da bu tavırdan özde farklı değildir.

Tüm devrimcilerin artık bu yanlış yaklaşıma son demesi, devrim için mücadelenin başarısı açısından olmazsa olmaz bir önkoşuldur. Devrimcilerle bile eylem birliği sağlayamayanların milyonlarca işçi ve emekçiyi devrim için mücadeleye sevk etmesi, milyonlarca kişiye doğru önderlik etmesi düşüncesi hoş ama boş bir düşüncedir.

Grupçu tavrın gizlenemeyecek kadar açığa çıktığı böyle ortamlarda devrimin kitlelerin eseri olacağı, devrimciliğin tekkecilik olmadığı düşüncesini daha yüksek sesle haykırmak, devrimcilere yanlışını göstermek daha fazla gerekli olmaktadır.

Biz, bazı Bolşevik Partizan okurları olarak tüm devrimcilere, grupçu tavırlarını terketmeleri, devrimin şu ya da bu örgüt tarafından yapılmayacağını; devrimin işçi ve emekçi kitlelerin eseri olacağını kavrama ve bu konulardaki yanlışlarını, hatalarını aşma çağrısında bulunuyoruz!

25 Aralık 2000

Bir grup Bolşevik Partizan okuru ▲

Faşist Türk devletinin cezaevlerindeki devrimcilere yönelik katliamı Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olduğu gibi yurtdışında da yoğun bir şekilde protesto edildi; faşist devletin hücre saldırısı ve devrimci tutsakların talepleri çeşitli malzemelerle Avrupa kamuoyuna taşınmaya çalışıldı. Aşağıda Almanya'da Bolşevik Partizan taraftarlarının hazırlayıp geniş bir şekilde dağıttıkları pullardan bazıları...

Isohaft?
[SOGENANNTE F – ZELLENHAFT]
Nein zur Isohaft!

UNTERSTÜTZT DEN HUNGERSTREIK DER POLITISCHEN GEFANGENEN
GEGEN DIE ISOLATIONSHAFT (sogenannte F - Zellenhaft) IM TÜRKISCHEN STAAT!
BOLŞEVİK PARTİZAN

Isohaft...
SOGENANNTE F – ZELLENHAFT
Nein zur Isohaft!

Unterstützt den Hungerstreik und das Todesfasten in den Kerkern!
BOLŞEVİK PARTİZAN
Sofortige Anerkennung der Forderungen der Gefangenen!
Nein zur Isohaft!
BOLŞEVİK PARTİZAN

KOB – Kürtçe TV ve radyo...

TC'nin Avrupa Birliği'ne (AB) üye olmasının hangi yoldan geçmesi gerektiğini gösteren ve yürünecek bu yolda TC'nin atması gereken adımların neler olduğunu ortaya koyan "Katılım Ortaklığı Belgesi" (KOB) 8 Kasım 2000 tarihinde kamuoyuna açıklandı.

Ardında Aralık ayı ortalarında Fransa'nın Nice şehrinde gerçekleştirilen AB zirvesiyle AB açısından KOB'a da son biçimi verildi. Şimdi sırada, TC'nin KOB'a göre kısa ve orta vadeli taleplerden hangilerini ve hangi zaman içinde gerçekleştirmeye çalışacağını açıklayacağı "Ulusal Program"ı ortaya koyması duruyor.

AB'nin KOB ile TC'ye öngördüğü "ev ödevleri"nin toplamı 112'dir. Bunlardan 52'si 2001 yılı sonuna kadar çözülmesi gereken kısa vadeli, 60'ı ise 2004 yılına dek çözülmesi gereken orta vadelidir. Nice zirvesinde açıkça ortaya konduğu gibi TC AB'ye 2010 yılından önce üye olamayacak. Yani TC "ev ödevlerini" zamanında yerine getirse bile, TC'nin AB'ye üye olması yaklaşık 2015 yılına kadar sürecektir.

TC'nin AB'ye üye olması konusunda AB'nin tavrı Türk hakim sınıfları arasındaki AB'ye "bir an önce üye olmak için taleplerin yerine getirilmesi gerektiği" konusundaki çelişkilere de yeni bir biçim vermektedir. AB'ye üyelik konusundaki siyasetin gözden geçirilmesi talepleri yüksek sesle dillendirilirken, aynı zamanda "madem ki 2010 yılına kadar AB'ye üye olamayacağız, o zaman ev ödevlerini yerine getirmeyi sürece yayarak gerçekleştirelim" vb. yönlü tavırlar takınılmaktadır.

Bu durumu hakim sınıflar aynı zamanda kendi aralarındaki çelişkileri gidermek için de kullanmaya çalışmaktadır. Tabii ki bu, hiç de istedikleri gibi olmuyor. TC'nin AB'ye üye olması için ilişkileri sürdürmekle görevlendirilen Başbakan Yardımcısı Mesut Yılmaz, KOB'da ortaya konan "ev ödevleri"nin en kısa sürede yerine getirilmesi gerektiğini, bu çerçevede Kürtçe TV, radyonun savunuculuğunu yapıyor. Ardında MİT Müsteşarı Atasagun da benzeri yönde açıklamalarda bulunuyor. Tam, kamuoyu "devletin siyaseti belli" diyecekken, araya Genelkurmay girip tersi yönden tavır takınıyor. Ortaya çıkan resim Genelkurmay ile koalisyon hükümetinin ortaklarından MHP'nin aynı yaklaşıma sahip olduğu; hükümet içindeki bu çelişkinin MİT açıklamasıyla MHP'nin ikna edilmesi biçiminde giderilmeye çalışıldığı biçimindedir.

Medyada çıkan Genelkurmayın AB'ye üye olmaya karşı biçiminde haberler sonrasında Genelkurmay yeniden açıklama yaparak AB'ye karşı olmadığını ilan etmektedir. Böylece sonuçta hakim sınıflar şu ya da bu konudaki farklı yaklaşımlarına rağmen, AB'ye üye olma bağlamında görüşbirliği içinde oldukları görüntüsünü vermektedirler. Şimdi Türk hakim sınıflarının kendi aralarında yürüyen tartışmalar –AB ile tartışmalarda Kıbrıs sorunu vb. dışında– vitrinin nasıl düzenleneceği üzerinedir. Genelde AB'ye üyelik konusunda hemfikir olma görüntüsünü verseler de, "ev ödevleri"nin yerine getirilmesi konusundaki bazı çelişkileri kamuoyundan gizleyemiyorlar, tartışmalar kamuoyuna da yansıyor. KOB'un açıklanması sonrasında hakim sınıflar arasındaki çatışmaları gösteren ve öne çıkan tartışmalardan biri Kürtçe TV, radyo ve eğitim sorunu oldu.

KOB'un hazırlanması sürecinde Türk hakim sınıflarının en büyük çabalarından biri, Kürtlerin ulus olarak varlığının inkârı temelinde, Kürtlerin "azınlık" olarak da KOB'da yer almamasını sağlamaya yönelikti.

Bu bağlamda yürütülen tartışmalarda Türkiye'de kimin azınlık olduğunun Lozan Antlaşması'yla belirlendiği, yeniden bir "azınlık" belirlemenin mümkün olmadığı, eğer Ermeni, Rum, Yahudi'ler dışında azınlıklar olsaydı Lozan'da belirlenirdi vb. denerek Kürtler "azınlık" olarak bile kabul edilmedi, edilmiyor...

Türk hakim sınıfları tüm gücüyle "azınlık" tanımının sadece din'i temelde, yani Türkiye'de sadece müslüman olmayanların azınlık olarak kabul edilebileceği yaklaşımına sarılmaktadır. Böylece, Kürt ulusunun ulusal varlığını inkar ettiği gibi, onlarca ulusal azınlığın varlığını da inkar etmeye devam etmektedir.

"Kürtler azınlık mı, değil mi?" tartışmalarının yürüdüğü ortamda, AB'nin dönem başkanlığını yapan Fransa'nın Ankara Büyükelçisi Bernard Garcia, TC'nin yangınını söndüren itfaiyeci rolüne soyundu. Garcia, Türk hakim sınıflarına, Kürtlerin Türkiye tarafından azınlık olarak tanınıp tanınmamasının önemli olmadığını hatırlatarak; Fransız modelini önerdi. Buna göre bireysel hakların yaşama geçirilmesi, farklı toplulukların kendilerini ifade etmesinin, kendi kültürlerini yaşamasının önündeki engellerin kaldırılması gerekiyordu. Kısacası Türkiye'de varolan belli yasakların kaldırılması, Anayasal bazı değişikliklerin yapılmasıyla sorunun halledileceği yönünde "yol gösteriliyordu"...

KOB 8 Kasım'da açıklandığında beklenen olmuştu. KOB'da Kürtlerden bahsedilmemekte ve Kürtler "azınlık" olarak tanımlanmamaktaydı. KOB'da kavram olarak bile Kürtler-

den bahsedilmemesi Türk hakim sınıfları tarafından başarı olarak görülüp kutlandı.

KOB'da yer alan *"Türk vatandaşlarının, anadillerinde TV ve radyo yayını yapmaları önündeki yasağın kaldırılması"* ve *"Köken farkı gözetmeksizin tüm vatandaşlar için, çoğulculuk ve kültürel hakların güvenceye alınması. Eğitim dahil, bu alanlardaki tüm kısıtlamalar kaldırılmalıdır."* taleplerinin nasıl yerine getirileceği konusunda yürüyen tartışmalar, hakim sınıfların Türk şovenizmini, ırkçılığını, Türk olmayan ulus ve ulusal azınlıkları inkar siyasetini bir kez daha ortaya koydu.

KOB'da ortaya konan ve aktardığımız taleplerin, Fransa'nın Ankara Büyükelçisi Garcia'nın ortaya koyduğu yaklaşımla özde aynı olduğunu tespit etmek gerekiyor. Yani Türkiye'de "azınlık" statüsü yerine "bireysel hakların genişletilmesi", kısacası bazı yasakların kaldırılması talep edilmektedir.

Kuşkusuz, "Kapsayıcı Anayasal Vatandaşlık" olarak da ifade edilen bireysel hakların genişletilmesi, faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkedeki yasakların azaltılması anlamına gelmektedir. Bu bağlamda, kötüler içinde daha az kötü olan bu durum, yasaklarla içiçe yaşayan milyonlarca insan için sahip çıkılması gereken demokratik bir görünüme bürünmekte ve çekici olmaktadır.

AB'ye üyelik, KOB'da ortaya konan "ev ödevleri"nin yerine getirilmesi TC'nin demokratikleşmesi olarak görülüyor, liberal burjuvazinin temsilcileri gibi, liberal burjuvazinin kuyruğunda yerini alan birçok "sol"cu, devrimci eskisi vb. de AB ile birlikte Türkiye'ye demokrasinin geleceğini kitlelere vaaz ediyor.

Elde edilecek bazı demokratik haklar, burjuva düzenin kitlelere, işçi ve emekçilere şirin gösterilmesi için kullanılmaktadır. Böylece, en ileri, en demokratik uygulamasında bile burjuva demokrasisinin: şoven milliyetçi, ırkçı, yabancı düşmanlığı, dışa karşı yayılmacı ve saldırgan olduğu, içte faşist tedbirlerle yürüdüğü, kısacası işçi ve emekçilerin sömürülmesi üzerine kurulu sistemin bir yönetim biçimi olduğu gerçeğinin üstü örtülmekte, kitlelerin bilinci karartılmaktadır.

İşçiler ve emekçiler için demokrasi, gerçek insan hakları, ulusal sorunun gerçek çözümü, ulusal baskının bütünüyle ortadan kaldırılması vb. vb. sermayenin egemen olduğu, sömürü düzeninde mümkün olmadığı; burjuva demokrasisinin, –ister AB'nin dayatması, ABD'nin tavsiyesiyle gelsin, isterse de Türk hakim sınıflarının kendi isteğiyle gelsin– burjuvazi için demokrasi olduğu: bunun zenginlerin daha zengin, yoksulların daha yoksullaşması anlamına geldiği vb. vb. gerçekler tersyüz edilmektedir.

İşçiler ve emekçiler için demokrasinin ön şartı, işçilerin, emekçilerin kendi iktidarlarıdır. İşçi ve emekçilerin kendi iktidarları gerçekleşmediği sürece, ulusal sorunun da gerçek çözümü mümkün değildir. KOB'da ortaya konan "anadilde TV, radyo ve eğitim" konularını da bu yaklaşım temelinde ele almak gerekiyor.

Tartışmamız bağlamında da en başta bilinmesi gereken şey, birçok kesim tarafından demokrasinin kâbesi olarak gösterilen AB'nin Katılım Ortaklığı Belgesi'nde ortaya konan tavrın, –Kürt ulusunun ulus olarak varlığını inkar etmenin de ötesinde– Kürt ulusunu "azınlık" statüsünde bile görmeyen; Türkiye'de varolan onlarca ulusal azınlığın varlığını tespit etmeyen ve bu haliyle inkarcı, şoven bir tavır olduğudur. KOB değişik ulus ve ulusal azınlıkların inkarı temelinde yükselen bir belgedir. Ve bu belgeye, bazı tali eleştiriler yönelterek de olsa onay veren herkes, bu inkarcılığı onaylayan bir konumdadır.

KÜRTÇE TV, RADYO TARTIŞMALARINDAN BAZI GÖRÜNTÜLER

KOB'da "anadiliyle yayın" veya kültürel haklar bağlamında takınılan tavrı yukarıda kısaca aktardık. Bu belgede sözkonusu edilen doğrudan ve yalnızca Kürtçe TV, radyo yayını değildir. Aslında KOB'un tespiti, Türkiye'de yaşayan herkesi "Türk vatandaşı" olarak değerlendirse de, bütün anadili Türkçe olmayan kesimlerin, (siz Kürt ulusu ve onlarca ulusal azınlık olarak okuyun) kendi dillerinde TV, radyo yayınını öngörmektedir.

Fakat içinde bulunduğumuz koşullarda ulusal mücadele veren ve hakim sınıflara kendisini dayatan ulusal hareket Kürt ulusal hareketi olduğu için, herkesin aklına her şeyden önce Kürtçe TV, radyo yayını ve eğitimi gelmektedir. Hakim sınıflar da dikkati Kürtçe TV, radyo yayınına çekerek tartışmayı mümkün olduğunca sınırlamak ve Türkiye toplumunda egemen olan Türk şovenizmi de kullanılarak vitrinin bu bölümü süslenmeye çalışılıyor.

KOB'un yayınlanması sonrasında Kürtçe TV, radyo tartışması, Avrupa ile ilişkilerden sorumlu Devlet Bakanı, Başbakan Yardımcısı Mesut Yılmaz tarafından başlatıldı. 13 Kasım'da yaptığı açıklamada Yılmaz "Doğu'ya Kürtçe yayınla kolay ulaşılır" diyerek TRT'de Kürtçe yayın önerisinde bulundu.

Yılmaz'ın bu açıklamasından 7 Aralık'ta Genelkurmay Başkanlığı'nın açıklamasına kadar geçen sürede Kürtçe TV, radyo yayını üzerine –yer yer Kürtçe eğitim üzerine de– yoğun bir tartışma yürüdü.

Kürtçe TV, radyo tartışmasında çok cephelilik yaşandı, yaşanıyor. Bu cepheleşmenin bazı görüntüleri özetle şöyledir:

MHP ve MHP gibi açık kafatasçılar Kürtçe TV, radyoya karşıdırlar. Kürtçe TV, radyo gereklidir diyenleri "vatan haini" (örneğin Mesut Yılmaz'ı) vb. olarak değerlendiriyorlar.

Genelkurmay Başkanlığı açıkça "Kürtçe TV, radyo olmaz" demese de anadilde yayının PKK tarafından kullanılmak istendiğini ve bunun "terörün ikinci boyutu" olduğunu söyleyerek "kaygılarını" hükümete bildirdi. Genelkurmay Başkanlığı ayrıca, AB'ye üye olmaya karşı olmadığını da açıkladı. Buna göre Genelkurmay, KOB'a uyulmasını, ama yapılacak düzenlemelerin, TC'nin bekâsını zedeleme ihtimali olmayacak biçimde düzenlenmesini istiyor.

Diğer partiler, DSP, ANAP, RP, DYP, CHP, HADEP, ÖDP vb. vb. partiler kendi aralarındaki farklılıklara rağmen, şu ya da bu ölçüde Kürtçe TV, radyo yayınından yana görünmektedir.

Çıkış noktaları, gerekçeleri değişik de olsa Kürtçe TV, radyodan yana tavır takınanlar arasında öne çıkan farklılıklar ise, öncelikle Kürtçe yayının, devlet kanallarından (örneğin TRT'de) mı, yoksa özel televizyon veya yayın kanallarından mı yapılacağı konusundadır.

Bir bölümü ise, örneğin HADEP, ÖDP, CHP gibi partiler ise hem devlet basın-yayın organlarından, hem de özel basın-yayın organlarından yapılmasını istemektedirler.

Devlet kanallarından yayın yapılmasını isteyenlerin esas savunuları, (bunlara Mesut Yılmaz ve MİT Müsteşarı Atasagun ve Müsteşar Yardımcısı Alpay da dahildir) Kürtçe yayın yoluyla Türkçe bilmeyen insanların devlete kazanılmasıdır. Mesut Yılmaz şunları söylemektedir:

"Vatandaşlarımızın önemli bir bölümü çanak antenlerle bölücü örgütün yayın organını izliyor. Bunu biliyor muyuz, kabul ediyor muyuz? Devlet olarak bundan memnunsak devam edelim, memnun değilsek bölücü olmayan, ayrılıkçı olmayan ama yeterince belki Türkçe bilmediği için dünyadaki gelişmeleri, yayınları izleme ihtiyacını biz karşılayalım.

Teknolojinin geliştiği ortamda bunu cezalarla, yasaklarla önlemeniz mümkün değildir. Devlet olarak aklınızı kullanacaksınız, kendi birliğinizi kendi değerlerinizi korumak için o vatandaşlarınızı kendinize cezbedecek yayın politikasını mutlaka hayata geçireceksiniz, başka çareniz yoktur." (Sabah, 15 Kasım 2000)

MİT Müsteşar Yardımcısı Mikdat Alpay ise şunları söylemektedir:

"Oradaki vatandaşı kazanmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? İstiyorsanız derdinizi anlatmanız lazım. Neyle anlatacaksınız? İşaretle mi anlatacaksınız? (...) Onu kazanmak istiyorsak, ona ulaşmamız lazım. Türkiye'nin çıkarı için Apo'yu nasıl kullanıyorsak, Kürtçeyi de kullanırız. Bunu da başkalarının bizden istediği şekilde değil, kendi istediğimiz şekilde yapabiliriz." (Milliyet, 28 Kasım 2000)

İşte Türkiye'de Kürtçe TV, radyo yayını tartışmasının başını çekenlerin yaklaşımı böyledir. Bunların "demokratik bir hak" olarak anadilde yayından yana olmaları diye bir durum yoktur. Hayır! KOB'da ortaya konan bir "ev ödevi"nin, Kürtlerin nasıl Türkleştirileceği hesaplarıyla yerine getirilmesinin hesapları yapılmaktadır. "Demokratikleşme" görüntüsü içinde Türkleştirmeye, 77 yıldır zorla, baskıyla, zulümle vb. vb. yapamadıklarını, bu sefer "demokratik"leşme maskesiyle gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Kürtçe yayının özel radyo ve televizyon kanallarından yapılmasından yana ve devlet kanallarından yapılmasına karşı olanların nedenleri ise değişiktir.

Bir bölümü, eğer devlet Kürtçe yayın yaparsa, ardında Kürtçe eğitim de gelir ve bu diğer Türk olmayan etnik gruplara da bu hakkın verilmesini beraberinde getirebilir; sonuçta Türkiye'nin "vatanı ve milletin bölünmez bütünlüğü"nün tehlikelerle karşılacağı vb. vb. nedenlerle Kürtçe yayının devlet kanallarından yapılmasına karşı çıkmaktadır. Bir bölümü ise, devletin, aslında "Türkçe televizyonculuk" da yapmaması gerektiği nedeniyle "Kürtçe televizyonculuk da yapmaması" gerektiğini savunmaktadır.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından 7 Aralık'ta yapılan "Kürtçe TV terörün ikinci boyutu" açıklamasına kadarki dönemde yürüyen tartışmanın kaba görüntüsü böyledir. Bu tartışmada MİT Müsteşarı'nın neden konuştuğu, Başbakandan izin alıp almadığı, Başbakanın MİT Müsteşarı'nın tavrını onaylaması, MİT üzerinden koalisyon hükümetinin ortağı MHP'yi ikna açıklaması mı yaptırıldığı vb. vb. konuları da tartışıldı. Hatta RTÜK Başkanı, "Televizyonlar önce Türkçe'yi öğrensin" diyerek tartışmaya "bilimsel" bir boyut bile getirdi...

Bütün bu tartışmalar şimdilik Genelkurmay Başkanlığı'nın açıklamasıyla donduruldu... Fakat AB'nin KOB'da ortaya koyduğu "ev ödevleri" gündemde duruyor. Ve bu ödevler, şu ya da bu biçimde yerine getirilmeye çalışılıyor. TC, AB'ye üyelikten vazgeçmediği sürece de KOB'da ortaya konan taleplerin yerine getirilmesi için çaba gösterme durumundadır. Bu bağlamda "anadilinde TV, radyo yayını" önündeki yasaklar da kılıfına uydurularak kaldırılacaktır.

MİT Müsteşarı Atasagun Kürtçe yayın yoluyla Türkçe bilmeyen insanların devlete kazanılmasını istemektedir!

Faşist Türk ordusunda Kürtçe dil eğitiminin yapıldığı, bu eğitimin İstanbul'da bulunan Kenan Evren Kışlası'ndaki Lisan Okulu'nda gerçekleştirildiğinin kamuoyuna yansıdığı; en başta da TC'nin AB'ye üye olmaya kararlı olduğu bir ortamda, Kürtçe TV, radyo yayınının da şu ya da bu biçimde yapılacağını tespit etmek için kâhin olmaya gerek yoktur...

Ama bir sorunun altını çizmek gerekiyor: Türk hakim sınıflarının TC'nin AB'ye üye olması için "anadilinden TV, radyo yayını" önündeki yasakları kaldırması, Kürtçe TV, radyo yayınlarının yapılması Türkiye'nin gerçek anlamda demokratikleşmesi anlamına gelmemektedir. Kuşkusuz, bugüne göre bazı yasal değişikliklerle belli iyileşmeler olacaktır. Bu bağlamda burjuva demokrasisi çerçevesindeki reformlara, verilecek haklara karşı çıkmak ne kadar yanlışsa, bu hakların savunuculuğuyla kendisini sınırlamak, iyileştirme olduğu için kırıntılarla yetinmek de yanlıştır.

Bunun da ötesinde reformların bizzat hakim sınıflar tarafından gündeme getirildiği bir durumda, reform taleplerii için hakim sınıfların siyasetinin kuyruğuna takılmak da kökten yanlıştır. Bunu tespit etmemizin esas nedeni, PKK ve aynı kulvarda yürüyenlerin tavırlarıdır.

KOB'a PKK tarafından getirilen esas eleştiri Kürt ve Kürtçeden açıkça bahsetmemesi, Kürt sorununu dile getirmemesi vb. yönündedir. Osman Öcalan'ın deyimiyle AB, "Türkiye'nin hassasiyetlerini" gözönüne almıştır, ama "Kürtlerin hassasiyetleri" de gözönüne almalıdır. PKK bu farklılık dışında KOB'un geri kalan kısmına esasta onay vermekte; bunu "Türkiye'nin demokratikleşeceği, Kürt ulusal sorununun çözüleceği" vb. olarak kitlelere empoze etmektedir. TC'nin AB'ye güçlü biçimde girmesi için Kürtlerle barışma, birleşme vb. yönlü akıl vermeler de işin cabası..

KNK Yürütme Konseyi üyesi Remzi Kartal ise KOB ile Abdullah Öcalan'ın açıkladığı 3K haklar projesi ile paralellikler arzettiğini açıklıyor ve KOB'un iki önemli eksikliğini; demokratikleşmenin sürece yayılması ile Kürtlerin azınlık olarak kabul edil-

FAŞİST TÜRK DEVLETİ GÜNEY KÜRDİSTAN'DAN DEFOL!

Güney Kürdistanlı feodal Talabani kliği Güney Kürdistan'da konuşlandırılmış olan PKK güçlerine karşı planlı bir savaş yürütüyor. PKK verilerine göre bugüne kadar bu saldırılar sonucunda çıkan çatışmalarda 43 gerilla hayatını kaybetti. Ölen peşmergeler hakkında Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) bugüne kadar bir açıklama yapmış değildir. PKK bu saldırılar karşısında savaşmak istemediğini ve arabulucuların devreye girmesiyle sorunun barış içerisinde çözümlenmesini talep etti. PKK Başkanlık Konseyi Sürgündeki Kürdistan Ulusal Kongresi'nin (KNK) arabulucu olarak çalışabilmesi için tek taraflı ateşkese hazır olduğunu açıkladı. Ancak 16 Aralık 2000 tarihinde yapılan bir açıklamayla, YNK'nın bu süreci hazırlık yapmak için kullandığını gerekçe göstererek bu kararı askıya aldıklarını bildirdiler.

TC'nin yapmış olduğu yığınaklara bakıldığında, YNK'nın saldırılarını artıracağı kesindir. Toprak ağası Talabani bölgede faşist Türk devletinin ve emperyalistlerin taşeronluğunu profesyonel bir şekilde sürdürüyor. Faşist Türk devletinden para ve silah yardımı alan Talabani Türk devletinin katliamlarının maşası rolünü üstlenmektedir.

Bu çatışmaların kime yararı var?

Bu çatışmaların ne Güney Kürdistanlı ne de Kuzey Kürdistanlı emekçi ve köylülere yararı olmadığı açıktır. Güney Kürdistanlı emekçi ve köylüler gerici Talabani kliği tarafından emperyalistlerin çıkarları için kullanılıyorlar. Bugün başka bir Kürt örgütüne karşı! Yani Kürdü Kürde kırdırma siyasetine alet olmaktadırlar.

Güney Kürdistanlı peşmergeler; silahlarınızı sizi emperyalistlerin ve faşist Türk devletinin çıkarları için kardeş kanı dökmeye zorlayan Talabani ve onun şahsında gericiliğe karşı kullanın!

Yurtsever, demokratik ve devrimci güçler arasındaki her türlü şiddeti red ve mahkum edilmelidir. Bu şiddetin emperyalistlerin, faşistlerin ekmeğine yağ sürmek olduğu, olacağı kavranmalıdır. Hakim sınıflara hizmet ettiği, edeceği kavranmalıdır.

PKK silahlı mücadeleyi bıraktığını açıklamıştır. Ancak TC PKK'yi imha etme girişimini başlatmıştır. **Şiddetin kaynağı TC ortadan kalkmadıkça Kürdistan'a barış asla gelmeyecektir.**

Faşist TC Güney Kürdistan'dan defol!

Faşist Türk devleti defalarca silahlı kuvvetleriyle Güney Kürdistan'a girip yoksul Kürt emekçi ve köylüleri üzerinde katliamlar gerçekleştirdi. Bu seferki hedefleri silahlı mücadeleye son veren PKK gerillasını imha etmektir. Bunun için de Osmanlı'dan devraldıkları Kürdü Kürde kırdırma siyasetini Talabani uşağını kullanarak uyguluyorlar. Kuzey Kürdistan'daki katliamlarına doymayan faşist Türk devleti bölgede etkinliğini artırmak için yeni katliamlar peşinde koşmaktadır.

Kuzey Kürdistanlı, Türkiyeli emekçiler-köylüler...

Faşist TC'nin bu siyasetini teşhir edelim, mücadele edelim, örgütlenelim, savaşalım!

Biz Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler olarak emperyalistlerin PKK güçlerine karşı giriştiği bu saldırıyı nefretle kınıyoruz.

YNK'lı Peşmergeler, emekçiler ve köylüler bu saldırıları hemen durdurmalıdır! Peşmergeler, Güney Kürdistanlı emekçiler faşist Türk devletini Güney Kürdistan'dan defetmelidir!

19 Aralık 2000 ▲

stêrka bolşewîk taraftarları

memesi diye ortaya koymaktadır. Bu arada bazı Kürt kurumlarından Kürtçe TV için TRT'ye destek verebilecekleri yönlü mesajları açıklandı...

Türk hakim sınıfları Kürtleri devletle birleştirmenin bir aracı olarak Kürtçe TV, radyo yayınını ele alırken, PKK ve aynı kulvardaki Kürt kesimi ise düzene daha fazla yamanmanın, devlete şirin görünmenin yollarını arıyorlar.

Ulusal sorunun gerçek çözümü gibi diller arasındaki gerçek eşitlik de işçilerin, emekçilerin devrimci demokratik diktatörlüğü koşullarında sağlanacaktır. Ulusal baskının ortadan kaldırıldığı, her ulus ve milliyetin kendi dilinde özgürce ve demokratik içerikli yayınlar yaptığı bir düzen, değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde, işçi ve emekçiler tarafından yaratılacaktır.

30 Aralık 2000 ▲

MLPD "yeni perspektif" adına reformist ve erkek şovenisti görüşleri piyasaya sürüyor!

MLPD bir yandan feministlerin kadın hakları için mücadelelerine burun kıvırmakta, ama diğer yandan kendi somut kadın politikasında en alt düzeyde bir reformizmden öte gidememektedir. Teoride 'kadınların kurtuluşu sosyalizmde' savunusu yapılsa da, pratik ile ilgili siyaset tamamen sağ ve reformisttir. MLPD küçükburjuva feminist hareketin kadın ile erkeğin kapitalizme karşı mücadelesini bölücü rolüne yüklenirken tamamen yanlış ve varolan durumu 'sosyalizme kadar' erteleyen bir pozisyonun savunuculuğunu yapmaktadır. Bu da bir dizi oportünist örgütten tanıdığımız tipik bir savunudur.

16-17 Aralık tarihlerinde Almanya'nın Duisburg kentinde "Kadın Siyasi Danışma Konseyi" (Frauenpolitische Ratschlag) adı altında bir toplantı düzenlendi. Birçok ülkeden yaklaşık 1800 kişinin katıldığı bu toplantının yaklaşık olarak üçte ikisini kadınlar ve üçte birini de erkekler oluşturuyordu. Bolşevik Partizan ve "Herşeye Rağmen" ("Trotz Alledem") dergisinden kadın arkadaşlar bu toplantıya katılarak kadınların kurtuluşu sorununda marksist-leninist görüşlerin propagandasını yaptılar. Yürütülen faaliyetin raporları değerlendirilerek bunlar hakkında ilerki dönemde çeşitli yollardan bilgi verilecektir.

Bu toplantıda gördüğümüz önemli bir nokta, Marxistische-Leninistische Partei Deutschland (MLPD – Almanya Marksist-Leninist Partisi) Başkanı Stefan Engel'in yönettiği ve yaklaşık olarak 300 kişinin katıldığı atölye toplantısında tartışmalara aktif olarak katılınarak marksist-leninist görüşlerin savunusunun yapılmış olmasıdır. Bu savunu özelde "Herşeye Rağmen" dergisinden yoldaşların yapmış olduğu siyasi hazırlık temelinde gerçekleşmiştir.

Sözkonusu atölyede Stefan Engel ve Monika Gaertner-Engel'in yayınladıkları "Kadınların Kurtuluşunda Yeni Perspektifler" adlı kitap ve bu kitapta savunulan temel tezler tartışılmıştır.

Kadınların kurtuluşu sorununa yeni perspektifler sunma iddiasıyla ortaya çıkan kitabın gerçekte yeni hiçbir şey sunmadığı ve dahası bir dizi noktada anti-marksist-leninist ve reformist görüşleri bir kere daha piyasaya sürdüğünü tespit ediyoruz. Ve şunu da eklememiz gerekiyor ki, MLPD'nin kadınların kurtuluşu sorununa ilişkin programatik bir "yapıtı" olarak sunulan bu kitapta ileri sürülen oportünist-revizyonist görüşler birçok noktada Kuzey Kürdistan - Türkiye'de Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist örgüt tarafından da savunulan görüşlere benzemektedir.

Kitapta savunulan tüm yanlış tez ve görüşlere gerektiğinde ilerde tekrar tavır takınmak kaydıyla burada bazı noktalara değinmek istiyoruz.

1. Kadınların çifte sömürüsü ve baskı altında olması nasıl anlaşılmalıdır?

Bununla ilgili olarak MLPD kadınların çifte ezilmişliği ve sömürüsünün kapitalist sistemde;

a) *"kadın işgücünün erkek işgücüne göre daha düşük ücretlendirilmesinde ifadesini"* bulduğunu *(adı geçen kitap s. 42)* ve,

b) aile ve ev idaresinin sorumluluğunun kadınların sırtına yıkılmasında görüyor.

Fakat, MLPD kapitalist toplumun aynı zamanda erkek egemen toplum olduğunu ve kadınların üzerindeki cins baskısının bir bölümünü de cinsel baskıların oluşturduğunu gözardı ediyor, hatta doğrudan reddediyor. Kapitalist toplumda kadınlar seks objesi olarak görülmekte; film, reklam, bir bütün olarak medya vb. üzerinden bu

yönde bir ideolojik saldırı yürütülmektedir. Bu toplumda kadınların "alınır-satılır" olmaları "normal" kabul edilmekte, kadınlar sokakta ve işyerinde cinsel sarkıntılık ve saldırılara maruz kalmaktadırlar, vs. vs. Bunların ardında duran erkek egemenliğidir. Fakat MLPD tam da bunu reddetmektedir.

"İktidar 'erkekler' tarafından uygulanmamaktadır, küçük bir tekelci kapitalist tabaka toplum üzerinde çok yönlü diktatoryasını işletmektedir." (s. 161)

Ve devamen;

"Küçük burjuva-feministlerce savunulan 'erkek egemenliğinin iktidarı' iddiası hem bürokrat-kapitalist DAC'-de (Doğu Almanya Cumhuriyeti –ÇN) hem de tekelci devlet kapitalisti FAC'-de (Federal Almanya Cumhuriyeti –ÇN) sınıf gerçekliğinin perdelenmesine hizmet etmektedir." (s.164)

denilmektedir.

İşte, cinsler arası iktidar ilişkisini temel alan küçük-burjuva feminist harekete karşı sınıf mücadelesi savunma adına bir kere daha var olan gerçekliğin, varolan egemenlik ilişkisinin bir yönü tamamen dışlanmaktadır. Bu yaklaşımın kadınların kurtuluşu sorununda sunabileceği hiçbir yenilik yoktur. Eski oportünist görüşler devam ettirilmektedir.

2. Kadınların Kurtuluşu kapitalizmde mümkün müdür? Kurtuluş sosyalizmdeyse o zaman izlenilen siyaset nasıl olmalıdır?

Engel ve Gaertner-Engel ortak kitaplarında *"kadınların kurtuluşunun 'derhal-şimdi' gerçekleşmesini beklemek bir hayaldir, varolan toplumsal koşullar devrimci bir dönüşümle açılmadıkça gerçekleşemez" (s. 151)* diyorlar. Buraya kadar bir sorun yok...

Bizim görüşümüzce de, kadınların kurtuluşu için kapitalist sistemin devrilmesi, özel mülkiyet sisteminin bütünüyle bertaraf edilmesi, ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması ve kadınların hayatın bütün alanlarında toplumun eşit ve özgür bireyleri olarak yerlerini alması gereklidir. Bu ancak sosyalizmde mümkündür.

Fakat sosyalizme giden yolda ilerleyebilmek için hayatın her alanında 'derhal-şimdi' kadınlar üzerindeki baskılara –evet erkek egemen, erkek şovenisti baskılara– karşı mücadele edilmek zorundadır. Ve bu "Kadınların kurtuluşu devrimledir! Gerisi hayaldir!" bakış açısıyla yürütülmek zorundadır.

MLPD tam da bunu yapmamaktadır. Bir yandan feministlerin kadın hakları için mücadelelerine burun kıvırmakta, diğer yandan ama kendi somut kadın politikasında en alt düzeyde bir reformizmden öte gidememektedir. Örneğin, sonuç itibariyle daha iyi bir sözleşmenin kabul edilmesini hedefleyen Berlin'deki eğiticilerin grevi, kitapta mücadeleci bir kadın hareketinin büyümesi olarak değerlendirilmektedir. Teoride 'kadınların kurtuluşu sosyalizmde' savunusu yapılsa da, pratik ile ilgili siyaset tamamen sağ ve reformisttir.

3. Ev işleri ve çocuk bakımının kadın ve erkek tarafından paylaşılması savunulamaz mı?

Kitapta küçük-burjuva feminist hareketin kadın ile erkeğin kapitalizme karşı mücadelesini bölücü rolüne yüklenilirken tamamen yanlış ve varolan durumu 'sosyalizme kadar' erteleyen bir pozisyonun savunuculuğu yapılmaktadır. Bu da bir dizi oportünist örgütten tanıdığımız tipik bir savunudur.

Ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması talebinin savunusu ve bunun sosyalizmde gerçekleştirileceğinin savunusu konusunda fikir birliği vardır. Fakat o zamana kadar ne olacaktır? Ev işleri ve çocuk bakımının toplumsal çözümü gerçekleşmediği sürece kadın ve erkeğin bu sorumluluğu paylaşması talebini ileri sürmek yanlış mıdır?

MLPD kadınlardan yükselen ve erkekleri ev işleri ve çocuk bakımının sorumluluğu paylaşmaya çağıran taleplerini yanlış, 'bölücü' ve feminist olarak değerlendirmektedir. Hatta bunu, kadınlar yetmez gibi bir de erkeklerin çifte baskı ve sömürüye tabi tutulmasını talep etmek olarak değerlendirmektedirler:

"Her kadın ve erkek yurttaş için 25 saat kazanç çalışması ve 25 saat bakım çalışması gibi gelecek konzeptleri... Tüm toplumsal gerekli çalışmanın gerçekten cinsler arasında bölünmesi ve çalışmanın ücretlendirilen ve ücretlendirilmeyen olarak bölünmüşlüğünün kaldırılmasıyla kadın emeğine gerçekten de değer kazandırılmaktadır... İyi ama, sunulan tek perspektif neden gelecekte erkeklerin de çifte baskı ve sömürüye maruz kalması olsun?" (Kadın Danışma Konseyi'nin açılış konuşmasından s. 54)

Burjuva kadın hareketinin yeniden üretimin kadın ile erkek arasındaki paylaşımından ibaret olan talebi şüphesiz kapitalist düzen çerçevesini aşmayan bir taleptir ve eleştirilmek zorundadır. Buna karşı savunulması gereken ilkesel talep ev işleri ve çocuk bakımının toplumsallaştırılması talebidir. Fakat bu gerçekleşmediği sürece kadın ile erkeğin işleri paylaşması gerektiğinin de savunulması gereklidir. MLPD bunu hiç yapmazken, burjuva kadın hareketinin talebini yukardaki (arsız) tarzda geri çevirmektedir.

Kadın yoldaşlarımız ev işleri ve çocuk bakımında birlikte yaşadıkları erkeklerden paylaşımcılık ve sorumluluk talep etmektedir. Ve bu talep doğru bir taleptir. Bu talep erkeğin de çifte sömürüye maruz kalması vb. istemi değil, bu kahrolası kapitalist sistemi yıkıp yerine sosyalist toplumu kurmak için sınıf mücadelesinde birlikte hareket edebilmenin şartlarının yaratılmasına hizmet etmektedir. Çocuk bakımı ve ev işlerini de paylaşacağız ve kadın-erkek ortak mücadelemizle bu işlerin toplumsal çözümünü mümkün kılacağız.

Sözümona burjuva-feminist taleplere karşı mücadele adına MLPD'nin takındığı tavır, çocuk bakımı ve ev işlerinin "kadın işi" olarak kabullenilmişliğinin ilelebet devamından başka bir şeye hizmet etmemektedir.

* * *

Yoldaşlarımız kitapta savunulan bu ve bazı diğer tezler temelinde tavır takınmış ve MLPD'nin reformist-erkek şovenisti pozisyonlarını teşhirinde iyi bir tavır sergilemişlerdir. Onların bu yöndeki savunuları salonda onay ve olumlu bir tepki almıştır.

Aralık sonu 2000 ▲

25 KASIM: KADINLARA VE KIZ ÇOCUKLARINA YÖNELİK ŞİDDETE KARŞI MÜCADELE EDELİM!

25 Kasım kadınlara yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günüdür. Bundan 40 yıl önce, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı aktif mücadele yürüten, Patria, Minerva ve Maria Teresia Mirabel kardeşler devletin tertiplediği bir araba kazasında ölürler. Üç kız kardeş mücadeleleriyle, gericiliğin "kadınlar siyasete, mücadeleye ve savaşa karışmamalıdır" şeklindeki görüşüyle radikal bir kopuş sağladılar. Onların diktatörlüğe karşı mücadelesi, aynı zamanda sosyal aşağılanmaya ve toplumun değer yargılarına karşı bir mücadeleydi. Onların ölüm günü, 1981 yılında Latin Amerikalı ve Karibikli kadınların bir toplantısında, sembolik olarak Latin Amerika'da kadınlara yönelik şiddete karşı gün ilan edildi. 1987 yılından itibaren de bu gün tüm dünyada kadınlara yönelik şiddete karşı gündür.

Kadınlara ve kız çocuklara yönelik şiddet, günümüz emperyalist dünyasının tüm kültürlerinde iyice yaygındır, kökleşmiştir. Bu şiddet kadını aşağılayan, horlayan ve erkek şovenisti olan tüm sistemlerin sağlam bir bileşenidir. Kadınlara yönelik şiddetin bir çok yüzü vardır. Feodal geleneklerin hakim klikler ve Almanya gibi sömürücü emperyalist devletlerce ayakta tutulduğu, emperyalizme bağımlı ülkelerde, kadınların tüm temel hakları gaspedilmiştir.

Afrika kıtasında kadınların ve kızların sünnet edilmesi işkencesi sürmektedir. Birleşmiş Milletler verilerine göre tüm dünyada bu işkence metodu sonucu 130 milyon kadın acı çekmektedir. Her yıl da yüzbinlercesi ölmektedir.

Hindistan ve Çin'de cenin cinsiyet belirlemesi, onbinlerce dişi ceninin öldürülmesi için kullanılmaktadır. Çok sayıda bebek doğum ertesinde, sadece kız oldukları için öldürülmektedir.

Dayak, taşlama, kadınların yaşamı ve ölümü hakkında kocanın karar vermesi, 21. yüzyılda, İran, Suudi Arabistan gibi bir dizi devlette "kadın hakları"dır.

Kuzey Kürdistan - Türkiye gibi İslam ülkelerinde önceden olduğu gibi, kadının alınıp satılması, bekâret ideolojisi ve "namus için öldürmeler" günlük olaylardır.

Tayland'da ve Asya'nın diğer ülkelerinde, bu arada Latin Amerika ve Doğu Avrupa ülkelerinde kızlar seks turistlerine vücutlarını satmaya zorlanmaktadırlar. Dünya ölçeğinde milyonlarca kadının ve kızın yaşaması ve ailesini yaşatması için tek şansı fuhuştur.

Tüm dünyada her yıl milyonlarca kadın tecavüze uğramaktadır. Savaşta karşı tarafın erkekleri tarafından intikam için, barışta ise yakın çevreden 'normal' insanlar tarafından bu tecavüzler yapılmaktadır.

Almanya'da, sadece eski eyaletlerde, yılda 7000 tecavüz olayı ve 3000-4000 arası taciz olayı hakkında şikâyet dilekçesi verilmektedir; ki daha büyük bir bölümünün hiç yansıtılmadığı, karanlıkta kaldığı da bir gerçektir. Çocuklara yönelik seksist şiddetin karanlıkta kalan boyutu daha da fazladır. Yapılan tahminlere göre her yıl 250 bin kız çocuğu tecavüz ve tacize maruz kalmaktadır. Kural olarak da en yakın akraba çevresi tarafından!

Dünya ölçeğinde her üç kadından biri şiddete maruz kalmaktadır. Almanya'da da dayakçı babalar ve eşler "normal" olandır. Almanya'daki göçmenlerin karşılaştığı şiddet daha da özeldir. Almanya'da uzun süreden beri yaşamayan kadınların, kendilerine şiddet uygulayan eşlerinden ayrılmaları halinde, sınır dışı edilmeleri gündeme getirilmektedir. Onlar yabancılar yasasıyla dayakçı eşlere bağlanıyorlar ya da eşlerinden ayrılmayı gündeme getirirlerse, o zaman sınırdışı edilerek cezalandırılıyorlar. Küçük yaştaki göçmenleri döven babalar çoğu kez 'kültür farklılığı' gerekçesiyle hakimler tarafından ceza indirimiyle ödüllendiriliyor, evden kaçan kızlar ise çoğu kez mahkemeler tarafından geri gönderiliyor. Okulda, işyerinde, caddede sürekli olarak ırkçılıkla birleştirilmiş seksist tahriklere maruz kalıyorlar. Erkek şovenizmi, hakim sınıflar tarafından, kendisi emekçi olan erkeğin kadına karşı sömürücü ve köle sahibi olarak baskı sisteminin içine çekilmesi işlevini görmektedir. "Böl ve yönet" ilkesi burada da en iyi bir biçimde işlemektedir. Kadınları ezen, köleleştiren, onlara şiddeti getiren, kışkırtan ve destekleyen pederşahi-emperyalist sistemin kendisidir. İster bağımlı yeni sömürge ülkelerde, isterse emperyalist metrepollerde olsun... bunu yapan sistemin kendisidir.

Bu nedenle de sadece bu her gün şiddeti doğuran emperyalist-pederşahi sisteme karşı bir mücadele başarılı olabilir. Erkek egemenliğinin, baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya için mücadele edelim. Sosyalizm bügünkü barbarlığa karşı tek alternatiftir. Bu mücadeleyi, bugünkü gerçekliğe hayır diyen bütün ezilen kadın ve erkeklerle birlikte yürütmek zorundayız. Bunu yaparken de, özel olarak devrimci ve sol çevrelerdeki erkek şovenisti görüş ve uygulamalara karşı da bir mücadele yürütmeliyiz.

Kadının kurtuluşu devrimi gerektirir!
Gerisi ham hayaldir!

TROTZ ALLEDEM & BOLŞEVİK PARTİZAN (KADIN GRUPLARI)

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 6. Uluslararası Konferansı" üzerine – II

Konferansın 2 Nolu kararı; ***"Emperyalist dünya sistemi içindeki siyasi değişiklikler üzerine"*** başlığını taşıyor. Kararın metni şöyledir:

"1.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz. Revizyonist ihanet sonucu artık Lenin ve Stalin'in SSCB'si ya da Mao'nun Çin'i gibi sosyalist bir kale kalmadı. Böylelikle artık geçici olarak kapitalist kampla sosyalist kamp arasındaki çelişme de ortadan kalktı.

Buna rağmen kapitalist-emperyalist dünya tarafından üretilen temel çelişmeler –kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme, emperyalist ülkelerin ve tekelci kapitalist grupların kendi aralarındaki çelişmeler ve emperyalizm ile ezilen halkların ve uluslar arasındaki çelişmeler– çözülmeden yerlerinde durmaktadır. Bunlar hatta daha da derinleşmiştir. Bu objektif ve subjektif şartlarda kaçınılmaz olarak ulusal ve sosyal devrimler olgunlaşmaktadır.

2.

Emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme hâlâ en sert ve baş çelişmedir. Büyük siyasi kitle mücadeleleri, ayaklanmalar ulusal ve sosyal kurtuluş için halk savaşları tarafından bu (gerçek ÇN) ispatlanmaktadır. Filistin'in, Irak'ın, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın, Filipinler'in, Endonezya'nın ve Doğu Timor'un, Kongo'nun, Meksika'nın, Ekvador'un, Kolumbiya'nın, Peru'nun, Nepal'in, Güney Kore'nin ve Afganistan'ın ve diğer ülkelerin işçileri ve halkları egemenlik ve ulusal bağımsızlıkları için mücadele ediyor. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın devasa alanları çelişmelerin odak noktası olmayı sürdürüyor. Bu alanlardaki işçilerin ve halkların mücadeleleri emperyalist ülkelerde işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesine önemli bir destektir.

3.

İşçi sınıfı ile tekeller arasındaki çelişme bugün dünya çapında ücretli emek sömürüsünün yoğunlaştırılmasıyla, kitlesel işsizliğin ve eksik istihdamın artmasıyla, iş zamanlarının oynaklaştırılması ve esnek üretimle (lean production ÇN) keskinleşmektedir.

4.

ABD emperyalizmi emperyalist kampta en önemli ekonomik, siyasi ve askeri güçtür. O sınai ve askeri teknolojide önderliği elinde bulundurmaktadır.

Fakat tarihin gösterdiği gibi, onun yaralanmazlığı ve her şeye kadir olabilmesi yalnızca görünürdedir. Onun dev boyutlardaki yurtdışı borçları, yine dev boyutlardaki dış ticaret açığı ve ekonomik bir krize yakalanması gerçek tehlikesi, onun çöküşünün başlangıcını işaret etmektedir.

5.

Yeni Dünya Düzeni, bugün ABD emperyalizminin yeniden gördüğü bir rüyadır. O devletler, bölgeler vb. arasında bu enternasyonal polisin baskısıyla ayakta tutulan ilişki biçimlerine götürmektedir. Ambargolar, müdahaleler, cezalandırma eylemleri, bombardımanlar emperyalizmin bu en güçlü dünya polisi tarafından karar altına alınmakta, sonra bunlar "enternasyonal örgütler" tarafından onaylanmakta ve "enternasyonal topluluk" un silahlı organları tarafından uygulanmaktadır.

6.

SSCB'nin yıkılmasından sonra yeni bir rekabet gelişti. Değişik kapitalist ve emperyalist güçler ve bloklar arasında yürüyen karmaşık bir anlaşmalar ve yeniden gruplaşmalar sürecinde, pazarlar için iyice kızışan bir mücadelenin göbeğinde, bir avuç zengin ülke ile ülkelerin büyük çoğunluğunu oluşturan yoksul ülkeler arasındaki ve bu ülkeler içinde sömürülen işçiler ve dışlanan insanlarla, ekonomik güçleri ve imtiyazları hep daha fazla büyüyen tekeller arasındaki artan kutuplaşma ortamında ortaya değişik kutuplar çıktı. Bir "çok kutupluluğun" (Multipolaritaet) geliştiği hep daha açık görünür hale geldi.

7.

Yeni binyıl dönümünde Almanya'nın önderliğinde belirleyici Avrupa devletleri ve Asya bölgesinde önder emperyalist devlet olan Japonya, en güçlü rakiplerdir.

Avrupa Birliği, görece olarak ABD'ye göre krizden daha çok etkilenmiştir. Fakat o para pazarını ve ekonomik gücünü istikrara kavuşturmak için adımlar atmaktadır ve konumu nedeniyle bir zamanların sovyet bloğuna dahil olan ülkeleri sömürme avantajına sahiptir.

Eski Yugoslavya'da olduğu gibi, orta ve doğu Avrupa'daki birçok gelişmelerin bir açıklaması ABD ile önder durumda olan Avrupa devletleri arasında yürüyen bu alana hakim olma dalaşında bulunabilir.

Kapitalizmin bütün global merkezleri içinde Japonya en kötü pozisyondadır. Japonya kendi iç ekonomisi açısından 7 (yedi) yıldır süren bir duraklama (stagnasyon) dönemi yaşamaktadır. ABD'nin emperyalist müttefikleri arasında Japonya, ABD ile rekabetten ve kendi iç ekonomisiyle ABD, Asya ve diğer ülkelerdeki fabrikaları arasındaki çelişmeden en fazla (acı) çekmektedir. Japonya aynı zamanda Doğu Asya halklarının sömürülmesinde ABD ile aynı yorgan altında bulunmakta, ve (sözkonusu ÇN) halkları ABD ve Japonya arasındaki "güvenlik ortaklığı" ile tehdit etmektedir.

8.

Rusya ve Japonya enternasyonal sistem içinde zincirin iki temel halkasıdır.

Rusya ikinci büyük askeri güçtür. O örneksiz bir kriz ya da çöküş içindedir ve bu yüzden de enternasyonal gelişmelerde belirleyici bir rol oynaması engellenmektedir. Fakat Rusya böyle bir rolü oynamak istemektedir. Çin sosyalizm döneminındeki birikimi sonucu yakın gelecekte ABD için ciddi bir rakip olma potansiyeline sahiptir. Fakat o aynı zamanda acımasız kapitalist girişimlerin sonuçlarıyla da karşı karşıyadır.

9.

Emperyalizm kendi içinde hegemonya, talan ve fetih savaşlarının tohumlarını taşır. Bugün yeni bir dünya savaşının şartları var olmasa da, emperyalizm doğrudan veya dolaylı olarak dünyanın 60 bölgeden fazla alanında yürüyen yerel çatışmaları körüklemiştir. Acımasız bir silahlanma yarışı için (yılda ÇN) 800 milyar dolardan fazla harcanmaktadır. Yalnızca ABD bu silahlanma yarışında 250 milyar dolar harcamaktadır.

10.

Fakat kitlelere yönelik azgınca ideolojik, ekonomik ve askeri saldırıların sonucunda, işçi sınıfının bilincinin yeniden geliştiğini de gözlemliyoruz. Değişik emperyalist ülkelerde yaşanan güçlü grevler ve büyük kitle hareketleri yönünü işçi saldırısını geliştirmeye çevirmiştir. Bunlar kadınların ve göçmenlerin mücadeleci hareketiyle, antiemperyalist antifaşist hareketlerle, çevre hareketiyle ve gençliğin isyanıyla birleşmektedir. Böylece ortaya işçilerin ve halkın diğer kesimlerinin, içine sosyalist düşüncelerin taşınabileceği, büyük bir kitle hareketi gelişmektedir. Marksist-Leninist partilerin inşası ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin güçlü bir desteklenmesi için daha iyi şartlar gelişmektedir."

Bu karar hakkında düşündüklerimiz şöyledir:

1. Madde'de içinde yaşadığımız çağ doğru biçimde "Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" olarak tespit edilmekte; ve kapitalizmin temel çelişmeleri sayılmaktadır.

Kapitalizmin temel çelişmelerinden söz edilirken özel bir çelişme olarak "emperyalizm ile sosyalizm" arasındaki çelişmenin sayılmaması, bu çelişmenin içeriğinin sosyalizm açısından sosyalist devletler/ iktidarlarla doldurulması bizce doğru bir yorum, doğru bir yaklaşımdır.

Bizce kapitalizmin temel çelişmelerinden söz edilirken, –hele hele böyle programatik bir belgede– mutlaka devrimle karşıdevrim arasındaki çelişmelerle, karşıdevrimin kendi içindeki çelişmeler birbirinden ayrılmalıdır. Bunlardan birinciler devrime götürecek olan çelişmelerdir; ikinciler devrime giden yolda işçi sınıfının ve emekçilerin yararlanabileceği çelişmelerdir. Somut olarak konuşursak "kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme" sosyalist devrimle çözülecek çelişmedir; emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme antiemperyalist, demokratik devrimlerle çözülecek çelişmedir. Her iki çelişmede de bir yanda devrimin, diğer yanda karşıdevrimin güçleri vardır. "Emperyalist ülkelerin ve tekelci kapitalist grupların kendi aralarındaki çelişme"ler, karşıdevrimin kendi içindeki çelişmelerdir. Bu çelişmelerin sertleşmesi ve çözümü devrime götürmez, devrimci güçler yalnızca –eğer yeterince güçlü, örgütlü iseler– bu çelişmelerden devrim için yararlanabilirler. Bu ayrımın yapılmaması, bütün bu çelişmelerin sanki aynı nitelikte imiş gibi sayılıp orda durulması bizce yanlıştır.

2. Madde'de uluslararası alanda baş çelişme tespiti yapılmaktadır. Biz uluslararası alanda bir baş çelişme tespitini, dünya devrimi tek tek ülkelerdeki devrimlerin bir toplamı olarak geliştiği ve gelişeceği için, teorik olarak yanlış buluyoruz. Pratikte böyle bir baş çelişme tespiti, "baş çelişme" kapsamında olmayan çelişmenin devrim cephesinin esas görevini, "baş çelişme"nin çözümüne yüklenmek biçiminde görme ve göstermeye götürebilir. Nitekim geçmişte, emperyalist ülkelerde devrimcilerin esas görevini kendi ülkesinde sosyalist devrim için çalışmak yerine, emperyalizme bağımlı ülkelerde anda en önde gelişen devrimi desteklemek biçiminde gören ve uygulamaya çalışanlar olmuştur.

Bizim somut tespit olarak bugün emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişmenin, dünya geneli ele alındığında, emperyalist ülkelerde proletarya burjuvazi çelişmesinden daha sert göründüğü tespitinin yapımasına bir itirazımız yoktur. Böyle bir tespit gerçek durumun doğru tespitidir. Fakat buradan "uluslararası alanda baş çelişme"ye varmak, bizce yanlıştır.

3. Madde'de, birinci maddede "işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme" şeklinde doğru olarak konan kapitalizmintemel çelişmelerinden biri, "işçi sınıfı ile tekeller arasındaki çelişme"ye dönüştürülüyor. Bu bizce yanlıştır. Hedef ve düşman emperyalist-kapitalist ülkelerde yalnızca tekeller değil, bir bütün olarak kapitalizmdir.

4. Madde'de ABD'nin emperyalist kampta "en önemli ekonomik, siyasi ve askeri güç" olduğunun tespiti andaki somut durumun doğru tespitidir. Bunun "ABD baş düşmandır" vb. tespitler yapılmadan yapılmış olması olumludur. Çünkü geçmişte bu uluslararası alanda baş düşman tespit etmeden nasıl siyasetler türetildiği görülüp yaşanmıştır.

5. Madde kendi içinde çelişmelidir. Bir yandan "Yeni Dünya Düzeni"nin bir Amerikan rüyası olduğu söylenmekte, fakat diğer yandan ABD neredeyse her şeyin belirleyicisi imiş gibi gösterilmektedir.

ABD'nin neredeyse herşeyin belirleyicisi olarak gösterilmesi doğru bir tespit değildir.

6. Madde'de "çok kutupluluk" sanki yeni bir olguymuş gibi konuluyor. Emperyalizm, diğer şeylerin yanında –her zaman– emperyalist büyük güçler arasında dünya hegemonyası için dalaş olagelmiş, hiçbir dönemde bir emperyalist güç'ün her şeyi belirlemesi durumu –bu anlamda tek kutupluluk– olmamıştır. Gerek sosyalist kampın, gerekse sosyalemperyalist kampın varlığı şartlarında da emperyalizm açısından, kendi aralarında da çelişmeler olan ve dalaşan emperyalist büyük güçler, birbiriyle rekabet içinde olan emperyalist merkezler olagelmiştir. Kuşkusuz şimdi emperyalistler arası rekabette, özellikle Almanya önderliğinde Avrupa Birliği'nin önemli bir gelişmesi söz konusudur. Fakat bu, dünyanın 1990 sonrası "çok kutupluluğa" gittiği, önceden bu çok kutupluluğun olmadığı vb. anlamına gelmiyor.

7. Madde'de Japon emperyalizminin durumunun tanımlanmasında, onun durumu bizce olduğundan kötü gösterilmektedir. Japon emperyalizminin"duraklama"sı, diğer emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında 70'li, 80'li yıllarda çok daha hızlı olan gelişmenin yavaşlaması biçiminde bir "duraklama"dır. Japon emperyalizmi, aynı Alman emperyalizmi gibi, yenik çıktığı İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yeniden gelişip güçlenen, ve bugün dünya hegemonyası konusunda ABD ile çeşitli alanlarda rekabet edecek düzeyde olan emperyalist bir büyük güç konumundadır.

8. madde'de, Rusya bağlamında da onun "enternasyonal gelişmelerde belirleyici rol oynaması engellenmektedir" tespiti, onun andaki somut gücünü küçümseyen bir tespittir. Kuşkusuz Rusya, sosyalemperyalist kampın öncü gücü olduğu döneme göre, o dönemle karşılaş-

tırıldığında, enternasyonal gelişmelerdeki belirleyici rolü iyice azalmıştır. Fakat karşılaştırma böyle değil de, ABD dışındaki diğer emperyalist büyük güçlerle yapıldığında, Rusya'nın andaki belirleyiciliğinin bir İngiltere, bir Fransa, evet bir Japonya ve hatta Almanya'dan daha az olmadığı tespit edilmek zorundadır. Bunda kuşkusuz Rusya'nın askeri gücü belirleyici rol oynamaktadır.

Burada "Çin'in yakın geleccekte ABD için ciddi bir rakip olma potansiyeline sahip olması" olgusunun "sosyalizm dönemindeki birikimin sonucu olduğu" tespiti bizce yanlıştır. Sosyalizm dönemindeki birikim, emperyalist hegemonya dalaşı için yapılan bir birikim değildi. Ve gerçekte de sosyalizm döneminde Çin'in en büyük başarısı, büyük bir birikim yapmaktan çok, yarıfeodal yapıyı yıkması, ve dünyanın en yoksul ve en büyük nüfuslu ülkesinde açlığı yenmesi; cehaleti yenmesi, salgın hastalıkları yenmesi oldu.

Çin'de "kapitalist yolcu"lar iktidarı bütünüyle ele geçirdikten, Çin rengini değiştirdikten sonra, Çin emperyalist dünyanın bir parçası olarak "kendi" kapitalizmini geliştirmeye başladı. Kuşkusuz Çin'in kalkınma hızı, emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında büyük; ve Çin çok önemli yeraltı kaynaklarına ve çok büyük bir nüfusa, çok geniş topraklara sahip. Bu yüzden gelişme potansiyeli de çok. Ancak çıkış noktası gözönüne alındığında, onun ABD'ye ciddi bir rakip olması, çok belirleyici önemde değişiklikler olmadığı sürece –örneğin ABD'nin ekonomik gücünü önemli ölçüde zayıflatacak, Çin'in de muzafferlerin yanında yer aldığı bir dünya savaşı v.– onun ABD'ye ciddi rakip olması hep "potansiyel" olarak kalacaktır.

9. Madde'de, emperyalizmin savaşsız yaşayamayacağı, onların barış dediğinin, en iyi halde dünya savaşının yokluğu olduğu vb.nin vurgulanması; andaki somut "emperyalist barış" çabalarının anlamının tartışılması ve teşhiri doğru olurdu.

10. Madde'de değişik emperyalist ülkelerde gelişen hareketlerin yönünü "işçi saldırısı"nı geliştirmeye çevirdiği tespiti abartılı bir tespittir. Burda somut durum öyle ortaya konmaktadır ki, sanki emperyalist ülkelerde "büyük bir kitle hareketi gelişmektedir." Bu, isteğin, gerçeğin yerine geçirilmesidir.

Yapılması gereken, bugün kitlelerin kendiliğinden hareketinin çok geri seviyede seyrettiğinin; var olan hareketlerde de genelde reformizmin egemen olduğunun tespiti idi. Yapılması gereken, bu durumun hep böyle gitmeyeceğinin, varolan objektif çelişmeler temelinde yeniden bir devrimci yükselişin mutlaka yaşanacağının, görevin buna hazırlanmak olduğunun tespit edilmesiydi.

Sosyalist ajitasyon, propaganda yalnızca kitle hareketinin yükseldiği dönemlerin değil, onun en alt seviyede olduğu dönemlerin bile, sürekli, sistemli görevidir. Bu tespit edilmeliydi.

***

6. Uluslararası konferans'ın 3 nolu kararı ***"Ulusal kurtuluş ve yeni demokratik devrim mücadelesinde, ve sosyalizm için mücadelede marksist-leninistlerin strateji ve taktiği üzerine"*** başlığını taşıyor.

Sözkonusu kararı katılan tüm örgütler imzalamış, ancak Yanaşakti, 3. bölümün ikinci ve dördüncü paragraflarını imzalamamış. Sonradan imzasını açıklayan HKP/ML (Halk Savaşı) ise 3 maddeye hiç katılmadığını açıklamış. Kararın metni şöyledir:

"1.

6. Enternasyonal Konferans, Marksist-Leninist Parti ve örgütlerin ulusal kurtuluş için, yeni demokratik devrim için ve sosyalizm için mücadelelerinde strateji ve taktikleri hakkında yoğun bir görüş ve deneyim alışverişinde bulundu.

Bu alışveriş gösterdi ki, tek tek bazı emperyalist ülkelerde işçi hareketinin uyanan sınıf bilincinin bir yükselmesi; Asya, Afrika, Latin Amerika'nın emperyalizm ve yerli gericilik tarafından ezilen ülkelerinde ise kitle mücadelelerinin ve ulusal ve sosyal kurtuluş için devrimci hareketlerin önemli bir yükselişi sözkonusudur.

Biz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Mao Zedung'un dediği gibi: "devrimin merkezi görevi ve onun en yüksek biçimi iktidarın silahla ele geçirilmesidir." Lenin'e göre, "proleter devrim, burjuvazinin devlet aygıtı şiddete dayalı olarak parçalanmaksızın ve onun yerine yenisi geçirilmeksizin mümkün değildir." ve "Sosyalizm, burjuvaziye karşı, yani halkın azınlığına karşı şiddeti, demokrasinin en tam biçimde geliştirilmesi ile birleştiren proletarya diktatörlüğü yolu dışında bir yolla mümkün değildir."

Sosyalizm ve komünizm için mücadelesinde işçi sınıfı tarihi görevini marksist-leninist bir strateji ve taktiğe sahip olmaksızın yerine getiremez. Bunun için marksist-leninist parti kitlelerle sıkı bir şekilde bağlı olmalıdır. Her parti kendi strateji ve taktiğini kendi sorumluluğunda kendi ülkesinin somut durumunun somut tahlili temelinde ortaya çıkarmalı ve uygulamalıdır. Bu reformizme, revizyonizme, oportünizme ve sekterizme karşı mücadele içinde yapılmalıdır. Bu yapılırken diğer ülkelerin deneyimleri de gözönünde bulundurulmalıdır. Proletarya ve halk yığınları kendi deneyimleri temelinde mücadelenin çeşitli biçimlerini kullanmış ve geliştirmiştir ve marksist-leninist partinin görevi kitlelerin mücadelesini daha da yükseltmek ve onu devrimci bir seviyeye yükseltmektir.

2. Emperyalist ülkelerde strateji ve taktik

Emperyalist ülkelerde stratejik hedef emperyalizmin ve tekelci kapitalist egemenliğin yıkılması, proletarya diktatörlüğünün kurulmasıdır. Eğer mücadeleler devrimci bir yükselişe girerse, egemenler tarihteki tüm deneyimlerin gösterdiği gibi egemenliklerini acımasız bir şiddetle ayakta tutmaya çalışacaklardır. Bu yüzden işçi sınıfı kural olarak silahlı ayaklanma yürütmelidir. Sınıf mücadelesinin gelişmesi çeşitli aşamalardan geçer.

Kitlelerin ekonomik ve siyasi reformlar için mücadelesi, mücadeleci bir biçimde yürütülmeli ve marksist-leninist parti önderliğinde devrimci sınıf mücadelesine yükseltilmelidir. Bu enternasyonalist proleter bir bilinç gerektirir.

3. Bağımlı, yarısömürge ve yarıfeodal ülkelerde strateji ve taktik

Bu ülkelerde iktidarın ele geçirilmesi yeni demokratik devrimin, yani sosyalist perspektifli bir demokratik tarım devriminin ve antiemperyalist devrimin yürütülmesi anlamına gelir. Bu devrim işçi sınıfının önderliğinde işçi köylü ittifakına ve halkın demokratik diktatörlüğünün kurulmasına dayanır.

Birçok yarısömürge ve yarıfeodal ülkede uzun süreli halk savaşı çizgisi kullanılabilir.

Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini kendine rehber edinen ve yarısömürge yarıfeodal ülkelerde silahlı mücadeleyi devrimci mücadelenin esas biçimi olarak yürüten partiler, halk savaşı stratejik çizgisini izlemektedir.

Başka bağımlı ülkelerde devrimci mücadele siyasi ve sosyal mücadelenin değişik alanlarında gelişmektedir ve kırsal alanda gerilla mücadelesiyle kombineli olan veya olmayan bir silahlı ayaklanma biçimine bürünebilir.

4.

Değişik ülkelerdeki mücadeleler birbirleriyle diyalektik karşılıklı etkileşim içindedir. Proleter enternasyonalizmini uygulamak ve karşılıklı yarar için enternasyonal dayanışmayı örgütlemek gereklidir. Bu marksist-leninist parti ve örgütlerden sıkı bir mücadele ortaklığı talep eder."

Bu karar geneli itibarıyla doğru olan bir karardır. Kararda;

– İçinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak tespit edilmesi,

– Devrimin devrimci şiddet sorunu olduğu,

– Her partinin kendi ülkesi için strateji ve taktiği kendi sorumluluğunda tespit etmesi gerektiği,

– Emperyalist ülkelerde stratejik hedefin proletarya diktatörlüğü olduğu,

– Emperyalizme bağımlı ülkelerde stratejik hedefin demokratik, antiemperyalist devrim olduğu, bu devrimin sosyalist perspektife sahip olması gerektiği, doğru olarak tespit edilmekte, ayrıca devrimin yolu konusunda da, emperyalizme bağımlı bütün ülkeler için halk savaşı askeri stratejisinin izlenmesinin zorunlu olmadığı ortaya konmaktadır.

Değişik ülkelerdeki devrimlerin birbirlerini karşılıklı olarak etkilediklerinin tespiti de, dünya çapında baş çelişme/baş düşman tespit etme, ve dünya çapında stratejide etkilenmeyi sanki tek yanlı bir bağlılıkmış gibi gösteren yanlışa karşı önemli bir tespittir.

Bütün bunlar bizce kararın esasını oluşturmaktadır.

Bunlar yanında doğru bulmadığımız, ve sorunlu gördüğümüz noktalar da vardır.

1. Madde'de somut durumun tespit edildiği ikinci paragraf bizce anda sınıf mücadelesinin durumunu abartmakta, sanki devrimci güçler saldırıda imiş, bir devrimci dalga yükseliyormuş gibi bir tespit yapmaktadır. "Bazı emperyalist ülkelerde" sözü edilen "işçi hareketinin uyanan sınıf bilincinin yükselmesi" tespitinde kastedilen bu bazı emperyalist ülkelerin hangileri olduğunu biz bilmiyoruz. Fakat bizim tanıdığımız, bildiğimiz emperyalist ülkeler için böyle bir tespit abartılı bir tespittir. "Asya, Afrika, Latin Amerika'nın ezilen ülkeleri"nin geneli için yapılan "ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadelede devrimci hareketlerin ve kitle mücadelelerinin yükselişi" tespiti de yanlış bir genellemedir. Bu kıtalardaki ülkelerin çoğunluğunda söz konusu "yükseliş" durumu yoktur. Bu genelleme yerine hangi ülkeler kastediliyorsa, onların sayılması doğru olurdu. O zaman daha somut konuşmak da mümkün olurdu.

Aynı madde için, her ülkedeki marksist-leninistlerin kendi ülkelerinde devrimin strateji ve taktiğini tespit etmede kendilerinin sorumlu olduğunun tespiti gayet doğrudur. Ancak bu tespit bizce, her ülkedeki marksist-leninistlerin, diğer ülkelerdeki devrim konusunda söyleyecek sözleri olduğu, marksist-leninist genel ilkelerin her ülke için çıkış noktası alınması gerektiği, bu temelde marksist-leninistlerin birbirlerini karşılıklı denetleme, birbirlerine yardımcı olma görevleri olduğunun da belirtilmesiyle tamamlanmalıydı. Tespit tek başına bırakıldığında, herhangi bir ülke marksist-leninist parti veya örgütünün, kendi ülkesiyle ilgili olarak yaptığı tespitlerin, diğer ülke marksist-leninistleri açısından eleştirilemez tabular olduğu anlayışı ortaya çıkabilir.

2. Madde'de stratejik hedef olarak "emperyalizmin ve tekelci kapitalist egemenliğin yıkılması"nın konması, tek başına yanlış değildir. Ancak bu ülkelerde tekelci burjuvazi dışında kalanların tümünün "antitekelci devrim"de birleştirilmesi revizyonist stratejisinin varlığı bilindiğinde, neden emperyalizm dendikten sonra "tekelci kapitalist egemenlik"in de vurgulanma ihtiyacı duyulduğu sorgulanmak zorundadır.

Emperyalizm bilindiği gibi kapitalizmin tekelci aşamasıdır, tekelci kapitalizmdir. Emperyalizm dendikten sonra "tekelci kapitalist egemenlik" tespitini yapmak bir noktada aynı şeyi iki kez söylemek anlamına gelir.

Biz kuşkusuz bu formülasyon konusunda bir tartışma yürüyüp yürümediğini, bu formülasyonun hangi anlayışın ifadesi olarak buraya girdiğini söyleyecek durumda değiliz. Fakat emperyalist ülkeler açısından konuşulduğunda, sosyalist devrimin hedefinin bir bütün olarak kapitalizm olarak değil de, "tekelci kapitalizm" olarak konmasını gündeme getiren, evet sosyalist devrim öncesinde bir "antitekel, demokratik devrim"i gündeme getiren, bunun yolu olarak da parlamentoda seçimlerle çoğunluğu sağlamayı gören, gösteren revizyonist teorilerin reddedilmesini önemli görüyoruz.

Yine bu maddede sözü edilen "ekonomik ve politik reformlar için mücadele" konusunda, biz esas ayrımın bu mücadelelerin "mücadeleci" yürütülüp yürütülmemesinde yatmadığını, esas ayrımın bu mücadelelerin reformist bir tarzda mı, yoksa devrimci bir tarzda mı yürütülüp yürütülmediğinde yattığını düşünüyoruz. Somut olarak bugünkü mücadelelerin büyük çoğunluğunun reformistlerin önderliğinde ve reformist bir tarzda yürütüldüğünü tespit ediyoruz. Bu kuşkusuz bizim bu mücadelelere kayıtsız kalmamızı gerektirmez. Biz gücümüz elverdiğince, doğru bulduğumuz ve işçi sınıfı ve emekçi yığınların çıkarlarına uygun olduğunu, onların yaşama ve mücadele şartlarını iyileştireceğini düşündüğümüz reform mücadelelerine en ön saflarda katılır, somut reform taleplerinin elde edilmesi için mücadele ederiz. Bizim bu mücadelelerdeki esas hedefimiz işçilerin-emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin yükseltilmesidir. Bu yüzden biz her reform mücadelesinin içine uygun yol ve yöntemlerle, uğrunda mücadele edilen reformların elde edilmesi halinde de, temel sorunun, "ücretli emek sömürüsü" üzerine kurulu düzen olduğunu, bu düzenin varlığını sürdüreceğini ve esas görevin bu düzeni yıkmak olduğu düşüncesini taşırız. Reform mücadelesinin devrimci tarzda yürütülmesi bizce böyle olur.

3. Madde'de sürekli olarak "bağımlı, yarısömürge, yarıfeodal ülkeler"den söz edilmektedir. Biz böyle bir genellemeyi –geçmişte TKP/ML döneminde bizim de genellememizdi– yanlış buluyoruz.

Bizce dünyanın bölünmesinden söz ederken, genelleme yapılırken "emperyalist ezen ülkeler ile bağımlı ezilen ülkeler" biçiminde bir genelleme yapılması yeterli ve doğrudur. Bunun ötesi her ülke için somut konuşulmalıdır. Bağımlılığı ezilen ülke kategorisindeki ülkeler arasında büyük farklılıklar vardır.

Bunların bir bölümü henüz uluslaşma aşamasındadır, emperyalizme bağımlı kapitalizmin gelişmesi çok sınırlıdır; kiminde emperyalizme bağımlı kapitalizmin gelişmesi, feodal, yarıfeodal yapının önemli ölçüde çözülmesini beraberinde getirmiştir; kiminde kır nüfusu hâlâ toplumun % 70/80'ini oluştururken, kiminde şehir nüfusu kır nüfusunu geçmiştir vb. vb. Bütün bu ülkeler için "bağımlı, yarısömürge, yarıfeodal" genellemesi yapmak yanlıştır.

Örneğin Kuzey Kürdistan-Türkiye için "yarıfeodal" tanımlaması, ve burada "tarım devrimi"nin belirleyici bir rol oynayacağı tespiti, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bugünkü gerçeğini kavramayan bir tespittir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye evet emperyalizme bağımlı bir ülkedir, fakat yarıfeodal değildir. Özellikle üst yapıda fe-

odal kurum, gelenek, düşünceler varlığını sürdürüyorsa da, alt yapıda yarıfeodal yapı artık feodalizm ve feodal artıklar, önemli ölçüde tasfiye olmuştur. Devrim aşamasının antiemperyalist-demokratik devrim olması, işçi sınıfı ve emekçi yığınların burjuva anlamda da hiçbir dönem bir demokrasiyi yaşamamış olmaları ile ve bu yüzden de demokrasi bilinçlerinin geriliğiyle bağıntılıdır.

***

Konferansın 4 nolu kararı ***"6. Enternasyonal Konferans'ın Perspektifi"*** başlığını taşıyor. Kararın metni şöyledir:

"1. 6. Enternasyonal Konferans büyük başarıyla yapıldı. *Tartışılan gündem maddelerinde üzerinde bileşilen noktaları ifade eden dört karar alındı:*

– Dünya ekonomisinin gelişmesi üzerine,

– Emperyalist sistem içinde siyasi değişiklikler üzerine,

– Ulusal kurtuluş için, yeni demokratik devrim ve sosyalizm mücadelesinde marksist-leninistlerin strateji ve taktiği üzerine,

– 6. Enternasyonal Konferansın perspektifi üzerine.

Asya, Afrika, Amerika ve Avrupa'dan geniş bir yelpazeyi kapsayan 21 örgüt konferansa katıldı. Sekiz başka örgüt ön çalışmalara katıldılar fakat katılma konusunda engellerle karşılaştılar. Konferans yalnızca canlı bir deneyim alışverişine sahne olmakla kalmadı. O aynı zamanda konferansın birliğine çok özen gösteren bütün katılımcı örgütlerin ilkeli bir temel üzerinde yürüttüğü dostça, açık ve canlı bir tartışmanın da sahnesi oldu. Karşılıklı olarak gösterilen anlayış, karşılıklı anlayışın geliştirilmesi ve daha yüksek bir seviyeye çıkarılması konusundaki ortak inançla güçlendi. Konferans başka çok taraflı forumları da selamladı ve bunları marksist-leninist partilerin birbirinden bağımsız, birbirini tamamlayan inisiyatifler olarak tanıdığını açıkladı. Konferans bu çok taraflı inisiyatifleri de desteklemektedir.

2. Ortak Koordinasyon Grubu (JCG) Konferansı gayet iyi hazırlamıştır. *Bu grubun varlığının böyle bir toplantının hazırlığı ve yürütülmesi için mutlak gerekliliği bir kez daha görülmüştür. JCG katılımcıları gelişmelerden sistemli olarak haberdar etmiş ve demokratik bir görüş alışverişi yürütülmesini mümkün kılmıştır. Gelecekte bunun için başka iletişim teknikleri örneğin Internet vb. kullanılmalıdır. Çok taraflı hazırlık Asya, Latin Amerika ve Avrupa'da yapılan bölgesel konferanslarla daha iyi hale getirilmiştir. Konferansa katılanlar JCG'nin faaliyet raporunu onaylamıştır.*

5. Konferans tarafından karara bağlanan marksist-leninist örgütler arasında işbirliği için ilkeler onaylanmıştır ve bunlar konferans kuralları olarak değerini göstermiştir.

3. Enternasyonal Konferans geniş bir antiemperyalist perspektife sahip bir Enternasyonal Mücadele Birliği İnisiyatifi'ni desteklemektedir.

Böyle bir birlik, şu anda bölgesel ve enternasyonal alanda çalışan diğer antiemperyalist inisiyatifleri güçlendirebilir. Böyle bir birlik inisiyatifi taban ve halk örgütlerinden gelmektedir ve bu desteklenmelidir. Bu birliğin tabandan gelişmesi anlayışımıza uygundur. Birlik koordine edici bir karaktere sahip olacaktır.

Bilgi ve deneyim alışverişini kolaylaştırmak için Internet'in kullanılması gereklidir.

4. 6. Enternasyonal Konferans iki-üç yıl içinde 7. Enternasyonal Konferansı hazırlama ve gerçekleştirmeyi kararlaştırır. *Hazırlık için yeni bir Koordinasyon Grubu kurulacaktır. Hazırlık için –bölgesel nitelikte de olabilecek– bir ara konferans çağrılabilir.*

6. Enternasyonal Konferans, tüm ML grup ve örgütleri aşağıdaki ilkeler temelinde 7. Entenasyonal Konferansın hazırlığına ve gerçekleştirilmesine katılmaya çağırır:

a) Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncelerine sarılmak,

b) Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin'e ve Mao Zedung'a karşı olumlu bir tavır,

c) Konferans kurallarının kabulü.

7. Enternasyonal Konferansa katılacaklar için, 6. Konferansa kadar geçerli olan danışma tavrı kullanılacaktır.

Diğer ML Parti ve örgütleri de 6. Enternasyonal Konferansın kararlarını imzalamaya ve bunları yaygınlaştırmaya çağırıyoruz."

Tüm katılımcılar tarafından imzalanan bu kararla ilgili sorunlarımız şöyledir:

1. Madde'de, konferansın hazırlığına katılıp da engellenen 8 örgütten söz ediliyor. Bunların kimler olduğunun ve nasıl engellendiklerinin kamuoyuna açıklanmamasını doğru bulmuyoruz. Kuşkusuz şu veya bu örgüt açısından illegalite sorunları olabilir, bunların isminin verilmemesi anlaşılabilir, fakat 8 örgütün tümünün böyle olacağını düşünmüyoruz.

Diğer yandan konferans hakkında bilgi verilen böyle bir maddede, bizce mutlaka katılmak için müracat edip de, kabul edilmeyen örgütler varsa –ki bunun bizim somutumuzda böyle olduğunu biliyoruz– bu konuda da bilgi verilmesi gerekirdi. Bunların yapılmamış olması, devrimci kamuoyunun –ve belki de konferansın bizzat kendisinin– eksik bilgilendirilmesi anlamına gelir.

2. Madde'de JCG'nin çalışması övülmekte, onun konferansı "çok iyi hazırladığı" tespiti yapılmaktadır. Biz, JCG'nin konferansın hazırlığı sırasında bize karşı takındığı tavırdan yola çıkarak "çok başarılı bir hazırlık" tespitinin abartılı ve yanlış bir tespit olduğunu söyleyecek durumdayız. JCG'nin görevi, 5. Konferansın yaptığı çağrıya uygun olarak "diğer ML güçleri" de 6. Konferansa katmaya çalışmaktı. JCG bizim somutumuzda bizi konferansa katmaya çabalayacak yerde, konferansa katılımımızı engelledi!

Kuşkusuz sorun yalnızca JCG ile bizim aramızda değil, aynı zamanda, onun yaptığı çalışmayı "çok başarılı" olarak değerlendiren, faaliyet raporunu onaylayan 6. Konferans ile bizim aramızda olan bir sorundur.

3. Biz enternasyonal antiemperyalist bir mücadele birliği –bir çeşit antiemperyalist liga– kurulma inisiyatifini olumlu buluyoruz. Böyle bir liga uluslararası alanda antiemperyalist eylemlerin koordinesinde olumlu bir rol oynayabilir. Burada, ancak anda böyle bir liga'dan beklentilerin çok yüksek tutulması hatasına düşülmemelidir.

4. Madde'de sayılan ilkeler bağlamında, ilk iki ilkenin bir noktada birbiriyle çeliştiğini daha önce ortaya koyduk.

Biz;

a) Marksizm-Leninizme sarılma,

b) Modern revizyonizme karşı mücadele; Stalin ve Mao Zedung konusunda olumlu bir tavır,

c) Konferans kurallarının kabulü,

"ilkeleri" temelinde 7. bir enternasyonal konferans yapılmasını doğru buluyoruz, ve bu ilkeler temelinde böyle bir konferansın hazırlığına ve yürütülmesine katılmaya hazırız.

kendi çalışma alanımızda 6. Konferans kararlarının ve bu konudaki görüşlerimizin yaygınlaştırılması, bizim için 7. Konferans hazırlığıdır aynı zamanda.

Umarız ki, 6. konferansın tespit ettiği JCG, bundan önceki JCG'nin bizim somutumuzda takındığı yanlış tavrı yinelemez.

25 Ekim 2000 ▲

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u devrimci bir tarzda analım!

15 Ocak 1919'da Almanya Komünist Partisi'nin (KPD) kurucuları Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht, o zamanki Alman Sosyaldemokrat şeflerin emriyle katledildiler. Bu yıl da bir çok örgüt ve parti anma eylemlerine katılacak ve Rosa ve Karl'ı kendi amaçları doğrultusunda yorumlayarak kullanmaya çalışacaklar. Biz bu yıl Ocak ayında Berlin/Friedrichsfelde'de yapılacak eylemlere, Rosa ve Karl'ın KPD'nin kurucusu olan komünistler olduğunun bilincinde ve bunu bir kez daha bilinçlere çıkarmak için katılacağız. Onlar sosyalizm için mücadele eden öncü savaşçılardı.

Reform mu, devrim mi?... Rosa ve Karl oportunizme ve o dönemin sosyaldemokrasisi içinde egemen olan reformizme karşı bıkıp, usanmadan mücadele yürüttüler. O dönemde de, bugüne benzer bir biçimde, devrimci ve sol hareket içinde Marksizmin artık eskimiş olduğunu ve sosyalizme "barışçı" geçişin mümkün olduğunu savunun oportunist görüşler egemendi. Rosa ve Karl, reformların gerçekte sistemin yamaları olduğunu, reform mücadelesinin mutlaka devrim mücadelesine tabi kılınması gerektiğini savunuyorlardı. Biz de bugünün komünistleri olarak, bugünün işçi hareketi içinde oportunizmin felç edici etkisine karşı mücadele görevine sahibiz. Rosa ve Karl eylemleri açısından bu, bizim Rosa Ve Karl'ı PDS gibi sahte sosyalistlere bırakmama, onların Rosa ve Karl'ı sahiplenme sahtekarlığını teşhir etme görevine sahip olduğumuz anlamına gelir.

Bolşevik parti olmaksızın devrim olmaz... Egemenlerin komünistlere, devrimcilere, antifaşistlere, bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçilere karşı tavırları, saldırıları gözönüne alındığında bir şey açık olmalıdır: Nasıl ki Karl ve Rosa döneminde, emperyalist sisteme, onun iktidarına karşı, kendi üyeleri için bile 'bağlayıcılığı' olmayan grupçuklarda örgütlenmek yeterli değildiyse, bugün de yeterli değildir. Eğer sisteme karşı direnme konusunda ciddi isek ve sistemin bir genel saldırısında daha ilk anda yok olup gitmek istemiyorsak, bize "siyasi mücadeleye enerji, direngenlik ve süreklilik kazandıran" (Lenin) bir devrimciler örgütü gereklidir. Örneğimiz Rusya'daki 1917 Ekim Devrimi ve onun örgütlenmesidir. Ekim Devrimi, sömürücülerin sisteminin parçalanmasının ve yerine işçi sınıfının iktidarının kurulmasının mümkün olduğunu göstermiştir. Rusya'daki Ekim Devrimi, bu devrime öykünerek Almanya'da, bolşeviklerin izinde Kasım Devrimi'ni gerçekleştirmeye çalışan Rosa ve Karl'a ve diğer Alman komünistlerine de örnek olmuştur. Bu devrimin zaferini engelleyen önemli faktörlerden biri, sosyaldemokrasi ile araya kesin çizgilerin çekilmemiş olması, gerçek bir komünist örgütün eksikliği idi. Rosa ve Karl, 1918/1919 yıldönümünde Komünist Partisi'nin kurulmasına önderlik ettiler, fakat sosyaldemokratların işçi hareketi içindeki etkisini kırmak mümkün olmadı. Ocak Ayaklanması'nın kanla bastırılması, yüzlerce devrimci işçi ve askerin katledilmesi, Rosa ve Karl'ın hunharca öldürülmesi, egemen sömürücü sınıfın devrimci-komünist örgütlenme ve ayaklanma denemesine cevabı oldu.

Unutmak yok! Affetmek yok! Kahrolsun Emperyalizm! Komünizmin zaferi için! Rosa ve Karl'dan öğrenmek, onların burjuva devlete ve emperyalist dünya sistemine karşı uzlaşmaz tavırlarından öğrenmek, bizim açımızdan, aynı onların yaptığı gibi egemen sistemi, egemen durumları teşhir etmektir. Bugün de onların döneminde olduğu gibi *"Bu sistemde gelecek yok"* tur. *"Emperyalizm uluslar politikasında iflas etmiştir, savaş politikasında iflas etmiştir, ne yapacağını bilmemektedir. O artık yalnızca çöküntü, yoksulluk ve anarşi sunabilir ve ölümü örgütleyebilir. O artık inşa edemez, hayatı örgütleyemez, o burjuva toplumunu anarşiden ve ölümün Bakūs ziyafetlerinden, normal gelişme yoluna döndüremez. Bütün bunları yalnızca egemen haydutların sistemini büyük bir gürültüyle çökertecek olan ve acı çeken insanlığa yeni bir toplum sisteminin kurtarıcı yolunu gösterecek olan sosyalizm, proleter devrim gerçekleştirebilir." (Spartacus Mektupları, sayı 10, ağustos 1918, çıkaranlar Rosa. Karl vd.)* Dün olduğu gibi bugün de insanların büyük çoğunluğunu açlık ve yoksulluk içinde tutan, sayısız milyonları göçe, savaşa, işkenceye sürükleyen, gerici, faşist ideoloji ile beyinleri yıkayıp ayakta kalmaya çalışan aynı sistemdir. Ya sosyalizm ya da barbarlık içinde çöküş, bu bugün de var olan biricik alternatiftir.

"Yıkılsın taçlar ve tahtlar! Yıkılsın sınıf egemenliği! Kahrolsun dünya emperyalizmi! Yaşasın Rus devrimi... Yaşasın sosyal dünya devrimi! Yaşasın enternasyonal proletaryanın diktatoryası!"

(Karl Liebknecht, Eserler, cilt 9, sayfa 590 Alm.)

BOLŞEVİK PARTİZAN

KOMAK
(Komünist Eylem-Viyana /Avusturya)

HERŞEYE RAĞMEN
(Almanya)

Düşmanın dinleme ve izlemede kullandığı tekniğe ilişkin...

21. yüzyılın henüz başlarındayız. Bilim ve teknik son hızla gelişiyor. Teknik gelişmesine rağmen, yoksulluk giderek artıyor. Egemen sınıflar tekniği toplumu izleme ve kontrol etmede de teknik gelişmeyi kendi amaçları için kullanıyorlar. Egemen sınıflar kendi iktidarlarını uzun süre devam ettirebilmek için, sisteme karşı çıkan devrimcileri, komünistleri takibat altına almaktadırlar.

Bunun için kullanılan yöntemlerden

biri de dinleme ve izleme yöntemidir.

Bu yazımızda, düşmana karşı mücadelede bilinmesi gereken önemli dinleme ve izleme teknikleri hakkında bilgileri okuyacaksınız.

Bu bilgileri verirken çıkış noktamız, düşmanın başvurduğu teknikleri tanımak ve buna karşı önlem almaktır. Düşmanın başvurduğu teknikleri bildiğimiz oranda, gerekli tedbirleri alarak onların faaliyetlerini boşa çıkarabiliriz ve çıkarmalıyız. Güncel teknik ne olursa olsun, kendi zamanı için yenidir. Yeni olan şey, bir dönem sonra eskir. Düşman yine aynı düşmandır. Rusya'da bolşevikler düşmanla savaşırken de durum böyleydi. O zamanlar düşmanın kullandığı teknik de, (kendi dönemine göre yeniydi), bir dönem sonra yenisini bulduklarında eskiyeni oldu. Düşman yine aynı düşmandı. Çarlık rejimi Bolşevikler üzerinde kurduğu amansız baskının yanı sıra onları izleme ve takibat altına alıyordu. Çarlık despotluğunun gizli haber alma örgütü Bolşevikleri izlemekle yetinmiyor, ajanlarını Bolşeviklerin içerisine sızdırıyordu. Çarlık Dumasında Bolşevik fraksiyon içerisinde yer alan Mihailovski buna bir örnektir. Çarlık rejiminin bütün despotluğuna rağmen bolşevikler zafer kazandı.

Düşmanımızı iyi tanımalı, gücünü küçümsememeliyiz. Düşmanın gerçek gücünü olduğu gibi ortaya koymalı ve abartmaktan da kaçınmalıyız. Tarihte çok güçlü olduğu söylenen iktidarların birer birer yıkıldığını unutmamak gerekir. Abartmamak için bilmek!

Altını çizmek istediğimiz şey tam da budur. Her yeni tekniğin tanınması demek, karşıtının da bulunup çıkarılması demektir. Bizim görevimiz budur, bu olmalıdır.

Bolşevik Partizan sayı 130'da cep telefonları üzerinden dinleme ve izleme konusu üzerinde durmuştuk. Bu sayımızda üzerinde durmak istediğimiz konu, egemen sınıfların dinleme ve izleme teknikleri hakkında bilgi vermektir.

Dinlenme ve izleme teknikleri hakkında vereceğimiz bazı bilgiler kimi okuyucularımız için "şaşırtıcı" gelebilir. Belki çoğunluğumuzun aklından geçirmediği teknikler olarak da değerlendirilebilinir. Hollywood kaynaklı filmlerde dinlenme ve izlenmenin nasıl olduğu sinema ile seyircilere de yansıtılır. Bu açıdan bakıldığında toplumun bir kesiminin dinlenme ve izleme tekniği hakkında bilgi sahibi olduğu açıktır.

Bu bağıntıda vurgulamak istediğimiz bir başka nokta, bu kadar çeşitli teknik olanaklarla izleme ve dinlemenin mümkünlüğü ürkütücü olmamalıdır. Potansiyel olarak bu teknik olanakları istediklerine yöneltme durumu teorik olarak mümkündür. Buna karşı izlenen ve dinlenen kişinin de belirli önlemler alması mümkündür. Gizli temeller üzerine yükselen sağlam bir örgütlenmenin varlığı, burjuvazinin dinleme ve izlemedeki en büyük zorluğudur. O halde görev, düşmanın dinleme ve izleme taktiklerine karşı illegal çalışmayı ve örgütlenmeyi pratikte uygulamaktır. Gizli çalışma ve örgütlenme deve kuşu gibi kafaları kuma gömmek anlamına gelmemektedir. Düşmanla hayatın her alanında; okulda, işyerinde, kitle örgütlerinde, mahallede ve sokakta mücadele edilmelidir. Tabii ki bu mücadelenin objektif koşulları her zaman vardır ve olmalıdır. Bizler tam da böyle bir mücadelenin çeşitliliği ve çok yönlülüğü içinde gizli örgütlenmeyi yapabiliriz, yapmalıyız.

Dinlenme ve izleme tekniğinin gelişmesi, egemen sınıfların bu teknik sayesinde istedikleri bilgiye rahat ulaşabilecekleri anlamına gelmemektedir. Öncelikle:

— hedeflerini doğru tespit ediyor olmaları gerekir,

— çok uzun uğraşlar vermeleri gerekir, uzun süre sürdürmeleri gerekir,

— gizli çalışma içinde olan bir kimse hakkında edindikleri bilginin işe yarar hale getirmesini öğrenmeleri gerekir,

— uğraşmaları gereken çok sayıda devrimci ve komünist olduğundan bunların çok büyük bir çoğunluğunun hakkından gelemeyeceklerini bilirler; uğraştıklarının küçük bir azınlık olmak zorunda olduğunu bilirler,

— her tekniği istedikleri her durumda kullanma durumları olamaz,

— peşinde oldukları örgütsel yapı ve bu yapının insanı "sağlam" ise, egemenler tam doğru bilgi edinemezler, bu durumda teknikleri fazla işe yaramaz,

— dinleme ve izleme tekniğini bilen ve buna göre davranan bir örgütsel yapının insanının izlenmesi hem zor ve hem de bu mümkün olsa bile, düşmanın eline geçecek bilgi beklenin çok çok altına düşer. Buna bir örnek olarak bizim sabit veya mobil telefonlar hakkındaki çizgimiz verilebilinir. Bu çizgi doğru uygulandığında, hakim sınıfların telefon dinlemesinin amacına ulaşmayacağı açıktır. O halde en kolay dinlenme yöntemlerinden biri olan telefonların kullanımında gereken hassasiyet gösterilmelidir.

Aşağıda tek tek örnekleri okuyan yoldaşlar, bunun pratik hayattaki uygulanması ihtimalini ve buna karşı (anda izlenelim ya da izlenmeyelim) gerekli önlemlerin alınmasının mümkün olduğunu göreceklerdir.

Her devrimcinin ve her yoldaşımızın aynı anda izlenmesi ve dinlemesi durumu olmasa da, bizlerin kendimizi en kötü duruma göre hazırlamamız bile, bizim düşman karşısında bir adım önde olduğumuzu gösterir. Devlet de izlediği ve dinlediği kişi ve kuruma karşı gizli çalışır. Gizli çalışmasının nedeni, izlenen ve dinlenen kişi ve kurum hakkında istedikleri tüm bilgiye ulaşmak içindir. Devletin kolluk güçleri izledikleri ve dinledikleri kişiye biz seni takip ediyoruz, dinliyoruz, izliyoruz demezler. Bunu söylediklerinde zaten izlenme ve dinlenmenin bir mantığı olmaz. Devletin bizim gizimize ulaşmasına imkân verip vermemek ise tamamen bizim çalışma tarzımıza bağlıdır. Eğer bizim hakkımızda çok şey bilmiyorlarsa, bu bizim ne kadar iyi çalıştığımızı göstermektedir.

İşte bu gizli çalışmanın daha da iyileştirilmesi için, bize karşı kullanma ihtimali olan yol ve yöntemleri tanımak ve tedbirlerimizi almak gerekir. Düşmanın elindeki imkânları tanımanın bize getireceği avantajları kullanılabilir kılmak için bu konular üzerine eğiliyoruz.

Burada aktaracağımız bilgilerin bazılarına karşı kendimizi çok kolay koruyabiliriz. Örneğin cep telefonunun doğru kullanımı gibi... Bazılarına karşı kendimizi koruyabilmek için ise, biraz teknik bilgi gerekir. Örneğin bilgisayar ortamındaki çalışmaları şifreleme tekniği gibi. Yeri geldiğinde korunma tedbirlerinin neler olacağına değineceğiz.

* * *

Ses ve sesdalgaları

Günümüzün teknik olanakları insanların konuşmalarının istenmeyen kişiler tarafından dinlenebilmesini müm-

kün kılmaktadır. Ses bir maddenin hareketinin yarattığı ses dalgalarından oluşur. İki elin çarpmasından oluşturduğu dalgalanmanın kulağımız tarafından algılanması yayılan ses dalgaları sayesinde olur. İnsanların konuşmalarının bir diğer insan tarafından duyu organı olan kulak tarafından duyulması da kulağa gelen ve algılanan ses dalgaları sayesinde olur. Ses dalgalarının bir yerden bir yere ulaşması hıza ve ses dalgalarının frekansına bağlıdır.

Frekansın ölçümü Hertz (Hz) olarak yapılır. 100 Hz demek bir hareketin saniyede 100 defa dalgalanarak sallanmasıdır (gidip gelme hareketi). Sesin yansıtılmasında frekanstan sözedilebileceği gibi, görüntünün yansıtılmasında da frekanstan sözedilebilir. İnsanın kulağının ve gözünün algıladığı belirli bir alt ve üst frekans sınırı var. Ortalama bir insan sesinin çıkardığı frekans yaklaşık olarak 2.500 Hz'dir. Örneğin 50 Hz ölçüsündeki bir ses tonu oldukça derinden gelir ve algılanır. İnsan kulağının algıladığı sesler yaklaşık olarak 30 ile 18.000 Hz arasında gerçekleşir. Bunun altındaki ve üstündeki sınır, kulağımızın algılayamayacağı türden frekanslardır. Bu türden sesleri kulağımızın algılayacağı frekanslara ***dönüştürmek*** elektronik teknik ile mümkün hale getirilebilinir.

Seslerin kuvvetinin ölçümü de mümkündür. Bunun adı 'dezibel'dir (dB).

Bunları dinleme - izleme tekniğiyle bir bağı olduğu için anlatıyoruz.

Madde - Ses - Dalgalar - Titreşim - Dönüştürme = Algılama / tanıma

Özellikle elektronik teknikte ses ve ses dalgalarının izlenmesi ve anlaşılacak kadar algılanması bu yolla mümkün hale gelir. Uzaktan alıcılar, telefonlar vs. böyle kullanılır hale getirilir. Konuşmamız sonucu çıkardığımız seslerin dalgalar halinde bir mikrofon üzerinde oluşturduğu titreşim; bu titreşimin elektrik dalgalarına dönüştürülmesi; alıcılara gönderilip alıcılarda aynı işlemden yeniden geçmesi ve kulaklıktaki hoparlörden algılayabileceğimiz bir ses olarak kulağımıza yansımasının öyküsüdür bu...

Artık kablosuz görüntülü ses aktarımının mümkün hale geldiği teknik olanağın öyküsüdür bu.

Kablosuz bir **yönlendirme mikrofonun** (Richt-Mikrofon) doğrultulduğu 200 metre uzaklıktaki bir hedeften yansıyan seslerin algılamasının öyküsü de böyledir.

— Bölüm I —
YÖNLENDİRME MİKROFONU

Birçok dinleme cihazından biridir bu. Dinleyen ile dinlenen arasındaki iletişim bir kablo üzerinden değil, dinlenenin çıkardığı sesleri ses dalgalarının oluşturduğu titreşimleri (basınç oluşturma yoluyla) yönlendirilmiş mikrofonda elektrik dalgalarına dönüşür. Ayırdedici özelliği örneğin yaklaşık 20 cm çapındaki bir çanak olabilir. Mikrofon bu çanağın ortasındadır ve yönlendirildiği (doğrultulduğu) alandaki ses veya gürültüyü algılamada bir nevi "ayna" görevi görür. Buraya yansıyan sesler elekronik bir devre tarafından filtre edilir ve kulaklık üzerinden duyulabilir veya teybe ses olarak kayıt edilebilir. Yönlendirme mikrofonların ulaşma kapasitesi, yüzlerce metreden bir-iki kilometreye kadar değişebilir. Bu değişimdeki etmenler; çanağın (parabol anten de deniliyor) çapına/yapısına, mikrofon ve elektronik filtrenin tekniğine ve bina, tepe, araç, ağaç vb. çevre koşullarına göre değişir. Örneğin dinlenilmek istenen kişi sabit değil de hareket halindeyse, oturmuyorsa, algılayacağı ses dalgası cephesi "düz"lük içermiyorsa ve daha bir dizi başka engel varsa, bu mikrofonun çok hassas algılayıcı olması onu bir o kadar da kullanışlı yapmaz. Hatta hava basıncı, havadaki nem, rüzgâr vs. bile bu mikrofon üzerinde olumsuz etki yapar. Yani yaygın olarak kullanılacak bir alet olmayabilir bu yüzden.

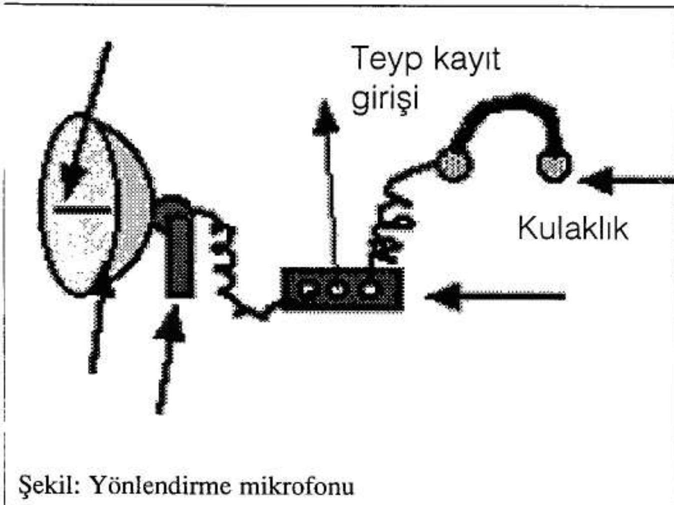
Radyo, televizyon ve video kameralarında kullanılabilecek yönlendirme mikrofonunun tekniği de aynı prensiple çalışmaktadır. Bunlardaki ses kayıtlarının kötü olduğu da söylenemez.

Profesyonel kullanımlar için elbetteki yüksek teknoloji ürünü olan ve uzman kişilerce kullanılmasını gerektiren ve fiyatları bir kaç onbin doları bulan pahalı aletler var. Böylesi aletlerin kullanımı günlük işlerde değil, "önemi son derece büyük iç operasyonlar" olarak tanımlanan durumlarda kullanılabilir.

Yönlendirme mikrofonlarının bir dizi avantajı da var: Kolay taşınabilir, kullanılabilir ve gizlenebilirler. Kullanımları da kolaydır.

Böyle bir tekniğe ulaşmak oldukça ucuz sayılır. Maliyeti yaklaşık 50-100 dolar kadardır.

Korunma yolu: Hareket halinde olmak, gürültülü ortamda bulunmak, yüksek sesle konuşmamak, konuşmaları müzik sesi açarak yapmak ve tabii ki takip eden ya da gözetleyen bir şüpheli kişinin olup olmadığına dikkat etmek gerekir.

Şekil: Yönlendirme mikrofonu

Şekil: Refleksiyon (Lazer ışınıyla) ile dinleme ve ses kayıt tekniği

REFLEKSİYON

Refleksiyon metodu, konuşulan bir kapalı mekânda çıkarılan sesler ile belirli şeyler üzerinde titreşim yaratması prensibine dayanmaktadır. Hissedilmese de, odada konuşulurken örneğin camlarda titreşime yol açmaktadır. Pencereye yönlendirilmiş bir laser ışınıyla çalışan algılayıcı, penceredeki titreşimleri algılayarak modüle eder (süzer) ve yansıyan ses dalgalarını elekronik devre yardımıyla, odadaki tüm konuşmaları dinleyecek hale getirir. Sadece penceredeki camlar aracılığıyla değil, aynı zamanda ayna ve hoparlörler de içerideki konuşmaları yansıtan "ayna" işlevi sağlarlar.

Science-fiction gibi düşünülse de hiç öyle değil. Gizli servisler bu tekniği eskiden beri kullanmaktadır.

Bu tekniği satma işiyle uğraşan dükkanlar var. 2 bin dolara kızılötesi lazer ışını, kayıt cihazı ve filtre devresi ile birlikte komple set halinde satın alınabilir. Algılama ve dinleme mesafesi 200 metre kadar olabilir.

Bu aletlerin dezavantajı, dinlenmek istenen yer ile aletin arasında "görüş alanına" ihtiyaç duyması ve bir bina vb. gibi bir engelin olmaması gerekir.

Korunma metodu: Pencerelerden, aynalardan ve hoparlörlerden uzakta ve müzik açarak konuşmak gerekir.

KONTAK MİKROFONU

Dinlenecek odanın vb. dış cephesine yerleştirilen bir mikrofon (verici) aracılığıyla dinleme sağlanır. Çalışma prensibi, odadaki konuşmalarla oluşan ses dalgalarının duvarda yarattığı titreşimi algılama ve aktarmaktır. Çok küçük titreşimler olarak algılanan bu dalgalar, güçlendirilerek aktarılır, dönüştürülür ve anlaşılır hale getirilir. Teorik olarak bu teknik böyle işliyor ancak, hangi tür duvarların (beton, tuğla veya taş) daha iyi iletken olduğu pratikte ortaya çıkabilecek zorluğu teşkil eder. Yani duvarınızın malzemesinin

Şekil: Kibrit çöpü kadar bir verici mikrofon. 24 saatlik pil ömrü var, 50 metrelik iletişim olanağı sağlar.

"dinleleyenlerin" tekniğine uygun olup olmadığı tartışma götürecek.

Bu tekniğin avantajı, odanın içine mikrofon yerleştirme gereği duymadan dinlemeye olanak tanımasıdır. Ayrıca su borusu, kalorifer borusuna böyle bir mikrofonun dışarıdan takılması durumu olursa ve bunun üzerinden içerinin dinlenmesi mümkün hale gelirse, bu içerideki konuşmaların ses kalitesini arttırır.

Bu tür mikrofonlar, profesyonel "telekulaklar"ın standart teçhizatı arasında yer alır. Tam teşekküllü haliyle bunun fiyatı yaklaşık bin dolar kadardır.

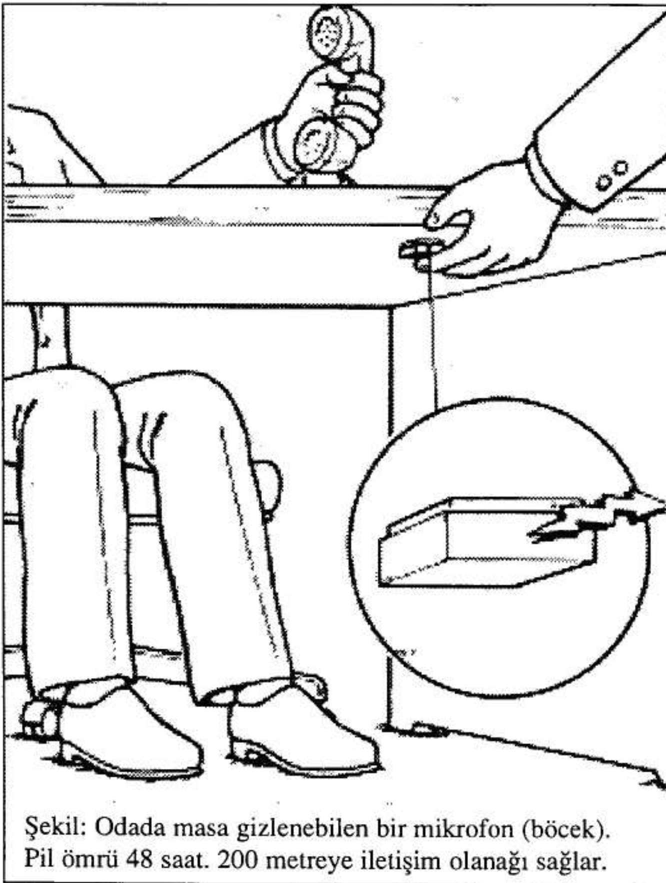
Korunma metodu: Müzik eşliğinde düşük frekanslı konuşmak.

ODA İÇİ MİKROFONLAR

İçeriye yerleştirilmiş bir (kablosuz) mikrofonla dinlemede elde edilen ses kalitesi yüksektir. Konuşulanlar çok iyi dinlenebilir.

Küçük ses kayıt cihazları da yerleştirilerek aynı sonuç elde edilir ama, her defasında bu kayıt cihazının içerden alınıp dışarıya taşınması gerekir ki, bu pratik bir iş olmaz.

Mini ve mikro vericiler (mikrofanlar ya da "böcek"ler) kablosuz iletişimi sağlamaktadırlar. Bunlar küçük olduklarından, bir odaya birden fazla sayıda yerleştirilebilir ve bir çok yerde saklanabilirler. 10 ile 20 metre çap içindeki konuşmaları kapsayabilir ve 50 ile 200 metrelik bir iletişim mesafesine ulaşabilirler. Yani 50 ile 200 metrelik alan içinde sizi bir araçta veya yakınınızda-

Şekil: Odada masa gizlenebilen bir mikrofon (böcek). Pil ömrü 48 saat. 200 metreye iletişim olanağı sağlar.

Şekil: Sigara paketi içine yerleştirilmiş bir verici. 800 metreye iletişim olanağı sağlar.

ki bir mekândan dinleyen ve kayıt yapan birileri olabilir.

Oda içi mikrofonlar kablosuz iletişim sağlayabildiği gibi, telefon kablosuna, TV-kablosuna, elektrik tesisatına (prizlere), su ve kalorifer borularına bağlanarak da, kablo üzerinden tespit edilmesi daha zor olan düşük frekanslarla sinyal göndermesi sağlanabilir. Ayrıca bu yolla ekstradan kablo döşemeye de gerek kalmaz.

Bu küçük mikrofonlar/böcekler, seyyar (mobil) izleme cihazı olarak da devreye sokulabilirler. Çantanıza, elbiselerinize veya sürekli yanınızda taşıdığınız bir çok eşyanıza yerleştirebilirler. Bu durumda seyyar hale getirilen "böcekler" aracılığıyla dinleme ve izleme de hareketli (mobil) olmak zorunda. Yerleştirilen "böcek" uydulara sinyal gönderecek güçte yapılabilir. Uydu ve bilgisayar yardımıyla, sinyalin gönderildiği yer çok iyi belirlenebilir. Göçmen kuşlar veya aslan gibi hayvanların izlenmesi için düşünülerek geliştirilen bu teknik, günümüzde kamyon taşımacılığı, çalınma ihtimali olan araçlarda kullanılabilmektedir. Çeşitli devletlerin bu teknolojiyi uyuşturucu taşımacılığının takibi için de kullandıkları bilinmektedir. O halde: neden siyasi faaliyetler için de kullanılmıyor olmasın? Bir Amerikan yapımı olan "Bir Numaralı Devlet Düşmanı" filminde bu teknolojinin nasıl kullanılabileceğine dair bilgi edinilebilir. Bu filmde, "böcek"lerin gönderdiği sinyal sayesinde, izlenen kişinin bulunduğu mekânın uydudaki bir görüntü kamerasıyla anında ve adım adım izlendiğini göstermesi gibi bazı [illegible] "film icabı" abartıldığını tespit etmek gerekir.)

Korunma metodları: Düşük sesle konuşma, müzik sesi vb. gürültülerle konuşmaları örtmeye çalışmak. Evde ya da odada, sürekli yanınızda taşıma durumunda olduğunuz eşyaların içine/arasına; şu yada bu yerde gizlenmiş vericileri (diğer adıyla; "böcek", mikrofon) bulmaya çalışmak. Yani şüpheli görünen ve bir ceket düğmesi kadar olan şeyler görüldüğünde önemsemek ve incelemek gerekir.

Gözle görülemeyecek yerlere saklanmış olmaları halinde bunları bulmak oldukça zordur. Bu durumda da, eğer eve yerleştirilmiş mikrofonlar olabileceğinden şüphe duyuluyorsa, bunların yerini tespit etmek için "Böcek Tarayıcısı" olarak isimlendirebileceğimiz cihazı devreye sokmaktır. Böylesi bir cihazı ilgili dükkanlardan temin etmek veya uzman bir kişi tarafından yapılması mümkündür. Böyle bir aletin frekansı tarama alanı 25 kHz (kiloHertz) ile 2 MHz (megaHertz) arasında olması gerekir çünkü, "böceklerin" frekans alanı budur. Bunun maliyeti yaklaşık olarak 50 dolardır. Kendiniz yapmak istiyorsanız maliyeti 500 dolara kadar çıkabilir. Böyle bir tarayıcı aletin büyüklüğü, bir el büyüklüğündedir ve rahatlıkla cepte taşınabilir. Bu karşı teknikle "böcek"lerin bulunması karşısında, "böcek"ler de teknik olarak daha geliştirildiler. "Böcek"leri bulabilen bu tarayıcılara karşı, "böcek"ler kendilerini (sonra yeniden açılmak üzere) otomatik olarak kapatarak kentarayıcıyı kandırmaktadırlar. Bu türden "böcek"ler elbetteki daha kapsamlı ve pahalıdır.

'Bölüm I'e ilişkin diğer bazı karşı tedbirler hakkında genel sonuç:

1. Başkalarının sizleri dinlemesini istemiyorsanız, düşük sesle konuşun.

2. İçeriden "ses geçirmez oda" olarak bilinen izolasyon yaptırmaktır ki, bu bizim için pek zor. Ancak yine de başkaca tedbirler üzerine durulabilir:

— Evlerin camları tek ise, çift cam olması daha iyidir. (Yönlendirme mikrofonu ve lazer reflektöre karşı)

— Duvar üzerindeki, su ve kalorifer borularının etrafındaki delik ve boşlukları doldurmalısınız.

— Radyo/müzik açarak konuşmak hiç yoktan iyidir. Hiç yoktan diyoruz çünkü, gelişen teknoloji sayesinde, açılan radyo/müziğe rağmen yapılan konuşmaları filtreleyip ayıklamak mümkündür.

— İnsan kulağının algılamadığı ama mikrofonların algılayıp işlevsiz hale getirildiği frekanslar yaymak için ("Sonic Jammer") özel cihaz kullanmak. Yine de bunun ne kadar etkili sonuç verdiği net değil.

3. En eski ve etkili yöntemler olan klasik yöntemleri kullanmak:

— İşaretlerle ve yazı dili ile anlaşmak,

— Önemli görüşmeleri evde yapmamak,

— Issız ve sakin yerleri konuşma-buluşma yerleri olarak seçmemek (yönlendirme ve lazer reflektörlerine karşı etkili),

— Gürültülü yerler seçilse ve sizin sesiniz net olarak alınmasa bile, teknik olarak, görüntülü kamera ile alınan konuşmalarda "dudak konuşmaları" metodu ile konuşmalar çözülebilir. O halde önerimiz mutlak olarak, gürültülü yerleri seçmek değil, her şeyden önce izlenilmediğininizi azami tedbirlerle desteklemenizdir.

4. Yüzde yüz güvenli (karşı) tedbir aramayın, çünkü yoktur. Ne bizim için ve ne de düşman için... Alacağınız tedbirleri yüzde yüze çıkaramayabilirsiniz ama, alacağınız tedbirleri yüzde 80-90'a çıkarmanız bile, karşı tarafın etkisiz kılması için çok iyidir. En kötüsü hiç tedbir almamak/tedbirsizliktir. Oysa en küçük bir tedbirin bize büyük yararı var.

— Bölüm II — TELEFON TRAFİĞİ

Günümüzde, telefonları dinlemek ve dinletmek çok yaygındır. Özel dedektifler, eşler, işletme ajanları biraz para harcayarak telefonları dinleyebilmektedir. İlkönce yaygın bazı kanılar üzerine durmak istiyoruz.

Biraz masallardan sözedelim (masallara inanmayın!):

* *"Fax dinlenemezmiş..."*

Eskiden çok pahalı aletlerle hatta girip faxları okumak mümkündü. Ancak şimdilerde 1000-2000 dolarlık aletlerle bu mümkündür. Hatta bir faxmodem cihazı bile, telefon hattına bağlanmak için yeterli altyapıyı sağlamaktadır.

* *"Bilgisayar ağına girilemezmiş..."*

Eskiden gerçekten oldukça komplike idi. Şimdi bilgilerin aktarımı artık telefon hatları ve modem üzerinden yapıldığından, bu hatlara girip bilgileri çalmak/kontrol etmek de mümkündür. Özellikle şifresiz bilgileri almaları çok daha kolaydır. Biraz işi zorlaşran şey, şifre kullanmak, şifreli program/posta kullanmaktır. Şimdilerde otomatik olarak şifleri postaları/programları tespit ederek şüpheli durumuna sokan paket programları mevcuttur. (Faxmodem hattı kullanılmasa da bilgisayarlardan, örneğin monitörün yaydığı frekanslardan, izlenmesi üzerine ilerde duracağız).

* *"Böcek Tarayıcısı" varmış..."*

Piyasada satılan *"Böcek Tarayıcı"*ların çoğunluğu basit "böcek"leri bulabilir. Profesyonel kullanımlardan uzaktır.

* *"Ben X kişiyi çok kısa arayarak beni "güvenli" numaramdan aramasını söylerim..."*

Bu numaranın da çok hızlı tespit edilip dinlenemeyeceğini düşünme. Bunun için "güvenli" denilen numaranın bilinmesi yeterlidir. Saniyelik süreler içinde, bir numaranın dinlenmesinden bir diğer telefon numarasının dinlenmesine geçiş yapıp bağlanmaları ve dinlemeleri mümkündür.

* *"Araç telefonları ve cep telefonları dinlenemezmiş..."*

Televizyon/radyo/gazete/dergi haberlerini takip edenlerin artık böyle düşünmemesi gerekir. Bunları dinlemek ve bulundukları alanları belirlemek mümkündür. Hatta bu telefonlar varken, düşmanın özel olarak "böcek" yerleştirmelerine gerek bile kalmamaktadır. Çünkü bunlar, "böcek"lerin görevini yerine getirmede birebir araçlardır.

* *"Telefon kulübelerinden telefon etmek güvenlidir..."*

Bu telefonlarda kalıcı güvenlik yoktur. Belirli bir durumda ve sürede bu telefonlar güvenli olmazlar. Çünkü telekom şirketleri bu telefon görüşmelerini bir süre için (6 ay kadar) kayıtlarını tutmaktadır. Dedektiflerin ve aynasızların istemesi durumunda kendilerine bu kayıtlar verilmektedir. Telefon kulübelerinin telefonlarını dinlemek de diğer telefonları dinlemek gibi mümkündür. Ayrıca telefon kulübelerine "böcek" ve sesli-görüntülü mikro kamera yerleştirmek de seçenekler arasındadır.

* *"Özel bazı telefon numaraları üzerinden, telefon numaramın dinlenip dinlenmediğini öğrenebilirim..."*

Bu amaç için olduğu iddia edilen ve piyasada satılan bazı aletler, bunlara "böcek-dedektörü" de denir, sadece telefon hatlarının kalitesini ölçmeye ya da tespit etmeye yarar. Telefon montajcıları ya da teknisyenlerinin kullandığı bu aletler, numara çevirildiğinde sürekli yükselen bir tuş sesi olup olmadığını, belirli bir frekansı filtresinin telefon hattına bağlı olup olmadığının tespitine yarar. Telefon hattına bağlı bir dinleme aracının olup olmadığının tespitinde işe yaramaz.

Sabit telefonların (kablolu telefonlar) dinlenmesi:

a) Kablolardan ve telefon makinasından telefon kabloları arasına bağlanmış bir "böcek" yerleştirilebilir. Bu böcekler aynı telefon hattı üzerinden, yapılan konuşmaları kaydedilmesi için gönderebileceği gibi, telsiz gibi işleyerek de özel yapılmış kayıt cihazına bilgi aktarabilir. Ya da telefon ahizesinin mikrofon kısmına yerleştirilebilir.

Korunma tedbirleri: Telefon kabloları kontrol edilebilir. Varsa gözle görülebilir. Yukarıda da sözünü ettiğimiz "böcek tarayıcı" aracılığıyla bulunabilir. Telefon ahizesinin içinde eski tür çevirmeli telefonlarda olduğu gibi bir mikrofon (böyle bir şey yeni teknoloji içinde 'yabancı madde' olarak dikkat çeker) tespit edilebilir.

Yada telefon tamiri için geldiğini söyleyenin telefonu kurcalamasından şüphe edilebilir. Yapılacak ilk şey, kimliğini görmeyi talep etmektir. (Ki, bu kimliğin gerçekten de telefon şirketin geldiğini belgelediği anlamına gelmez. Aynasızların böyle bir kimlik edinmesi mümkün.)

b) Telefon kutusu içinde: Genellikle her binada telefon hatlarının evlere bağlantısını sağlayan kutular (bodrum ya da giriş kapısının olduğu aralarda) bulunur. Bu kutularda kilit bulunsa da, profesyonel birinin bu kilidi açması zor değildir...

Korunma yolu: Bu kutuyu açıp burada sizin için bağlanmış bir "böcek" olup olmadığını öğrenebilirsiniz.

c) Telefon dolapları içinde,

Bu dolaplar genellikle sokakların caddelerin üzerindeki gri renkteki dikdörtgen dolaplardır. Sokakta bulunan evlere telefon hatlarının bağlantısı bu dolaplar üzerinden yapılmaktadır. Burada yapılan bir bağlantı, hattınızın bir telefon makinası aracılığıyla geçici olarak dinlenmesini sağlayabilir ve ya da sürekli olması için de, sizin hattınızı paralel olarak ayarladığı bir hatta bağlayarak dinlemeyi sağlayabilir. Zaman zaman birinin bu dolapları kurcaladığı belki bizim dikkatimizi çekmiştir.

Korunma yolu: Dolabı açıp kontrol etmek zor değil fakat, bir yığın kablo içinden size ait olan ve paralel bağlanan bir kabloyu bulmak için, telefon teknisyeni bilgilerinden haberdar olmuş olmanız gerekir.

"Böcek tarayıcısı" aletinizle buraya yerleştirilmiş bir böcek olup olmadığını öğrenebilirsiniz (ama kesin sizin için konup konmadığı belli olmaz).

d) Telefon santrallarında dinleme:

Telefon santrallarına dinleme ve kayıt cihazı bağlamak kolay olur ancak gerçekten dinlemeler buralarda değil, bu binaların dışında sağlanır. Binaların dışında yapılan dinleme ve kayıt üniteleri iki türlü olur. Ana kısım ve tali (ikinci) kısım. Ana kısım kural olarak polis merkezleri üzerinden yapılır (bazı yerlerde, santral binalarının yakınındaki bir binada polisin özel bir ana kısım oluşturduğu bilinmektedir). Buralar üzerinden yapılan kayıtlar bantlara, CD-ROM, Hard Disklere alınır.

Tali (ikinci) kısım dinlemelerde ise, santrallara yerleştirilen bağlantıdır ve bunun üzerinden sağlanan dinleme işi ana kısma gönderilir. PTT'nin buna karşı itirazı olup olmacayağı yapılan işin yasalarla çelişip çelişmediğine bağlıdır. PTT'de çalışan personelin bu tali dinleme noktasının dikkatlerini çekmemesi ve bu hattı onların da dinlememesi için, farkına varmamalarını sağlayan çok basit bir bağlantı yapılmaya çalışılır.

Korunma yolu: PTT'nin santralında çalışan ve kontrol izni olan bir personelle ilişki olabilir.

e) Telefon kulübeleri

Belirli alanlarda ve önemli olaylarda telefon kulübelerinin içine "böcek", kamera yerleştirilebileceği gibi, bu telefon kulübelerinin telefon hatları da paralel olarak polisin kayıt merkezlerine bağlanabilir.

Korunma yolu: Risk taşıyan mahalle ve yerlerdeki telefon kulübelerini değil, başka yerlerde bulunan telefon kulübelerini kullanmak gerekir.

f) Telsiz sabit telefonlar

Bu tür telefon ahizeleri makinası ile kablosuz iletişim kurduğundan, sinyal göndererek işlemektedir. Bu telefonların komşu yada "scanner" (frekans tarayıcısı) ile dinlenmesi mümkündür. Son yıllarda "güvenli çünkü kodlu" diye yeniden piyasaya sürüldüler. Bunlarda bulunan kod, bunların gönderdiği sinyallerin şifrelenmesi değil, ahizenin makinası ile olan kodudur. Bu bizi yanıltmamalıdır. Bunların kodunu kı-

racak teknik kolay bir tekniktir.

Korunma yolu: Bu telefonlar tercih edilmeyebilir.

g) Telefon üzerinden tüm odayı ya da evi dinlemek

"Frequnency flooting" (frekans taşması) yolu ile telefonun ahizesine –kulaklık kısmı ve hoparlöre– telefonun bulunduğu alandaki konuşmaların dinlenmesi mümkün olmaktadır. Telefon ile konuşma yapıldığı sıradan değil, telefonun ahizesi "kapalı" iken dinlemenin mümkün olduğundan sözediyoruz. Bu sistem bütün mevcut sabit ev telefonlarında (ve elbetteki cep telefonlarında da) işlemektedir.

Bu şöyle mümkün olmaktadır:

Telefon hattınız üzerinden telefon makinanıza yüksek frekanslı sinyaller gönderilir. Bu sinyal yolu ile makineniz aktifleştirilir ve odada ses/gürültü vs. olursa bunlar ahizenin mikrofonuna yansır. Mikrofona yansıyan bu sesler telefon hattında sinyallerin oluşmasını beraberinde getirir ve telefonun bulunduğu alandaki konuşmalar istenmeyen kişilere ulaşmış olur.

Korunma yolu:

— Telefonun fişi çekilebilir.

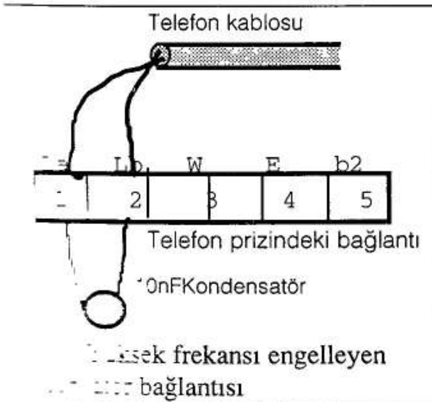
— Telefon fişinin bulunduğu kutuya paralel 10nF'lık bir kondensatör bağlayarak yüksek frekansların telefona ulaşmasını önleyen bir kısa devre yapılmış olur. Kondensatörün maliyeti en fazla yarım dolardır. (Bağlantının nasıl yapılacağına ilişkin için aşağıdaki şekile bakınız).

'Bölüm II' için genel sonuç ve önlemler hakkında:

1. Telefon kullanımı konusunda belirlenmiş bulunan kurallarımıza sıkı sıkıya uymak, alınacak önlemlerin başında gelmelidir.

2. Telefon hattına bağlı (eğer bağlıysa) bulunan bir dinleme cihazını, yine aynı hat üzerinden yollanacak yüksek bir elektrik akımıyla "yakmak" veya "eritmek" mümkündür. Uzman bir teknik eleman böyle bir aleti kendisi yapabilir. Böyle bir alet telefon kablolarına bağlanır (ve çalıştırıldığında) karşı taraftaki dinleyen aletin elektronik devrelerini yakar/eritir. Yenisi takılıncaya kadar, geçici bir çözüm sağlayabilir.

3. Sizin telefonunuz aynasızlar tarafından dinlenmek zorunda olmadan da, aynasızlar istediğinde, sizin telefon kayıtlarınızı PTT'den temin edebilir. Hangi numarayı aradığın, ne zaman aradığın, ne kadar sürdüğü vb.nin yazdığı detaylı telefon faturasından da anlaşılabilir. Bu kayıtlar uzun süre saklanmaktadır. Bu kayıtlarla, kiminle bağlantı içinde olunduğu çıkarılabilir. O halde "biz zaten bir şey konuşmadık" demek yeterli değil.

— Bölüm III — MOBİL TELEFONLAR

(Araç ve Cep telefonları)

Bu tür telefonların, özellikle de cep telefonlarının, dinlenmesinin ve gidilen mekânları bildiren vericiler olarak kullanıldığından daha önce bahsetmiştik. Yine bir süre önce Bolşevik Partizan'da bu konu üzerine bir yazı yazmıştık. Bu konu üzerine burada söyleyebileceğimiz yeni bir şey yok, önceki yazılanlar hâlâ güncel ve yeterlidir.

— Bölüm IV — TELSİZ VE RADYO

a) Telsiz kullanımı

Telsiz var, telsiz var. Telsizler PTT tarafından belirlenen frekanslar dahilinde kullanmayı gerektirir. Bunların bir bölümünün kullanımı, telefon kullanımında olduğu gibi, izin alıp kayıtlı olmayı ve ücret ödemeyi gerektirir. Bir diğer bölümü ise "başkalarına zarar vermeyen frekans" kapsamında görüldüğü için, kullanımı izin almayı ve ücret ödemeyi gerektirmez.

Hepsinin de belirli bir ulaşma (metre-kilomemetre olarak) mesafesi var.

Hepsinin de bir başkası tarafından dinlenme imkânı var.

Yine hepsine konuşmayı "yabancılaştıran" ve yabancılaştırılmış konuşmayı tekrar anlaşılılır hale getirecek bir ek alet takılabilir (bazı telsizlerde bu işlem standart olarak telsizin üzerinde yer alır).

Günümüzde 25 kHz'den 2 GHz (GigaHz) arasındaki frekansları otomatik olarak tarayan, ya da girmek istediğiniz frekansı ayarlayıp dinlemek istediğiniz bir telsiz konuşmasını dinleyebilirsiniz. Böyle aletlerin fiyatı yaklaşık 500 dolardan başlamaktadır. Mesela böylesi aletlerle telsizimizin herhangi biri tarafından dinlenmesi mümkündür. Tersi de mümkündür. Biz de istediğimiz kurumun telsiz frekansına girip dinleyebiliriz.

Profesyonel telsizlerde avantaj sağlayan bir nokta, kullanmak istediğiniz frekansı istediğiniz gibi değiştirebilmenizdir. (Önkoşul: Sizin bağlantı kurmak istedikleriniz bir sonraki adımda değiştireceğiniz frekansı bilmeleri gerekir). Mesela bir cümleyi 414.50 MHz frekansında konuşup, ikinci cümlenizi 615.30 MHz frekansına girerek konuşabilirsiniz. Böylece sizin hangi frekansta, ne zaman ve neyi konuşacağınız size bağlı olur ve takibi zorlaştırır. Elbetteki böylesi profesyonel kullanımlı telsizleri illegal kullanmak durumunda olacaksınız. Yani PTT izninizin olmaması istenen durumdur. Bu türden (ve sıradan ama işimizi görecek türden) telsiz dinleme cihazlarının düşman cephesindeki (aynasızlar, ordu gibi) görüşmelerden bilgi almak, eylemler öncesinde ve sırasında kullanmak yararlıdır.

b) Radyo vericileri - alıcıları

Radyo verici ve alıcıları da frekanslarla (devletler tarafından) belirlenmiştir. Telsiz gibi sınırlar konmuştur. Ancak kısa ve uzun mesafeler için radyo dalgaları (UKW, FM gibi) kanallar belirlenmiştir. Evlerimizdeki radyolar, alıcıdırlar. Bu radyoların birer telsiz gibi kullanılmaları (televizyonların ses ve görüntü frekansları için de geçerlidir) mümkündür. Ama yasal değildir, "korsan" sayılmaktadır. Korsan radyo vericisi yapmak mümkündür. Bunun maliyeti yaklaşık olarak 500 ile 1000 dolar arasında değişmektedir. Ancak böyle bir yayın en fazla 15 dakika kadar yapılabilir çünkü, 15 dakika içinde korsan yayının yapıldığı yerin tespiti mümkündür. Tespit işlemi cep telefonlarının tespit edilmesine benzer.

Piyasada "sadece ihraç için" diye belirtilen ve "amatör vericiler için izne tabi" vericiler var. Sadece ihraç için olanlar dünyanın bir ucundan öbür ucuna yayın yapabilecek kapasitede

olan, telsiz ile radyo arasında sayılabilecek cihazlar var. Bunların en önemli dezavantajı, büyük ve uzun bir antene ve uzun süre dayanacak bir akü veya elektrik bağlantısına ihtiyaç duymalarıdır.

— Bölüm V —
BİLGİSAYARLAR ÜZERİNDEN İZLENME

a) Monitör ve kablolar

Bütün elektrikli aletler gibi, bilgisayarlar da elektro-manyetik ışın dalgaları yayarlar. Bu dalgalar monitör ve bilgisayar bölümünün içindeki parçalar tarafından sağlanır. Bilgisayara ait parçalar ne kadar az izole edilmişse, o kadar çok dalga saçarlar. Ve saçılan bu dalgaların yakalanması ve işe yarar bilgiler haline dönüştürülmesi mümkündür.

Aynı zamanda bilgisayara bağlanan yazıcı, modem, ağ bağlantısı ve bütün bunların birbirine ve elektrik prizine bağlayan kablolar vardır.

Bu kabloların yansıttığı manyetik dalgalar (frekanslar) veya bilgisayarın yakınında bulunan ama bilgisayara bağlı olmayan kablolar bu dalgalardan etkilenir ve kendilerine gelen dalgaların birer taşıyıcısı olurlar. Bu koblolara ulaşan istenmeyen misafirler izlemek için bu kablolardan faydalanabilirler. Monitörler üzerinden izlemek oldukça kolaydır. Monitörlerin yaydığı ve düşük sayılabilecek dalgalar duvarları "delip" geçecek kadar kullanışlı hale gelirler. Elektro-manyetik dalgaların varlığını, bilgisayar açıkken açacağımız radyonun iyi çekmemesi veya parazit yapması, bilgisayarı kapattığımız zaman bunun olmaması sonucu öğrenebiliriz. Özellikle eski bilgisayarlar ve monitörlerinde yüksek oranda elektro-manyetik dalga vardır. (Buna radyasyon da denir. Yeni monitörlerin üzerinde "Low Radioton"/düşük radyasyon ibarelerini görmüşüzdür). Yeni monitörlerin düşük radyasyonlu yapılmasının nedeni, monitör üzerinden izlenmeyi zorlaştırmak değil, insan sağlığı üzerindeki etkisinden dolayıdır. Relatif olarak uzak mesafelerden bu yeni monitörlerden yansıyan dalgaları almak daha zorlaştı. Ama imkânsız değil. Siyah-beyaz monitörler, renklilere göre daha da az dalga yayarlar. LCD monitörleri (sıvı kristal) az elektriğe gereksinim duyarlar, ekran tüpleri yoktur ve bu yüzden radyasyon dalgaları yok denecek kadar azdır. Bu yüzden de, LCD monitör/ekranlar üzerinden izlenme çok zayıf ihtimaldir.

Korunma yolları

— Bilgisayarı bir kapana sokmak ve odanın içine yayacağı radyasyon dalgalarını önlemek mümkün ama çok pahalıya mal olacaktır.

— Monitorlerin önüne koruyucu bir filtre takmak, yayılan dalgaları azaltabilir.

— Monitörler arasında LCD olanı tercih etmek daha iyidir. Ancak bunları satın almak için daha fazla para gerekir.

— Bilgisayarın ve buna bağlı bulunan kabloların yakınından geçen bir telefon kablosu olmamalıdır.

— Bilgisayarın ve yan araçların bağlı bulunduğu elektrik hattının toprak olması veya topraklı prizler/kablolar kullanılmalıdır.

b) Modem ve internet

Modem ve internet üzerinden haberleşme belirli bir hat üzerinden yapılmaktadır. Bu hat telefon hattı veya kablosu demektir. Tıpkı telefon dinleme tekniğinde olduğu gibi, modem ve internet üzerinden verilen-alınan bilgilere istenmeyen kişilerin ulaşması mümkündür. Sadece bu da değil: Siz modem ve internet üzerinden bilgi gönderdiğiniz esnada değil, aynı zamanda modem ve elektrik bağlantınız varken, bu yol üzerinden sizin bilgisayarınıza sızabilir ve aktif olarak kullandığınız ve Harddisk, JAZ vb. yan kayıt ünitelerinde kaydedilip depolanmış bilgileri alabilirler. Düşmanın elinde güçlü şifre kırıcı programları ve özel uğraşan insanları olsa da, bilgilerini şifreleyerek gönderin ya da saklayın.

Korunma yolları:

— Modeminizi ve interneti telefon kullanırken düşmanın işine yarayacak açık bilgilerden kaçının. Modem üzerinden haberleşmeyi şifreli yapın. "Dışarı"dan, internet cafeleri vb. kullanmak daha da iyidir.

— Modem ve internet ile işiniz bittiğinde, fişlerini bilgisayardan mutlaka çekin, takılı kalmasın.

— Bilgisayarda Hard Disk üzerinde kayıt yapmak yerine, disketleri kullanın ve bunları şifreleyerek saklayın.

— Bilgisayar ile işinizi bitirdiğinizde, elektrik bağlantısını yapan kabloları da çekin.

— Bölüm VI —
MİKRO KAMERALARLA İZLEME METODU

Günümüzde bu metodla sesli ve görüntülü gizli çekim yapmak oldukça ucuz ve kolaydır. Merceği 1 mm (yanlış okumadınız, bir milimetre!) çapında olan ve genişliği/uzunluğu 5 cm kadar olan bir elektronik kart üzerine yerleştirilmiş devre, üzerinde taşıdığı bir anten sayesinde 200-300 metrelik mesafeye (kapalı alandan dışarıya yayın imkânı daha azdır) kablosuz ses ve görüntü iletir. Bu ses ve görüntü, istendiğinde, videoya da kayıt edilebilmektedir. Bu mikro kameraların elbise, çanta, şapka vb. arkasına/içine gizlemek kolaydır. Örneğin bir arabaya, evin girişine, içine veya bir telefon kulübesine yerleştirilerek kullanılabilir.

Bunun alıcısı ve video kayıt cihazı da dahil olmak üzere fiyatı, yaklaşık bin dolardır.

Korunma yolu: Çevreyi iyi kontrol etmek...

— Bölüm VII —
TERMAL KAMERALARLA İZLEME

Bu kameraların çalışma sistemi, canlıların vicut ısını algılamaya dayalıdır. Kuvvetli ışınlara sahiptir. Mesela duvarları aşarak bir odada kaç kişinin (canlının) bulunduğunu, negatif bir filmin görüntüsüne benzer bir görüntüyle, tespit imkânı sağlar. Bu kameralar oldukça pahalıdır. Taşınması pek kolay değildir. Mobil gözetlemelerde kullanıma henüz uygun değildir. Kalın duvarlar, tepe, kaya ve derelerde etkili olamazlar. Yani görüş alanlarının açık ve engellerin çok yoğun/kalın olmaması gerekir. Bu kameralar, daha çok özel operasyonlarda ve sabit görezlemelerde kullanılabilir. Türkiye'de daha çok orduda yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu tür kameraların fiyatı yaklaşık beş bin dolar ve üstüdür.

Korunma yolları:

Çevreden sizi dürbün gibi bir alıtla gözetleyen olup olmadığı konusunda uyanık olun. Kesin izlendiğinizi ya da böyle bir ihtimalin olduğunu düşünüyorsanız, buluşmalara dikkat edin. Kalın duvarlar, yoğunluklu engelleri seçin. ▲

"GELİR DAĞILIMININ ADALETSİZ" OLMASININ TEMEL NEDENİ: KAPİTALİZM!

Kapitalist üretim biçimi; çok kısa bir ifadeyle, üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip çok küçük bir azınlığın, büyük çoğunluğu sömürmesi, ezmesi demektir. Bir yanda zenginlik içinde yaşayan küçük bir azınlık, diğer yanda açlık ve sefalet içinde yaşayan zenginliğin yaratıcıları olan işçiler, emekçiler. Bir yanda sömürücü sınıflar. Diğer yanda yaratan ve üreten büyük çoğunluk. Kapitalizmin kısa genel bir resmi budur.

Türkiye zenginlik ile fakirliğin çıplak gözle görüldüğü ülkelerden biri. Bir yanda zevk-ü sefa içinde yaşayan küçük bir azınlık, diğer yanda çöp dağları içinde yiyecek birşey arayan insanlar! Bir yanda göğe doğru yükselen gökdelenler, diğer yanda doğru dürüst bir yolu olmayan varoşlar! Bir yanda parası olanlar için özel hastaneler ve Amerika, diğer yanda parasızlıktan hastane kapısında ölenler! vb.

Çıplak gözle görülen bu gerçek, yer yer burjuvazinin çeşitli kesimleri tarafından da dile getirilmektedir. Bu kesimler esas olarak "gelir dağılımındaki büyük adaletsizliğin, zenginlik ile fakirlik arasındaki büyük uçurumun kaçınılmaz biçimde burjuva dünyasının çöküşünü, yıkılışını hızlandırmasından korkuyorlar. "Sosyal patlama" bu kesimin korkusudur. "Gelir dağılımının adaletsizliğinden" bahsedenler, bunu yanlış buldukları için değil, gelir dağılımını düzeltmek istedikleri için değil, bu uçurumun bir gün "sosyal patlamaya" yolaçacağını bildikleri için korkuyorlar. Çözümleri ise; "bu kadar da olmasın, uçurum biraz kapatılsın" şeklindedir.

Bu yazıda "gelir dağılımı adaletsizliği" bağlamında yapılan bir araştırma üzerine durmak istiyoruz. Ekonomist Mustafa Sönmez '2000'de Türkiye ve İstanbul'da gelir dağılımı' konulu bir araştırma yapmış. Bu araştırma 5 Ekim 2000 tarihinde Hürriyet gazetesinde yayınlandı.

Araştırmaya göre, Türkiye'de gelir nasıl paylaşılıyor?

Paylaşan grup		gelirdeki payı %
Süper zengin	%1	16.6
Yüksek gelirli	%5	16.1
Üst-Orta	%16	25.6
Alt-Orta	%48	32.5
Düşük gelir	%30	9.2

Bu araştırma, DİE'nin 1994 yılı Gelir Dağılımı Araştırması'nda kullanılan gelirin yüzde 1'lik gruplara dağılım verilerinin, 2000 yılı 6 aylık dönemindeki gelire yansıtılmasından oluşuyor. Araştırmada, 2000 yılının ilk 6 aylık döneminde üretilen 49.5 katrilyon liralık mal ve hizmetin yüzde 80'ine karşılık gelen 39 katrilyon liralık hasıla, 63.7 milyonluk nüfusu oluşturan 14 milyon 347 bin aileye paylaştırılıyor.

Araştırma yüzde yüz net resim vermese de yine de bir gerçeği açık bir şekilde gösteriyor: Süper zengin olarak adlandırılan yüzde 1 kesimin, 143 bin ailenin geliri, 6.5 milyon ailenin gelirine eşit. Bu bile bu düzenin, nasıl bir düzen olduğunu gösteriyor.

Araştırmanın temel aldığı veriler DİE'nin 1994 yılında yaptığı araştırmanın sonuçlarına dayanıyor. Araştırma haneye göre gelir dağılımını temel alıyor. Burda uygulanan yöntem beyan yöntemidir. Yöntem bu olduğu için araştırmanın bütününün sağlıklı olduğunu söylemek doğru olmaz. Buna rağmen ortaya çıkan resim zenginlik ile fakirlik arasındaki uçurumu gösteriyor.

Araştırmada beyan edilen gelire göre yapılan kategorilendirmelerle ilgili tahlilerde de bulunuluyor. Buna göre:

Süper zenginler: Nüfusun yüzde 1'ni oluşturuyorlar. Sayıları 650 bin kişi. Ayda 7.5 milyar TL'ye yakın gelirleri var. Bu grubun evine giren para, Türkiye'nin yüzde 45'inin hanesine giren gelire eşit. Çoğu İstanbul'da oturuyor. Yılda birkaç kez yurtdışına gidiyorlar. Küçük bir bölümü özel uçak kullanıyor.Bu kesim içinde 200 aile mega zengin kesimi oluşturuyor.

Yüksek gelir grubu: Bu gruba aylık geliri 2 milyar 100 milyon lira ile 1 milyar arasında olan aileler giriyor.Bu grup toplam gelirden yüzde 16.1 pay alıyor. Bu grubun toplam nüfus içindeki payı yüzde 5. İki veya üç yılda bir yurtdışına çıkıyorlar. Bir bölümünün çocukları yurtdışında okuyor.

Üst-Orta gelir grubu: Bu gruba, hanesine en fazla 999 milyon, en az 501 milyon TL giren aileler giriyor. Bu grubun toplam nüfus içindeki oranı yüzde 16 ve toplam gelirden aldıkları pay yüzde 25.6'dır. Daha çok ithal araba merakları var. Hayatlarında en az bir veya iki defa yurtdışına çıkıyorlar. Büyük çoğunluğu ilk beş büyük şehirde yaşıyor.

Alt-Orta gelir grubu: Her ay evlerine giren para en fazla 500 milyon TL, en az 201 milyon. Toplam nüfus içindeki oranları yüzde 48. Toplam gelirden aldıkları pay 32.5'tir.

Düşük gelir grubu: Ayda 200 milyon TL ve altı bir gelirle geçinmeye çalışıyorlar. Çoğu büyük şehirlere göç eden kişilerden oluşuyor. Bu grup toplam ailelerin yüzde 30'u. Toplam gelirden aldıkları pay 9.2'dir. Bu grup içinde yeralan 143 bin aile ayda 32 milyon TL ile geçiniyor. Buna geçinmek denirse tabii!!

Bir avuç sermaye sahibi sömürücünün yaratılan zenginliğin çoğunluğuna el koyduğu, bu zenginliği yaratan işçi sınıfı ve emekçilerin hergeçen gün daha fazla yoksulluğa itildiği, açlık sınırında yaşamaya mahkum edildiği bir düzende gelir dağılımının adaletli olmasını beklemek mümkün mü? Kapitalizmde ezenle ezilenin aynı gelire sahip olması mümkün mü?

Bu mümkün değil. Üretim araçları üzerinde küçük bir azınlığın özel mülkiyete sahip olması bunu engeller. Ancak üretim araçları üzerinde özel mülkiyete son verildiği, üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyetin sağlandığı bir toplumda gelir dağılımının adaletli olmasından bahsedilebilinir.

Bu ülkede gelir dağılımı o kadar adaletsiz ki, bu bazı burjuva köşe yazarlarını rahatsız etmekte, o kadar ki,

beklenen "sosyal patlama"nın olmamasını hayretle karşılamaktadırlar. Bunlardan biri de, Sabah gazetesinde köşe yazarlığı yapan Necati Doğru'dur. Necati Doğru 8 Ekim tarihli yazısında, Sırbistan'da yaşanan "halk ayaklanması" üzerine durmakta, ardından yazı içerisinde aktardığımız araştırmaya gelmektedir. Araştırma bağlamında Doğru şunları söylüyor:

"Mustafa Sönmez'in araştırması; "Anaaa bela geliyor...." dedirtecek cinstendi.

Bir yanda ezenler...
Öbür yanda ezilenler...
Uçurum büyük...

Türkiye'de en zengin yüzde 1'lik grubu oluşturan toplam 150 bin aile, ayda 7.5 milyar lira gelir elde ediyor. En yoksul yüzde 1'lik grubu oluşturan 150 bin aile ise ayda ancak 32 milyon lira gelir elde edebiliyordu.

Zengin: 7.5 milyar....
Yoksul: 32 milyon....
Uçuruma bak...
Toplum nasıl dayanır buna...
Sabır taşı olsa patlar...
Fakat Türkiye patlamıyor.

...

Türk halkı ağlıyor...
Avunuyor, döğünüyor...
Fakat patlamıyor..."

Yazısının devamında N. Doğru kendisine göre "Türkiye'nin patlamamasının" nedenlerini sıralıyor.

N. Doğru araştırmanın sonucunu zenginlik ve yoksulluk bağlamında iyi özetlemiş. Kendisi bu uçuruma rağmen "patlama" olmamasını hayretle karşılamaktadır.

Hayret edilecek birşey yok!

"Patlama" olmamasının tabii ki nedenleri var. Faşist diktatörlük, sosyal demogoji, medyanın beyinleri işgal altına alması, uyutması, din afyonunun eğemenliği, milliyetçilik, kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyelerinin çok geri olması, komünist alternatifin güçsüzlüğü vs. bunlardan bazılarıdır.

Gelir dağılımının adaletsiz olmasının temel nedeni kapitalist düzendir. Bu düzen yıkılmadığı sürece gelir dağılımının adaletli olmasını beklemek, boş bir hayaldır. Gelir dağılımının adeletli olduğu bir toplum elbette mümkündür. Bu toplumun adı sosyalizmdir. Bu mümkünlüğü gerçeğe dönüştürmek işçilerin, emekçilerin ellerindedir.

9.10.2000 ▲

DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇIKLAMA

Merkez Komitemiz 12. toplantısında, 1997 yılının Ağustosunda TKP(ML) hakkında aldığı; bu grubu bizim yaptığımız eylemlerde eylem birliğine davet etmeme ve bu grupla ilişkileri mümkün olan en alt seviyeye indirmeyi de içeren kararını kaldırdı. Buna göre, bundan böyle bu grupla ilişkilerimizde, devrimci olarak değerlendirdiğimiz diğer oportünist gruplara takındığımız tavırdan ayrı bir tavır içine girilmeyecektir.

Bilindiği gibi Merkez Komitemiz ikinci toplantısında TKP(ML) ile ilişkileri mümkün olan en alt seviyeye çekme, hatta eylem birliklerinde bile bu gruptan mümkün olduğunca uzakta durma kararını alırken, bu grubu devrimci olarak değerlendirdiğimiz diğer oportünist gruplardan ayıran ve onu bizim açımızdan özel bir yere koyan somut bir durum vardı. Sözkonusu örgüt "Kardelen Harekatı" adını verdiği bir harekât içinde, kendi içinden çıktığını söylediği ve Merkez Komitesine kadar yükselmiş polisleri temizlediği bilgisini veriyor, kararı aldığımız dönemde bu harekât sürüyordu. Sözkonusu harekât içinde kullanılan yöntemlerin önemli bir bölümü bizim reddettiğimiz, "at izi ile it izinin birbirine karışmasını" kolaylaştıran yöntemlerdi. Bunun da ötesinde sözkonusu grup somut bir eylemde, işbirlikçe ajan olarak ilan edip öldürdüğü Behzat Yıldırım adlı kişinin ve eşinin şahsında, bunların polis olduğunu bizim şahitliğimize de dayanır görünerek ispatlama çabası içine girmişti. Sözkonusu grubun bu tavrı kendi içinde ve çevresinde geliştirdiği bizim doğru bulmadığımız bir tasfiye hareketine bizi de, dolaylı da olsa, karıştırmaya kalkması bizim kabul edebileceğimiz bir durum değildi. Bu konuda tavrımızı devrimci kamuoyuna duyurduk. (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 113, sayfa 17, 1997) Merkez Komitemiz bu grup hakkında, bu grubu bir anlamda diğer devrimci gruplardan ayrı ele alma anlamına gelen kararı aldığı sırada, bu grup provokasyonlara en açık grup konumundaydı ve bu karar bu grup üzerinden polis operasyonlarının hedefi olmaktan korunmak için alınmış bir karardı.

Bu kararın alınması üzerinden şimdi üç yıldan fazla zaman geçti. Bu dönemde "Kardelen Harekâtı" denen harekât gündemden kalktı. Bu grupla birlikte Birleşik Devrimci Güçler Platformu içinde birlikte bir çalışma yürüttük, dışımızda yürüyen bir dizi eylem birliğinde yanyana geldik. Gelinen yerde sözkonusu grubun diğer devrimci gruplardan ayrı ele alınmasının gerekçesi ortadan kalktı. Bu yüzden Merkez Komitemiz 12. toplantısında bu grup hakkında 2. toplantısında aldığı kararı kaldırdı.

Bu kararın kaldırılması hiç bir şekilde, bizim "Kardelen Harekâtı" konusunda bu grubun verdiği bilgiler konusunda ikna olduğumuz, kullanılan yöntemleri onayladığımız vb. anlamına gelmiyor.

Bu konuda devrimci kamuoyuna yaptığımız önceki açıklamalarımıza ekleyecek bir şey, bu açıklamalarımızda değiştireceğimiz bir şey yoktur.

Ancak "Kardelen Harekâtı" sırasındaki tavırları, açıklamaları vb. bu grubu diğer devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplardan ilkesel olarak ayırmıyor. Devrimci grupların büyük çoğunluğunun bu konudaki tavırları –boyutları değişik olsa da– özde birbiriyle örtüşüyor. Bu yüzden "Kardelen Harekâtı"nın çoktan tamamlanmış olduğu bir ortamda, bu grubu diğerlerinden ayrı ela almanın gereği kalmamıştır.

Aralık 2000

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)
MERKEZ KOMİTESİ

"2000'li yıllar Bolşevizmin olacak" toplantıları üzerine

"2000'li yıllar Bolşevizmin olacak" şiarıyla, yurdışında daha önceden kararlaştırılan zaman ve yerlerde konuya ilişkin toplantılar yapıldı.

Eylül ayı sonunda yapılan ilk toplantıda, esas itibariyle Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve dünyada durum, komünist ve devrimci hareketin durumu anlatıldı. Emperyalist barbarlığa karşı çözümün devrim, alternatifin sosyalizm olduğu kavratılmaya çalışılarak, sosyalizm için mücadeleye katılma, aktif rol alma, destekleme çağrısı yapıldı.

Emperyalizmin gelinen yerdeki durumunun niteliksel olarak, temel hatları itibarıyla Lenin'in emperyalizmi değerlendirmesinden farklı bir yerde olmadığı, bilim ve teknikteki gelişmelerin ve tekelleşmenin boyutlarının ve aynı zamanda uluslararası tekel birleşmelerinin kaçınılmaz gelişmeler olduğu; ama bunların emperyalizmin özünü değiştirmediği ortaya kondu. Devrimcilerin bu gelişmeleri doğru değerlendirmesinin önemi açıklandı.

Anlatımda kısa olarak da Ekim Devrimi'ne ve ondan sonraki büyük devrimlere atıfta bulunularak; içinde bulunduğumuz dönemde Uluslararası Komünist Hareketin zayıfllığına bakarak karamsarlığa kapılmamak gerektiği; devrimci mücadelenin yeniden yükseleceği günlerin mutlaka geleceği ve böylesi bir dönemde Marksizm-Leninizm bilimine daha sıkı sarılmanın ve devrim için mücadeleye her zamankinden daha fazla gereksinim olduğu vurgulandı.

Anlatımda devrim cephesiyle karşıdevrim cephesi arasındaki gelişmeler ve karşıdevrimin kendi arasındaki gelişmeler ortaya kondu. Objektif durumun –emperyalizmin iç gelişmelerinin had safhada olmasından [illegible]ığından birşey kaybetmemesi vb. durumların– devrimler için her zamankinden daha uygun olduğu, ancak subjektif etmenin, komünist partilerin ve komünistlerin zayıflığının; işçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin geriliği ve zayıflığının sonucu devrim için mücadelenin de geri düzeyde olduğu, bunu değiştirmenin ise ancak inatçı, sabırlı ve uzun vadeli bir çalışma perspektifiyle mümkün olacağı; komünistlerin şimdiden devrimci durumun ortaya çıkacağı günlere hazırlanması gerektiği anlatıldı.

Emperyalizmin, sistem içi olmayan tüm hareketleri imhaya yöneldiği ve ancak bunun yanısıra bu hareketleri, özellikle de ulusal hareketleri sistem içine çekmeye çalıştığı; bunda da başarılı olduğu –Güney Afrika, Filistin, Kuzey İrlanda, Kuzey Kürdistan vb. örneklerde– açıklandı, anlatıldı.

Tartışmalarda daha çok uluslararası tekel birleşmeleri, objektif-subjektif durum, milliyetçiliğe ve reformizme kayış, kitleler adına iş yapma vb. sorunlar üzerine duruldu ve bugünkü ortamda nelerin yapılabileceği tartışmaları yürütüldü.

Ekim ayı sonlarına doğru yapılan ikinci toplantıda ise birinci toplantının tersine, Ekim Devrimi'nin ortaya çıkışı, evrensel öğretileri ve bunların güncel mücadele açısından öne çıkan önemli öğretileri ve kazanımları anlatıldı.

İkinci toplantıda –birinci toplantıdaki tartışmalar dışında– en önemli tartışma, Kürt ulusal hareketi ve PKK'nin geldiği yer ile emperyalizmdeki bilimsel ve tekniksel gelişmenin emperyalizmin niteliğini değiştirdiği, onu modern emperyalizm haline getirdiği tezine karşı yürüyen tartışma oldu. Emperyalizmin niteliğinin değiştiği tezi, toplantıya "Proleter Devrimciler Koordinasyonu" adına katılan biri tarafından savunuldu.

Toplantıda PKK'nin geldiği yer, partimizin ortaya koyduğu doğru değerlendirmeler temelinde bir kez daha ortaya kondu. "Modern emperyalizm" teorisinin de yeni bir teori olmadığı, bilim ve teknik alanındaki gelişmelerin emperyalizmin özünden bir değişiklik yapmadığı vb. anlatıldı.

Kasım ayı başında yapılan üçüncü toplantıda anlatılanlar, ikinci toplantıda anlatılanlardı. Bu toplantıda da yoğunluklu olarak PKK ve Kürt ulusal hareketinin durumu tartışıldı. Somut olarak da Ekim Devrimi'nin ulusal sorunun ancak proletarya devriminin zemini üzerinde çözülebileceğini ispatladığı; "Halklar hapishanesi Rusya"nın Ekim Devrimi sonrasında özgür halkların özgür birliğine, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne dönüştüğü vb. konular üzerinde duruldu.

Üçüncü toplantıda üzerine tartışılan ve öne çıkan diğer konular ise, SSCB'de geriye dönüş, sosyalemperyalizm, örgütsel inşa halkasının esas alınmasının ne anlama geldiği, komünist ve devrimci hareketin zayıflığı, F-tipi hücre sistemine karşı mücadele ve sistem içi mücadelelere karşı komünist tavrın ne olduğu vb. konulardı.

Birinci toplantıya katılım beklediğimizin altındaydı. Toplantıların tümüne 180 civarında bir katılım oldu ve canlı tartışmalar yürüdü. Sonuçta, bazı eksikliklere rağmen genel olarak toplantılar başarılı oldu.

Kasım 2000 ▲

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...

DİNYA Dİ BİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE!

NAKOKIYÊN BİNGEH YÊN SÎSTEMA EMPERYALÎST

17. Sîstema emperyalîst, ji ber nakokiyen ji nava wê de tên bi kûrayî dihêje, şoreş di akama van nakokiyên hundir de xwe weke pêwistiyeke objektif rik dike. Nakokiyên bingeh yên sistema emperyalîst yên ku wê bibin hilwe şandina bi şoreşê ev in:

— Ked û sermaye; nakokiya nelihevhatin di navbera proleterya û bûrjûvazî de, ev nakokiya wê li welatên emperyalîst, kapîtalîst yên pêşveçûyî bi şoreşa sosyalîst ve werîn çareserkirin. Û li welatên paşdemayî yên bi emperyalîzmê ve girêdayîne, şoreşên antîemperyalîst-demokratîk di bin seroktiya proleterya de, wê riya çareserkirina bi şoreşa sosyalîst ve vebike.

— Nakokiya di navbera koma kedkarên welatên bindest û bi hemû bindestiyên wê ve û yê mistek hêza sîtembar. Ev nakokiya, wê li welatên bi emperyalîzmê ve girêdayî yên paşdemayî de, bi şoreşa antîemperyalîst-demokratîk ya di bin pêşengiya proleterde çareser bibe.

Ev herdu nakokiyên bingeh yên emperyalîzmê, nakokiyên nelihevhatin yên di navbera şoreş û dijşoreşê ne. Nakokiyeke bingeh ya sîstema emperyalîst din jî heye di nava 'dijşoreşê de' û di mercên bêlî de şoreşê hêsan dike. Ev;

— Nakokiya di navbera dewleta emperyalîst û yekdestan bi xwe de ye. Ev nakokî, derketina emperyalîst li hember proleterya û gelên bindest bi yekpareyî asteng dike, wana parçe dike û hetta, cî bi cî dikêşinê şerê navbera xwe. Proleterya û gel, di rewşa ku bi hêzin de, dikarên ji van nakokiyên di navbera emepryalîstan de ji bo berjewendiya şoreşê kêr jê bibînin.

(Derî van nakokiyên hundir yên sîstema emperyalîst, yek jî di mercên hebûna dewleteke yan

jî dewletên sosyalîst de, di navbera sîstema emperyalîst û sîstema sosyalîst de nakokiyeke bingeh heye. Ev nakokiya bingeh jî, di mercên xwe de di geşbûna pêvajoka şoreşa dinya proleter de rolekî dide bêlî kirin dilîze. Ji ber ku îro li dinyayê dewleteke sosyalîst tune, gotina nakokiyeke bingeh di navbera sîstema emperyalîst û sîstema sosyalîst de —weke bandûriya pratîk ya pêvajoka şoreşa dinya proleter— kirin şaş e.)

PROLETERYA, HETANÎ DAWİYÊ TEK ÇÎNA ŞOREŞGER E!

18. Di qurna emperyalîzmê û ya şoreşên proleter de, proleterya —li hemû welatan— hetanî dawiyê çîna tek ya şoreşger e. Tevî gundîtiyê jî ku di şoreşa demokratîk de mute-

ŞOREŞA Jİ TUNDİYÊ TÊ, RİYA TEK YA HİLWEŞANDİNA EMPERYALÎZMÊ YE!

19. Şoreşpirsgirêka tundiyê ye. Îktidara bûrjûva emperyalîst li ser tundiyê ye. Ev îktidara dikare ancax bi şoreşa ji tundiyê tê were perçe kirin.

Tekoşîna çekdarî, ne şeklê tundiyê tek e. Lêbelê, tekoşîna çekdar ya çina karker û komên kedkar ya bi rêxistini, dijî bûrjûvazî, şerê hundir yê şoreşger, bîçima herî bilind ya bikaranîna tundiyê ye û ji bo şoreşê, divê proleterya û komên kedkar ji bo vê xwe amade bikin.

Teza "herdu rêyên mumkun yê derbazbûna sosyalîzmê ya bi aşitî û ya ne bi aşitî", derbazbûna "bi aşitî" tê gotin ya bê şerê hundir, ancax di şertên

Tundiya şoreşger, ji şoreş li her welatî ji aliyê leşkerî ve wê kîjan riyê bişopîne û ji bîçima pêkanîna tundiya şoreşger serbixwe, şertê pêşên yê şoreşê yê hebe tune be ye. Tundiya şoreşger, tundiya ku karker û komên kedkar bipêşanî berbi çînên hakim dikin e.

fîkê herî nêzîk yê proleterya ye, hemû çînên şoreşger (ango yên ku bi objektîfî ji şoreşê berjewendiya wan heye) yên din yê civaka kapîtalîst, bi geşbûna kapîtalîzmê ve belav dibin, diçin tunebûnê. Lêbelê proleterya, çîneke ku berhema kapîtalîzmê ye, bi geşbûna wê ve ew jî geşdibe.

Tezên ku îdeologên bûrjûva "proleterya tune bû" davêjin holê, ji bo moda şoreşa proleter derbaz bûye îspat bikin safsata ne. Di hevgîhayiya wê de li welatên emperyalîst hinek guhartinên bêlî hene, hêjmara xizmetkaran, gorî karkerên hilberînê raste rast zêde dibe, kirû ye. Lê belê ev, nayê mana proleterya tune bû, şoreşa proleter ne hewce ye an jî hatiye rewşa bê imkan wv...

Proleterya hemû kesên ku ji bo debara xwe bikin di pewîstiya firotina hêzkarê xwe de ne û li ser navgînên hilberînê ne xwediyê mulkiyeta taybetî ne diguncîne, di qurna me de pêşeng û kirdeyê esas yê şoreşê ye.

pir awarte de mumkun dibe ji çavan vedişêrin, ji bo vê jî şerê rastiya tundiya rêxistinî ya proleter şertê pêşên yê mûtlak por dike, tezeke revîzyonîst e.

Tundiya şoreşger, ji şoreş li her welatî ji aliyê leşkerî ve wê kîjan riyê bişopîne û ji bîçima pêkanîna tundiya şoreşger serbixwe, şertê pêşên yê şoreşê yê hebe tune be ye.

Tundiya şoreşger, tundiya ku karker û komên kedkar bipêşanî berbi çînên hakim dikin e.

Şoreş; pêşkarê bi rêxistinî yê bi navê karker û komên kedkar hereket dike, "bi navê gel" bi çînên hakim re lihevdixe û hesabdîtin nine; ya ku pêşkarê bi rêxistinî bi rê ve dibe û ber didê, di nav de cî digre û di herî pêşiyê de dimeşe, karpêka girseyên kedkar e.

Ji bo hemû partiyên komunîst di vê pevgirêkê de erka bingeh, tundiya şoreşger ya girseyên karker û kedkarên birexistinî kirin, karker û komên kedkar ji bo şerê hundir yê şoreşger amadekirine.

Dûmahîk Hêye

Bolşevik Parti'nin senin desteğine ihtiyacı var!

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATIL!

BOLŞEVİK PARTİZAN